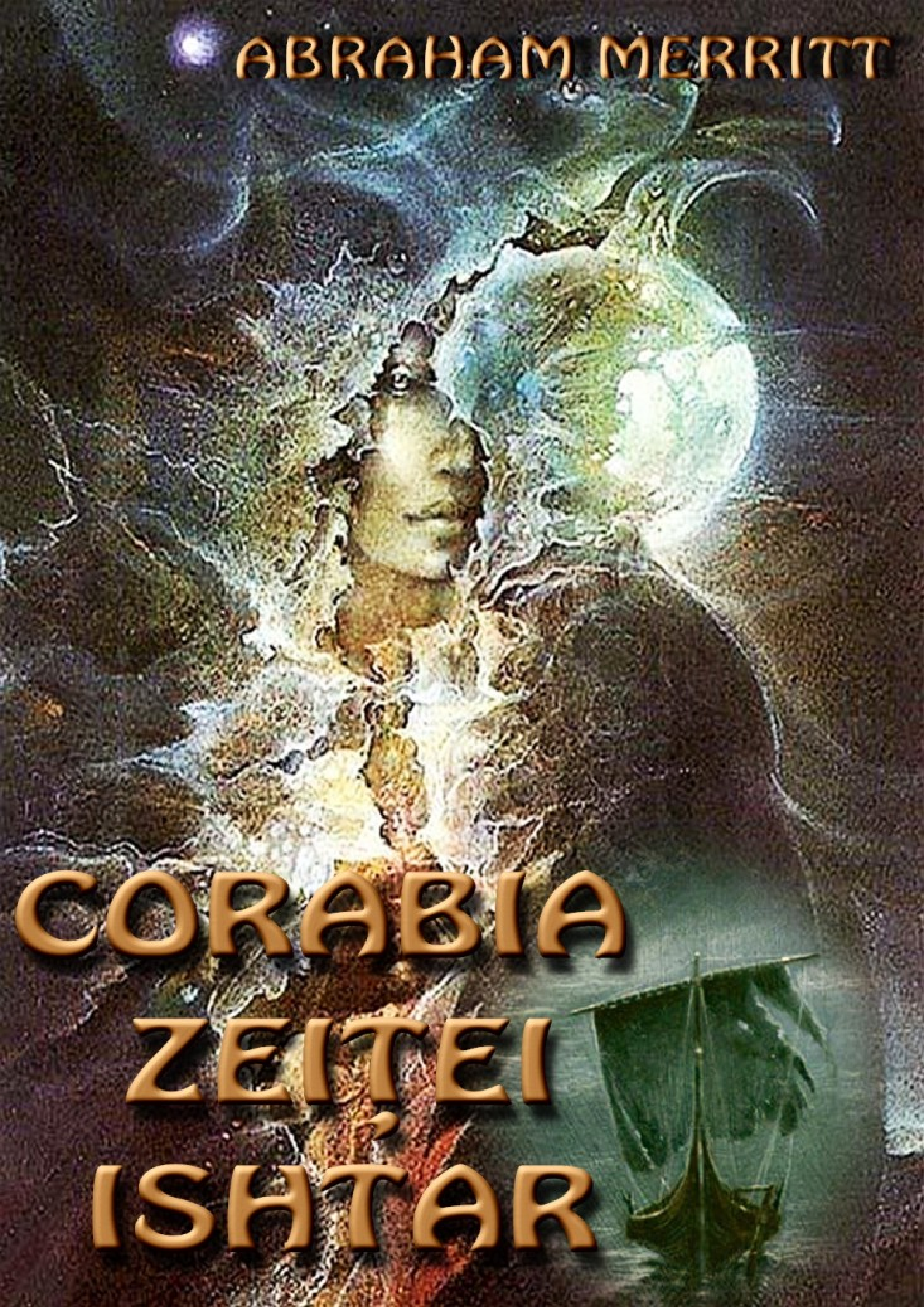

ABRAHAM MERRITT
CORABIA
ZEIȚEI
ISHTAR

ABRAHAM MERRITT

CORABIA ZEIŢEI ISHTAR

UN VIS MAI AIEVEA DECÂT VIAŢA

Traducere de:
LIVIU RADU

A. Merritt, 1924
THE SHIP OF ISHTAR

După romanul apărut la
Editura Nemira - 1995

Abraham Grace Merritt (n. 20 ianuarie 1884 - d. 21 august 1943) (mai cunoscut ca **A. Merritt**) a fost un scriitor american și editor de literatură științifico-fantastică. A folosit și pseudonimul W. Fenimore.

1.
BLOCUL DE PIATRĂ DIN BABILON

JOHN KENTON privea fix blocul mare de piatră. Era puţin nedumerit şi vag tulburat. Ciudat, gândea el, într-adevăr ciudat: toată neliniştea lui, toate năzuinţele neformulate, toată nefericirea ce-l bântuia păreau să se îndrepte spre acesta. De parcă blocul le atrăgea ca un magnet din piatră... Exista, oare, şi o promisiune ascunsă în această focalizare?

Se mişcă nerăbdător şi scoase din nou scrisoarea lui Forsyth. Primise cu trei zile în urmă mesajul bătrânului arheolog care, datorită averii lui Kenton, cernea – pentru a afla secrete pierdute în negura vremii – praful a ceea ce fusese cândva atotputernicul Babilon.

Kenton îşi dorise şi plănuise cu înfocare să participe la această expediţie. Toată viaţa simţise că trecutul îl cheamă şi răspunsese mereu acestei chemări. Călătorise prin locuri uitate; dormise în vetrele unor civilizaţii de care nu-şi mai amintea nimeni, ale unor imperii moarte şi ale unor oraşe părăsite. Lăsase dragostea, toţi anii aceia, să treacă pe lângă el. Se înfiorase mai degrabă în faţa poveştilor de dragoste fantomatice decât a celor reale. Studios, pe jumătate ascet, chiar dacă nu ştia nimic din învăţăturile inimii,

înmagazinase însă alte feluri de cunoştinţe, şi era suficient de pregătit pentru a-i face pe savanţi să-i asculte părerile cu respect.

Dar, chiar în ajunul plecării, America intrase în războiul mondial... Iar Kenton trebuise să accepte ca Forsyth să plece fără el... A urmat apoi o şcoală militară, a luptat pe front şi a fost rănit în pădurea Belleau, a fost reformat şi trimis acasă. Se întorsese chinuit de coşmaruri neliniştitoare. Atitudinea sa faţă de viaţă, ca şi a altor mii de oameni, se schimbase profund.

Lumea pe care o cunoscuse îi devenise indiferentă şi nu ştia unde s-o găsească pe aceea în care ar fi putut fi fericit. Nici măcar n-ar fi fost în stare să-şi închipuie cum ar fi trebuit să arate o asemenea lume... Războiul schimbase prezentul, îl transformase în nisipuri mişcătoare. Mai mult, distrusese acea punte spre trecut pe care până atunci se bucurase s-o străbată.

Ceva din scrisoarea lui Forsyth reactivase un interes pe care-l crezuse mort, evocase spectrul unei treceri, cândva familiare, între trecut şi prezent. Trezise în el ecoul unei voci îndepărtate, slabe, care-l chema, cerându-i vechiului său eu să se trezească – să se trezească şi să se păzească!

Şi, cu o oarecare mirare, se surprinsese aşteptând cu nerăbdare sosirea obiectului pe care i-l anunţase scrisoarea.

Blocul de piatră din Babilon trecuse prin vamă în după-amiaza aceea. Singur, cu o curiozitate care era mai degrabă nerăbdare, deschisese lada. Cuibărit în ea, printre ghemotoace de bumbac şi împletitură de trestie uşoară, se afla blocul mare de piatră. Piatră? Atunci de ce era atât de uşor?

Îşi puse din nou această întrebare, în timp ce-l

privea. Oglinda mare, din capătul camerei, îi reflecta imaginea îngândurată. Era un bărbat subţire, puţin peste înălţimea medie, cu figură tăioasă, smeadă, cu nas acvilin, cu ochi de un albastru-deschis, uşor depărtaţi, şi bărbie ascuţită, cu gropiţă.

În colţurile buzelor puternice şi în profunzimea ochilor clari se vedeau un strop de amărăciune şi o deziluzie obosită – semne ale războiului. Aşa arăta John Kenton în oglinda cea mare, în noaptea dinaintea marii sale aventuri.

Mai citi o dată scrisoarea pe care i-o expediase Forsyth:

Îţi trimit acest bloc pentru că-l menţionează pe Sargon din Akkad, fiind una dintre puţinele descoperiri care se referă la acest rege. Inscripţia e neobişnuită din multe puncte de vedere. Sincer vorbind, n-am fost capabil să-i desluşesc înţelesul. Sper să te distreze pe perioada convalescenţei. Având atât timp liber la dispoziţie, poate vei reuşi să descoperi ceea ce eu, prins în treburile zilnice, nu sunt în stare…

În inscripţie apare mereu numele lui Ishtar, Zeiţa-Mamă, Zeiţa Dragostei şi, totodată, Zeiţa Războiului, a Mâniei şi a Răzbunării. Am interpretat caracterele ca referindu-se îndeosebi la aceste din urmă atribute ale ei. Numele lui Nabu, Zeul babilonian al Înţelepciunii, e pomenit de mai multe ori, dar textul şi fragmentele respective sunt atât de mutilate încât, în afară de cuvinte izolate care par să aibă sens, referirile la Nabu sunt indescifrabile. Numele lui Nergal, Zeul asirian al Lumii Subpământene, apare des, dar şi în acest caz textul e greu de reconstituit. Cel puţin pentru mine, care dispun de atât de puţin timp.

Mai sunt specificate şi alte nume: Zarpanit, o femeie, şi Alusar, un bărbat. În Pantheonul babilonian,

după cum ştii, Zarpanit sau Sarpanit era soţia Zeului Bel-Merodach, şi reprezenta una dintre formele inferioare ale lui Ishtar. Dar, în lipsa unor anumite caractere, cred că această Zarpanit, pomenită în text, era o femeie obişnuită, probabil o preoteasă a Zeiţei.

Întrucât numele lui Alusar apare întotdeauna alături de cel al lui Nergal, presupun că era un preot al acestei zeităţi din cale-afară de sumbre.

Am găsit blocul în movila numită 'Amran, chiar la sud de Qser, „palatul" lui Nabopolassor. Există dovezi că movila 'Amran este locul în care s-a aflat E-Sagilla, Ziguratul sau templul în trepte, Casa Zeului în Babilon. Obiectul trebuie să fi reprezentat ceva deosebit de respectat, ceea ce îmi explică faptul că a fost salvat în momentul distrugerii oraşului Sennacherib, iar apoi plasat în templul reconstruit.

Kenton împături scrisoarea, măsurând din ochi blocul. Părea lung de aproximativ patru picioare[1], înalt de patru şi lat de trei. Era de un galben şters, împovărat de secole, ca de un veşmânt doar pe jumătate vizibil. Avea suprafaţa zgâriată şi ciobită. La început, fusese cu siguranţă netedă şi lustruită ca porţelanul. Pe sub crăpături şi denivelări, se înşirau inscripţiile. Când dedesubt, când deasupra, ca nişte paie uscate într-o baltă galbenă, îngheţată.

Puse mâna pe el. Materialul era înşelător, nici piatră, nici lutul ars al unei epoci familiare. Era un amestec necunoscut. Semăna cu un ciment din fildeş, amestecat cu praf de perle, compact şi cu o granulaţie fină, cu străluciri mărunte ţâşnind din galbenul spălăcit.

Kenton începu să studieze inscripţiile cuneiforme

[1] Un picior – 30,479 cm (*n.t.*).

arhaice. Foarte vechi… Aici figurau numele lui Zarpanit şi Alusar, simbolurile arcuite ale lui Ishtar Cea Slăvită, ale lui Nergal Cel Întunecat, ale lui Nabu Cel Albastru, Dăruitorul de Înţelepciune. Se repetau de multe, multe ori. Şi, peste tot, semnul de avertisment, menţionat iar şi iar, legat întotdeauna de numele lui Nabu.

Curios, gândi el, cât de înşelătoare se dovedeau inscripţiile! Ciudate, desigur, dar, în afară de asta, parcă între ele şi el atârna un voal… ca şi cum, chiar în momentul în care era pe cale de a le înţelege, ţâşnea ceva în afară, tulburându-i mintea…

Acum, Kenton deveni conştient de o aromă ce se revărsa spre el, o aromă vagă şi mângâietoare, melancolică şi hoinară. Parcă nişte suflete de flori împletite îşi rătăciseră calea… Parfumul ei, dulce şi ademenitor, straniu, ciudat avea ceva care-i schimba ritmul vieţii conform acestui puls străin. Se sprijini de bloc. Vârtejurile parfumate se roteau în jurul lui, agăţându-se de el ca nişte mâini micuţe. Spirale înmiresmate de arome care rugau, care implorau, încet, cu patimă…

Care pledau pentru a fi eliberate!

Îl cuprinse un val de nerăbdare. Se ridică. Aroma nu era altceva decât un parfum amestecat în substanţa blocului, care devenise perceptibilă în camera închisă. Ce aiureală visa? Lovi puternic blocul cu pumnul.

Blocul răspunse loviturii!

Şoptea! Şoapta deveni mai puternică. Tot mai puternică, cu intonaţii de clopot acoperit, de clopoţei de jad amuţiţi în adâncime… Deveni din ce în ce mai puternică, mai vibrantă. Apoi, şoapta încetă, ajungând doar o armonie înaltă, dulce… Suna din ce în ce mai clar, tot mai aproape, răsunând prin tunelele nesfârşite ale timpului…

Un trosnet strident sfârtecă armonia, făcând-o să tacă.

Blocul se despică. Prin spărtură pulsa o radiaţie ca din perle trandafirii, iar în ea vibrau valuri de aromă. Însă fără să mai ceară, să mai cerşească, să mai implore!

Jubilând! Triumfând!

Era ceva în interiorul blocului! Ceva închis acolo de pe vremea în care domnise Sargon din Akkad, cu şaizeci de secole în urmă!

Kenton vru să sune servitorii, dar se opri, cuprins de un soi de gelozie. Izbucnirea strălucitoare din bloc era mai mult decât strălucirea unei bijuterii. Se manifesta ca respiraţia vie a unei zeiţe ce sfărâmă un giulgiu de piatră.

Să-i lase şi pe alţii să descopere ce se ascundea înăuntru?

Nu!

Fugi din cameră şi se întoarse repede cu sculele necesare pentru a elibera acea minune scânteietoare, înmormântată acolo vreme de şaizeci de secole.

2.
ELIBERAREA CORĂBIEI

MATERIALUL deosebit de dur şi de dens din care era făcut blocul îi rezista. Parcă lupta cu oţelul. Cioplea roca, bucată cu bucată, săpând de-a lungul marginii crăpăturii prin care izvora radiaţia întemniţată.

Brusc, blocul tremură, ca o fiinţă vie. Se auziră din nou clopoţeii din jad. Zăngăniră strident, apoi se întoarseră şi fugiră înapoi, prin coridoarele timpului...

Sunetul deveni din ce în ce mai slab. Amuţi. Iar când amuţi, blocul se nărui, se dezintegră, deveni un nor învârtejit de praf scânteietor, ce se aşeza încet.

Din norul acela se ridica aroma străină, necunoscută. Îl cuprinse pe Kenton, se agăţă de el. O clipă, norul se roti, ca un vârtej de ceaţă strălucitoare, apoi dispăru, ca o cortină trasă.

Pe podea, în locul în care fusese blocul, se afla o corabie! O navă-bijuterie, un lucru încântător, o navă pe care djinii[2] lui Aladin ar fi putut-o construi pentru ca o prinţesă a zânelor să navigheze pe mări vrăjite...

Plutea pe un suport de valuri mici, dantelate, fragile şi delicate, cioplite în turcoază, cu creste din cristal de stâncă lăptos. Avea trei picioare de la proră la pupă, iar carena, din cristal lăptos, lumina slab. Prora avea forma unui iatagan subţire, încovoiat. Sub capătul

---

[2] Djin – denumire dată, în religia musulmană, duhurilor, îndeosebi celor răuvoitoare (*n.t.*).

curbat se afla o cabină, ai cărei pereţi dinspre mare erau formaţi, ca la galioane, din partea ridicată a pupei şi a tribordului carenei.

Acolo unde carena se înălţa pentru a forma cabina, o flacără slabă, roşie, încălzea cristalul ceţos, devenind mai intensă pe măsură ce peretele se înălţa. Sclipea într-o iradiere trandafirie, ce transforma cabina într-o bijuterie uriaşă…

În centrul corăbiei, ocupând mai mult de o treime din lungime, se găsea o adâncitură: cala. Pe marginea ei, de la proră se scurgea o punte din fildeş galben-roşcat, ca o lună nouă într-o noapte de primăvară. Puntea ce pornea de la pupă era din marmură neagră. La capătul ei exista o altă cabină, mai mică decât cea de la proră, turtită şi neagră ca abanosul. Cele două punţi se întindeau de fiecare parte a calei, ca două platforme late. Puntea de fildeş o întâlnea pe cea de marmură neagră chiar în centrul corăbiei, sugerând în mod straniu o înfruntare de forţe duşmane.

Nu se contopeau, se terminau brusc, margine lângă margine, ostile. Din cală se ridica un catarg înalt, care se îngusta spre vârf, verde ca miezul tăiat al unui smarald imens. De el era prinsă o pânză mare, în culorile curcubeului, ca o coadă de păun, umflată parcă de o briză cioplită, licărind ca o mătase transformată în opal. De catarg şi de vergi atârnau straiuri răsucite din aur mat.

De fiecare parte, câte o bancă pentru şapte vâsle mari, cu lamele stacojii vârâte adânc în azurul cu creste albe al valurilor. De prora navei cădeau grele lanţuri de aur, iar la cârmă se legănau lanţuri din marmură neagră.

Nava-bijuterie avea şi echipaj. De ce, se mira Kenton, nu văzuse mai devreme siluetele mărunte?

Parcă răsăriseră deodată pe punte. Una abia ieşise din cabina trandafirie, rămânând cu mâna întinsă, pentru a închide uşa în urma ei. O femeie. Pe puntea de fildeş, alte trei femei stăteau ghemuite, cu capul plecat. Două strângeau în braţe harpe, iar a treia un fluier dublu. Figurine mărunte, înalte doar de două degete.

Jucării!

Nu-i plăcea faptul că nu le putea distinge feţele, nici detaliile hainelor. Jucăriile erau nedefinite, estompate, de parcă ar fi fost acoperite cu un voal. Un voal ca acela care făcuse obscure inscripţiile cuneiforme…

Se gândi că această estompare se datora, probabil, ochilor săi. Eliberarea corăbiei nu fusese o treabă uşoară. Ceruse o atenţie deosebită şi, mai mult ca sigur, ochii îi obosiseră…

Sau, poate, iradierea de culoarea perlei trandafirii a carenei îl zăpăcise…

Kenton privi în jos, spre cârma întunecată. Perplexitatea sa neliniştită, apăsătoare, se aprofunda. Putea să jure că puntea cea neagră fusese goală! Acum, patru spiriduşi se înghesuiau lângă cală!

Încercă să-l apuce pe unul dintre ei. Nu reuşi să-l mişte, părea a fi o parte a punţii. Încercă metodic să ridice fiecare jucărie, cu acelaşi rezultat.

Privi apoi în cală. Şi acolo erau figurine: vâslaşi. Mulţi. Câte doi la fiecare vâslă – unul în picioare, celălalt aşezat. În total douăzeci şi opt, toţi în lanţuri.

Un detaliu al prorei îl şocă. Cum de putuse ignora atâtea detalii? Figurinele apăruseră parcă din senin!

Lângă cabină, pe o terasă, erau copaci pitici, înfloriţi cu sute de bijuterii strălucitoare. De-a lungul terasei îşi făcuseră cuib o grămadă de păsări, iar în ramurile împodobite cu bijuterii îşi făcuseră adăpost altele.

Păsări albe, cu ciocuri de rubin şi picioare stacojii, cu ochi rubinii, strălucitori. Ce puteau fi? Porumbei, bineînţeles!

Porumbeii Zeiţei Ishtar.

Iar asta… asta…

Asta este Corabia lui Ishtar!

Îl cuprinse uimirea. De unde-i venise o asemenea idee? De unde ştia el despre Corabia lui Ishtar?

Ceaţa din jurul jucăriilor devenea tot mai deasă. Mai mult ca sigur că-i obosiseră ochii… Ar trebui să se culce un pic… Se duse la uşă, se asigură că-i încuiată, apoi se întoarse.

Toată partea camerei din jurul corăbiei era plină de o ceaţă argintie, strălucitoare, care se îngroşa repede, chiar în timp ce-o privea.

Când ceaţa îl atinse, îl acoperi, corabia se răsuci, se balansă şi repede, în ritmul îngroşării acelor aburi, începu să crească!

Surprinse o mişcare pe punte. Figurinele, păsările se mişcau!

Vâslele se mişcau, treceau prin apă!

Carena strălucitoare se deplasa repede, ducând siluetele mişcătoare până ce nu se mai văzură.

În jurul lui era un ţipăt, ca un amestec de furtuni, vuietul a miliarde de tornade, un haos asurzitor, de parcă peste el s-ar fi abătut torentul puternic al vânturilor ce aleargă printre stele. Camera părea că se destramă în mii de fragmente, că se dizolvă…

Kenton avu o imagine fugară, rapidă, incredibilă, a cerului plin de zgârie-nori din New York dispărând sub năvala unui albastru vast, o mare ale cărei talazuri uriaşe, înspumate, se repezeau asupra lui, îl acopereau!

Pe moment, turnuri şi clădiri se împotriviră

potopului, ca nişte imagini de pe un ecran…

Apoi dispărură.

În jurul lui Kenton alerga oceanul albastru, incredibil…

În zgomotul groaznic se auzi clar bătaia unui clopot. O dată, de două ori… Era pendula sa, care bătea ora şase. Începu şi a treia bătaie, dar se opri, de parcă ar fi fost tăiată în două.

Podeaua solidă pe care stătea se topi. O clipă, rămase suspendat în spaţiu. În faţa lui se vedea carena corăbiei. Prora, ca o semilună, se apropie de el, apoi se prăbuşi, când nava căzu în valea dintre valuri.

Urlând, ţipând, vocile furtunii al cărei suflu îl auzea, dar nu-l simţea, încetară brusc.

Prora în formă de semilună se mişca sub el, iar puntea de fildeş scânteia la câteva picioare…

Kenton se prăbuşi!

Ca şi cum ar fi vrut să-l primească, puntea se ridică. Simţi un şoc ce-l ameţi, o durere puternică în cap. Aşchii de lumină lăsau urme în întunericul care acoperise şi corabia, şi marea…

Apoi rămase doar întunericul…

3.
PRIMA AVENTURĂ

KENTON asculta şoapta uşoară, insinuantă, continuă. Ca spargerea unor valuri mărunte. Sunetul era pretutindeni. Un susur murmurat, crescând permanent, tot mai insistent. O lumină îl izbi prin pleoapele strânse. Simţi o mişcare sub el, o ridicare şi o coborâre uşoară, legănată. Deschise ochii.

Se afla pe corabie, pe punte, cu capul rezemat de parapet, iar în faţa lui, catargul care ieşea din cală. În cală se vedeau bărbaţi trăgând la nişte vâsle mari. Catargul, ce părea a fi din lemn acoperit cu un lac transparent, de culoarea smaraldului, îi trezea amintiri difuze.

Să-l mai fi văzut undeva?

Privirea i se furişă spre catargul de care atârna o pânză lată. O pânză din mătase de culoarea opalului, umflată de suflul unei brize parfumate. Deasupra ei, cerul, ca o ceaţă de argint...

Kenton auzi o voce de fată, uşoară şi plăcută. Se ridică, ameţit. În dreapta se vedea o cabină cuibărită sub vârful curbat al prorei în formă de seceră. Strălucea trandafiriu. În jurul ei, un balcon. Pomi mărunţi înfloreau în balconul acela, iar păsări albe, cu picioare şi ciocuri stacojii, muiate parcă în vin din rubine, zburau sau fâlfâiau din aripi printre ramuri.

Deodată, şi-a amintit de blocul de piatră din Babilon, de nava de vis pe care o eliberase din el. Îndată după această amintire veni înţelegerea, şovăitoare, de necrezut...

Era pe corabia aceea, pe Corabia lui Ishtar!

Vocea fetei se auzi din nou. Îi răspunse o alta, de o tonalitate adâncă, aurie, în ale cărei note lichide, guturale, vibra o autoritate blândă. Privirea îi alunecă pe urmele sunetului auriu, trecu peste cele trei femei îngenuncheate în faţa izvorului acesteia, se opri pe o figură şi rămase acolo.

Niciodată nu văzuse o asemenea femeie!

Înaltă, mlădioasă ca o salcie, subţire ca o flacără, se uita în direcţia lui. Ochii ei larg-deschişi, apropiaţi de sprâncenele drepte, de un negru pur, erau verzi ca apa mărilor tropicale, ca adâncul văilor împădurite. Şi, la fel ca marea, ca pădurea, plini de umbre mişcătoare, misterioase. Avea capul mic, cu trăsături fine, gura roşie, uşor senzuală, iar în scobitura gâtului o gropiţă, o cupă pentru sărutări, goală, dar dornică de a fi umplută.

Deasupra sprâncenelor purta o semilună de argint, subţire ca o lună nouă. Peste fiecare corn al semilunii curgea un şuvoi de păr auriu, încadrând figura frumoasă, scurgându-se în jos, peste pieptul gol, înalt, căzând în cârlionţi peste picioarele încălţate în sandale. Perle pale şi geme trandafirii străluceau în valurile roşii-aurii, ca picături de rouă împietrite.

Kenton nu-şi putea da seama dacă era fecioară sau femeie. Pentru că părea tânără ca primăvara, dar înţeleaptă ca toamna. Primăvara unui Botticelli antic, dar în acelaşi timp şi Mona Lisa. Poate fecioară în trup, dar nu şi în suflet...

Îi urmări privirea batjocoritoare, îndreptată spre uşa

cabinei negre, în faţa căreia stătea un bărbat. Mai înalt cu un cap decât Kenton, solid, se uita spre femeie cu ochi de un cenuşiu-deschis, fără să clipească, plini de o ameninţare sumbră, de o răutate nepăsătoare. Avea faţa rasă, palidă, grosolană şi plină de cruzime. Deşi masiv, înfăţişarea lui sugera un şarpe, iar în ochii săi se ghicea o corcitură de lup şi şarpe. Capul uriaş, turtit, era ras. Nasul mare, acvilin, şi de pe umeri îi cădea o robă neagră, învăluindu-l până la glezne.

În spatele lui stăteau alţi trei bărbaţi, tot cu capetele rase. Doi păreau la fel de calmi ca el, la fel de ucigători, purtând fiecare câte un corn din bronz, în formă de ghioc.

Ochii lui Kenton zăboviră fascinaţi asupra celui de-al treilea bărbat. Bărbia lui ascuţită se rezema de o tobă mare, ale cărei părţi laterale străluceau, acoperite de pielea diamantată a unui piton regal. Stătea ghemuit, cu pieptul enorm gol, noduros, strâmb, dar teribil de puternic. Braţele lui, ca de maimuţă, încolăceau toba în formă de butoi. Ca nişte păianjeni uriaşi, degetele-i lungi se sprijineau cu vârfurile pe membrana tobei.

Lui Kenton îi atrase atenţia figura bărbatului. Batjocoritoare, ironică, fără răutatea concentrată a celorlalţi. Gura lui mare, ca de broască, avea pe buzele-i groase un zâmbet plin de umor. Ochii adânci, de un negru sclipitor, priveau femeia cu o admiraţie sinceră. De lobii urechilor clăpăuge îi atârnau discuri de marmură neagră.

Kenton simţi o văpaie scurtă de prietenie pentru încarnarea aceea ghemuită a urâţeniei unui satir.

Femeia păşi încet spre Kenton. Când se opri, putea să întindă mâna şi s-o atingă. Dar părea că nu-l vede! Într-adevăr, aceasta constituia o parte a ciudăţeniei primei sale aventuri pe corabie: nimeni nu-l băga în

seamă, nimeni nu părea să aibă habar că-i acolo!

— Hei, Klaneth, strigă femeia. Vierme al ciumei! Am auzit glasul lui Ishtar! Se apropie! Eşti gata să-i arăţi respectul cuvenit, vierme al lui Nergal?

O sclipire de ură trecu pe faţa palidă, ca un val mărunt venit din iad.

— Casa Zeiţei e plină de lumină, Sharane, răspunse bărbatul cu o voce groasă şi moartă, respingătoare într-un fel. Dar spune-mi, prostituată de templu, nu vezi că în urma mea s-a îngroşat umbra Stăpânului meu Înspăimântător?

Kenton văzu acum că din templul trandafiriu pulsa o lumină, mai puternică, tot mai puternică, ca o lună de ceară într-o perlă gigantică, în timp ce bezna se răspândea ca un nor de furtună, învăluind cabina neagră!

— Da, răspunse ironic femeia, Zeiţa vine! Iar Stăpânul tău Întunecat se grăbeşte s-o întâmpine! Dar de ce te bucuri? Ea îmi dă puteri de zece mii de ori mai mari! Iar tu ce eşti, Klaneth? Doar un canal prin care curge gunoiul pe care-l adori drept Nergal!

Auzind aceste cuvinte, cei doi preoţi cu cornuri înaintară, gesticulând şi împroşcând femeia cu injurii. Figura albă, crudă a lui Klaneth devenise mai cenuşie, mai plină de ură. Îşi ridică mâinile împreunate, iar din gura lui plină de spumă ieşi un şuierat înfricoşător.

Un vânt brusc izbi corabia, de parcă ar fi pălmuit-o, aplecând-o într-o rână. Porumbeii scoaseră o furtună de ţipete şi zburară ca un norişor alb, perlat cu stacojiu. Se rotiră în jurul femeii. Aceasta făcu repede trei paşi înapoi.

Braţele de maimuţă ale toboşarului cu gură de broască se descleştară, degetele-i păienjeneşti

apăsară membrana tobei de şarpe. Întunericul se îngroşa în jurul lui, îl ascundea, îl acoperea ca o mantie, o dată cu toată partea dinspre cârmă a corăbiei.

Kenton simţea prezenţe uriaşe cuprinzând corabia, simţea îngrămădirea unor puteri cumplite, necunoscute. Se ghemui şi se strânse lângă parapet. De pe puntea de fildeş se auzi un trâmbiţat auriu, provocator, neomenesc. Kenton întoarse capul, iar părul i se zbârli!

Acolo unde stătuse femeia, nu mai era o femeie!

În faţa cabinei trandafirii apăruse o sferă mare, o sferă ca luna plină, dar nu albă şi rece ca luna, ci o sferă vie, plină de o căldură pulsând trandafiriu! Îşi revărsa peste corabie razele ei vii şi, scăldându-se în ele, femeia se arătă din nou, uriaşă! Prin pleoapele coborâte, ochii ei minunaţi îi străluceau! Kenton i-a văzut bine, ochi grei ca jadul, încinşi de furie, strălucind prin pleoape de parcă acestea ar fi fost un voal subţire!

Iar semiluna delicată de deasupra sprâncenelor femeii lucea ca o lună nouă, adevărată. Toată masa de păr roşu-auriu se zbătea şi se răsucea, iar din ea izvora un nor de pietre iuţi, în timp ce se învârtejea ca o flamură în vâltoarea bătăliilor. În jurul semilunei strălucitoare se rotea stolul de porumbei, aripi de zăpadă loveau, ciocuri roşii, deschise, ţipau.

Tunetul tobei de şarpe mugea prin întuneric: „Ai-ai-i!”

Din silueta încoronată cu semiluna izbucni un strigăt ca vuietul jubilând al vântului abia trezit al primăverii, care ţipa peste talazurile împodobite cu brazi ale munţilor. Îi răspunse un alt bubuit de tobă, ce opunea rezistenţă şi ameninţa. Întunericul se subţie. Apăru o

siluetă, acoperită pe jumătate de un voal. Fără trup, plutind în umbră. Era figura lui Klaneth, şi totuşi nu mai era, aşa după cum silueta pe care o înfrunta nu mai era Sharane. Ochii spălăciţi nu mai aveau pupile, deveniseră două izvoare de flăcări albe din iad. Pe fruntea lui se întronase răul fără vârstă. O clipă, figura şovăi, ieşind din întuneric. Apoi umbra căzu peste ea, o acoperi.

Kenton văzu că umbra atârna acum ca o cortină pe liniile unde puntea neagră întâlnea puntea de fildeş, iar el însuşi stătea la un yard[3] de linia ce tăia nava în două. Mai văzu că strălucirea sferei lovi în perdeaua aceea, făcând în ea un cerc mare, ca o pânză toarsă din raze de lună trandafirii. Iar umbra împingea pânza strălucitoare, încercând s-o sfâşie.

Deodată, de pe puntea neagră, tunetul tobei din şarpe îşi dublă ritmul. Cornurile din bronz ţipară. Tunetul tobei şi mugetul cornurilor se amestecară şi deveniră un singur lucru, pulsul lui Abbadon[4], Bârlogul Celor Blestemaţi vibrând în ţipătul Abisului. Hrăneau umbra, o întăreau, erau ritmul voinţei ei. Tot mai neagră, tot mai densă, umbra înfrunta pânza de lumină.

Dinspre femeile Sharanei, ghemuite lângă instrumentele lor, se auzi o furtună de muzică de harpă, arpegii ca o vijelie de săgeţi subţiri, iar odată cu ea fluieratul flautului dublu, care cădea ca o lance bine ascuţită. Săgeţi şi suliţe de sunet tăiau în ciocănitul tunător al tobei, în zbieretul cornurilor, le slăbeau, le respingeau.

Umbra începu să se mişte. Fierbea. Se înmulţea!

Pe suprafaţa ca o pânză a discului luminos se

---

[3] Un yard – 0 9144 m (*n.t.*).

[4] Abbadon – Îngerul Adâncurilor (Apocalipsa lui Ioan) (*n.t.*).

înmulţeau forme negre. Corpurile lor erau nişte larve monstruoase, fără chip, cu înfăţişare de limacşi. Sfâşiau pânza cu pinteni negri, încercau să treacă prin ea tentacule hidoase, o loveau cu aripi de liliac!

Pânza cedă!

Marginea mai rezista, dar centrul era împins încet, încet, până când discul deveni o emisferă goală. Înăuntrul golului se zbăteau şi izbeau forme monstruoase.

De pe puntea întunecată, toba şi cornurile îşi răcneau triumful.

Se auzi din nou strigătul ca o trompetă de aur al femeii. Din sfera aflată în faţa cabinei trandafirii izvorî o incandescenţă insuportabilă, marginile pânzei strălucitoare înaintară, se curbară şi se închiseră peste viermuiala neagră, măcinând-o, sufocând-o ca pe nişte peşti prinşi într-un năvod.

Apoi, aruncată parcă de o mână puternică, pânza închisă a fost zvârlită în afara navei, împreună cu conţinutul infernal. Strălucirea îi crescu, egalând-o pe cea a sferei mari, ale cărei raze străpungeau acum întunericul de la cârmă, izgonindu-l. Înăuntrul ei, formele de întuneric se agitau, se micşorau, se dizolvau! Din direcţia lor se auzea un vuiet slab, piţigăiat, obscen.

Dispărură!

Plasa globulară formată din pânza strălucitoare se deschise. Din ea se scurse un norişor de praf de abanos.

Pânza se roti şi se trase înapoi spre sfera ce-o trimisese.

Apoi, deodată, sfera dispăru!

La fel şi întunericul ce acoperise puntea lui Klaneth!

Deasupra corăbiei, porumbeii lui Ishtar se roteau

într-un cerc larg, strigându-şi victoria.

O mână atinse umărul lui Kenton. Acesta privi în sus, drept în ochii umbroşi ai femeii numită Sharane. Acum nu mai era zeiţă, ci doar o femeie frumoasă, ademenitoare. În ochii ei se citeau uimire şi neîncredere. Îi simţea căldura delicioasă, îi mirosea aroma...

Kenton sări în picioare. Îşi aminti prea târziu de lovitura prin care se terminase căderea lui pe corabie. Împunsătura unei dureri orbitoare îi străbătu capul. Puntea se învârtea cu el... Încercă să-şi domine slăbiciunea, dar nu reuşi. Nava se rotea nebuneşte sub picioarele lui şi, într-un cerc larg, marea de turcoază şi orizontul de argint.

Alcătuiau acum un vârtej, un maelström[5], în care se prăbuşea repede, tot mai repede... În jurul lui, totul devenise o pată informă.

Auzi iarăşi tumultul furtunii, ţipătul vântului cosmic. Se abandonă zborului prelung, uluitor.

Vântul se opri. Acum, după ce zborul se terminase, stătea din nou pe teren solid. Auzi trei note limpezi de clopot. Deschise ochii, pe care-i ţinuse strânşi în timpul zborului.

Kenton se afla în propria-i cameră!

Lângă fereastră, strălucea corabia-bijuterie...

Clopotul pe care-l auzise era ceasul, care arăta ora şase. Ora şase? Ultimul sunet din lumea sa, înainte ca marea mistică să-l smulgă din ea, fusese a treia bătaie a aceleiaşi ore, întreruptă la mijloc. Deci tot ce văzuse, toată aventura lui, se întâmplase pe durata a o jumătate de bătaie de pendulă!

---

[5] Curent celebru pe coastele Norvegiei (a se vedea *O coborâre în maelström*, de E.A. Poe). Ca substantiv comun, are sensul de vârtej, vâltoare uriaşă, din care nu se poate scăpa (*n.t.*).

Aventură? A fost într-adevăr o aventură sau doar un vis?

Îşi ridică mâna şi tresări când atinse un cucui deasupra tâmplei drepte. Bine, dar lovitura nu fusese un vis! Se prăbuşise de-adevăratelea pe corabie! Privi spre ea neîncrezător. Apoi apucă, unul după altul, fiecare omuleţ, fiecare figurină. Nu se clinteau, grele ca piatra, făcând corp comun cu puntea ca înainte.

Şi totuşi, în timpul acela de o jumătate de secundă, figurinele se mişcaseră! Apăruseră altele noi!

Pe puntea neagră stătea toboşarul cu mâini lungi, privind spre platforma din dreapta catargului. Cu o mână arăta ceva, iar pe cealaltă o ţinea pe umărul unui omuleţ într-o platoşă strălucitoare.

Nu mai era nici o femeie în uşa cabinei trandafirii, ca atunci când descoperise misterul din blocul de piatră. În schimb, în faţa pragului, se vedeau cinci fete subţiratice, cu lănci în mâini!

Iar femeia se afla pe punte, aplecată, de parcă ar fi privit spre cineva care zăcea acolo! Se uita spre locul în care stătuse el ghemuit, în timpul în care pe deasupra se desfăşurase lupta între sfera ce iradia şi sufletul întunericului!

Şi vâslele corăbiei nu mai erau îngropate în valurile de turcoază, ci ridicate, gata să lovească apa...

4.
CORABIA REVINE

VERIFICĂ încă o dată fiecare figurină. Degetele-i întârziară asupra femeii, mângâind-o. Nu avea pic de viaţă, nici căldură, nici mişcare. Grea ca piatra, rece ca piatra. Minunată…

Erau oare doar figurine?

Atunci, de ce, când mâna i-a zăbovit pe semiluna de argint de pe fruntea ei, l-a pătruns o bucurie apărută din adâncimi necunoscute, izgonindu-i indiferenţa? O viaţă nouă, fierbinte, curgea prin toate venele lui, ca un val zgomotos. Ce putea fi ceea ce ţipa în el, exultând şi spunându-i că legătura lui cu Corabia Zeiţei Ishtar abia a început?

Brusc, îşi retrase mâna. Luă o draperie de mătase de pe perete şi o aruncă peste barca strălucitoare.

Se duse apoi în baie şi-şi examină cucuiul. Îl durea, dar nu părea nimic grav. Poate căzuse pe podeaua camerei, se gândi în timp ce se pipăia, ameţit fiind de parfumul acela aparte…

Ştia însă că nu se întâmplase aşa.

După o oră în care îşi pusese comprese reci, dispăruse orice urmă. La ora şapte a cinat. A mâncat mult. Orice s-ar petrece, nu-i va strica să fie sătul! Pentru că nu avea nici o îndoială că nava va reveni.

— Nu-i nevoie să mă aştepţi în seara asta, Jevins, îi

spuse el servitorului. Am ceva de scris, o lucrare foarte importantă. Dacă sună cineva, spune-i că-s plecat. Am să mă încui în cameră. Nu vreau să fiu deranjat decât dacă trâmbiţa Arhanghelului Gabriel anunţă Judecata de Apoi!

Jevins, moştenit de la tatăl lui Kenton, zâmbi:

— Am înţeles, master John! Nu voi permite nimănui să vă deranjeze!

— E vorba de ceva deosebit, adăugă Kenton, cu mâna pe umărul servitorului. Probabil, cel mai important lucru din viaţa mea!

Nici nu bănuia cât de profetic era!

— Aveţi încredere în mine, master John! spuse bătrânul Jevins.

Kenton se retrase în cameră, mulţumit. Jevins va avea grijă să nu fie deranjat. Se privi în oglindă şi rămase pe gânduri. Costumul nu era potrivit, dacă avea de gând să se întoarcă pe corabie.

Se dezbrăcă, apoi scotoci printre nişte haine pe care le adusese, cu ani în urmă, din Persia. Alese o vestă de mătase, o tunică de mătase brodată, şi le îmbrăcă. O pereche de şalvari şi un brâu lat, albastru. În picioare îşi puse nişte papuci turceşti, cu vârfuri încovoiate.

Văzu o mantie, pe care o cumpărase la Mosul. Era foarte veche, dar foarte frumoasă. Secolele îi şterseseră din albastru. În pânza şi urzeala azurie se zvârcoleau şerpi mari, argintii, pe jumătate ascunşi, împletiţi cabalistic.

Şi-o aruncă pe umeri. Se uită din nou în oglindă şi rămase uimit. El era sultanul acela tânăr, dornic de aventuri, care-l privea cu o figură oacheşă? Mantia albastră-argintie îl făcea să pară mai înalt. În jurul lui plutea, greu de descris, o atmosferă de putere… Curios, dar ţinuta îi schimbase subtil figura…

Oare mantia îl schimbase aşa?

Mantia...

Îşi dădu seama că lipsea ceva. Arma ciudată care fusese înfăşurată în veşmânt, atunci când îl cumpărase. O căută şi o cântări în mână.

O armă destul de veche. Pe mânerul ei se îngemănau şerpi de argint. La capătul mânerului strălucea o gemă albastră, tăiată în colţuri. Nu era safir, ci o bijuterie pe care n-o recunoştea. Mânerul era o vergea de bronz, lungă de opt degete, rotundă ca un baston. Acest baston se turtea într-o lamă de sabie curbată, cu o formă neobişnuită, cu tăiş de brici, lungă de două picioare. Avea şase degete în partea cea mai lată. O lamă ca un assegai[6] zulus. O vârî la brâu, şi avu senzaţia că acum era echipat complet.

Deschise uşa dormitorului cu grijă. Ascultă. Se strecură înapoi în camera în care se afla corabia. Îi scoase învelitoarea oftând, minunându-se în faţa frumuseţii ei. Apoi stinse lumina electrică.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu o strălucire uşoară în locul în care stătea corabia. Probabil o reflectare slabă a luminii din stradă ce pătrundea prin perdea.

Ce tăcută devenise camera! O tăcere ca într-un vas plin cu apă! Apoi, un sunet sfărâmă liniştea: clipocitul unor valuri mici, numeroase, languroase, mângâietoare. Îşi dădu seama că ţinea ochii închişi. Se strădui din răsputeri să-i deschidă. Din ce în ce, pleoscăitul valurilor se apropia. Cu mare efort, întredeschise pleoapele.

În faţa lui, o ceaţă întinsă, o ceaţă globulară, din

---

[6] Armă zulusă, inventată, conform legendei, de celebrul rege Chaca; o sabie lungă de circa o jumătate de metru, în formă de vârf de lance (un romb cu colţurile laterale rotunjite) (*n.t.*).

argint, se rostogolea spre el, ca pieptul bombat al altei lumi.

O lume care-l lovea?

Nu, o lume care pătrundea…

Înţelese acest lucru incredibil de repede, în treacăt. Într-o frântură de timp, infinit de scurtă, îi pătrunse în minte revelaţia, explicaţia. Exista o singură explicaţie: inexplicabilul.

În lumina acestei scântei, Kenton văzu globul pe care trăia nu tocmai aşa cum părea, ci mai degrabă aşa cum era: o vibraţie eterică între intervale a ceva care pulsa, împingând electroni ai altor lumi înlănţuite în alte lumi. Copii ale forţei primare, ale cărei vibraţii reprezintă substanţa tuturor formelor cunoscute şi a celor necunoscute nouă.

Văzu aceste lumi, inclusiv lumea lui, ca pe nişte mormane de electroni, îndepărtate, în realitate, între ele, ca planetele între ele, sau ca planetele faţă de soare. Văzu în abisurile Cosmosului, printre aceste grăunţe, miliarde de aglomerări asemănătoare, grupate în lumi nevăzute, nevizibile. Fiecare univers rotindu-se, răsucindu-se, dar neatingând şi nefiind atins de un altul. Lumi înlănţuite, împletite, întrepătrunse.

Lumile înconjurătoare se acordau cu nivele mai joase sau mai înalte decât ale noastre. Fiecare ignorând-o pe cealaltă. Lumi mişcându-se prin şi în jurul nostru. Lumi care nu se percepeau una pe alta, aşa cum mii de mesaje radio nu sunt recepţionate de un aparat care nu-i reglat să le capteze. Lumi care nu se amestecau între ele, aşa cum n-o fac zeci de mesaje care, ferite de contact prin lungimi diferite de undă, trec simultan prin acelaşi fir.

Pe una dintre lumile acelea ce se întrepătrundeau,

naviga Corabia lui Ishtar.

Forma împodobită de bijuterii nu era nava însăşi, ci doar cheia care deschidea uşa lumii lui Kenton către cea a navei, mecanismul care o punea în acord cu vibraţiile celeilalte lumi.

Această revelaţie apăruse fulgerător şi dispăruse la fel de fulgerător.

Prin ceaţa argintie, nava se îndrepta spre el, cu vâslele nemişcate, cu pânza care începuse să se umfle. De prora ei curbă se spărgeau valuri mărunte. Valuri de un albastru-deschis, cu margini delicat dantelate de spumă albă. Jumătatea camerei în care stătea şi privea părea a fi mult deasupra valurilor, atât de sus încât puntea navei ajungea la nivelul picioarelor sale.

Corabia se apropia continuu şi, în timp ce se apropia încet, Kenton se retrăgea din faţa valurilor ce năvăleau spre el la fel de încet…

Se mira doar că nu aude vântul şuierând, zgomotul furtunii.

Nici un sunet, în afara clipocitului slab al valurilor dantelate.

Spatele lui Kenton atinse peretele camerei. În faţa lui se întindea oceanul de turcoază. Corabia părea a fi doar la şase picioare.

Atunci, Kenton sări pe navă.

Vântul şuiera în jurul lui, un vânt puternic, aidoma celui ce se roteşte în abisul fără fund pe care scandinavii îl numeau Ganungagap, în al cărui pântec, din încrucişarea focului şi a gheţii, se născuse uriaşul din a cărui carne fusese făcut cerul şi din oasele căruia fusese modelat pământul. Vântul puternic urla şi hăulea deasupra lui, şi totuşi nu-l simţea…

Deodată, vântul puternic tăcu. Picioarele îi atinseră suprafaţa solidă. Gâfâind, deschise ochii. Stătea pe

puntea de fildeş, în faţa cabinei trandafirii cu pomişori înfloriţi şi nori de porumbei cu ciocuri stacojii şi picioare purpurii.

Între el şi uşa cabinei se afla o fată. Ochii ei căprui exprimau uimirea şi aceeaşi neîncredere pe care o văzuse în ochii plini de umbră ai Sharanei, atunci când privirea ei îl descoperise la picioarele catargului de smarald.

Chiar dacă i se tulburaseră simţurile, şi-a dat seama că fata era frumoasă. Gura roşie îi rămăsese deschisă, ca a unui copil uluit. Părul ei negru-albăstrui îi curgea în bucle mici peste umerii albi. Falduri mătăsoase, verzi, subţiri, îi fluturau în jur, dezvăluindu-i curbele feciorelnice. Ochii îi erau nevinovaţi, iar vocea dulce, aproape copilăroasă, atunci când i-a vorbit:

— Eşti Zeul Nabu, de-ai venit prin aer, în Mantia Înţelepciunii, în care sunt împletiţi şerpi? şopti ea. Nu, nu poţi fi el fiindcă Nabu e bătrân, foarte bătrân, iar tu eşti tânăr! Poate mesagerul lui!

Fata căzu în genunchi şi-şi încrucişă mâinile, cu palmele în afară, deasupra frunţii.

— Nu sunt Zeul Nabu, se auzi Kenton grăind, minunându-se oarecum, că-i înţelege spusele. Poate că sunt trimis de el. Nu ştiu.

Fata însă se ridicase şi se repezise la uşa închisă a templului trandafiriu.

— *Kadishtu*! şopti ea. Preasfânto! Stăpână Sharane! Un mesager de la stăpânul nostru Nabu!

Kenton se întoarse şi privi în jur. Se uită la cala cu vâslaşi. Păreau că dorm, cu capetele plecate. Războinicul cu barbă de aur dispăruse de pe puntea neagră, dar preotul satir, cu toba din şarpe, era acolo. Pe figura lui urâtă se vedea o mirare puternică, ridicolă. Gura de broască îi rămăsese deschisă, iar

ochii mici îi ieşiseră din orbite. O labă îi atârna pe tobă, de parcă s-ar fi pregătit să dea alarma. Kenton observă că trunchiul noduros stătea pe o pereche de picioare îndoite grotesc, pe atât de scurte pe cât de lungi avea braţele. De la mijloc în sus, toboşarul era un gigant. În jos, un pitic.

Ochii lui negri, adânci îl cercetau cu atenţie. Apoi colţurile gurii i se întinseră, iar faţa i se acoperi cu mii de zbârcituri. Toboşarul îi zâmbise! Laba ridicată coborî de pe tobă, fâlfâi un salut, ironic şi încurajator. Dar şi plin de avertisment, pentru că unul dintre degetele-i lungi arăta spre cabina neagră…

Uşa cabinei trandafirii se deschise. În prag, apăru femeia cu semilună şi păr roşu-auriu, numită Sharane. Ochii ei exprimau multă uimire, dar şi o oarecare undă de recunoaştere. Privi dincolo de el, în direcţia toboşarului. Kenton îi urmări privirea. Toboşarul părea că doarme…

— Stai de pază, Satalu! îi şopti ea servitoarei.

Îl luă apoi pe Kenton de mână şi-l conduse repede, blând, în cabina trandafirie. Închise uşa după ei.

În cabina surprinzător de mare, pluteau arome şi o lumină de perle trandafirii. Cele două fete dinăuntru îl priveau cu aceeaşi uimire. Una era blondă, cu ochi albaştri, iar a doua brunetă, ca şi fata de afară. Doamna Sharane îi lăsă mâna şi împinse fetele spre uşă.

— Afară! strigă ea. Afară, păziţi alături de Satalu! Să nu vorbiţi între voi, altfel Gigi se trezeşte şi vă aude, iar Viermele Negru va afla imediat!

Amândouă se strecurară din cabină. Sharane alergă la altă uşă, o deschise, iar Kenton aruncă o privire şi în această cameră. Alte fete, la fel de frumoase ca şi celelalte, tresăriră văzându-l. De-a lungul pereţilor

stăteau rezemate lănci, tolbe cu săgeţi, arcuri mari, săbii scurte. Văzu toate acestea într-o clipă, fiindcă Sharane închise repede uşa, încuind-o.

Apoi se apropie de Kenton, îl privi adânc în ochi şi îi examină corpul înalt. Cu degetele-i subţiri îi atinse ochii, gura, gâtul, de parcă ar fi vrut să se asigure că era real. La atingerea ei, îl străbătură fiori stranii.

O dorinţă subită şi înflăcărată!

Îi cuprinse mâinile într-ale ei, se plecă şi-şi puse fruntea pe ele. Valuri de păr i le scăldau, şuviţe mătăsoase spre care zbura inima lui, ca o pasăre grăbită să fie prinsă în capcană. Se eliberă şi-şi retrase brutal mâinile, împotrivindu-se farmecelor ei. Sharane îşi ridică privirea:

— Ce vrea Stăpânul Nabu să ne transmită prin mesagerul lui?

Vocea moale îl legăna pe Kenton cu o dulceaţă periculoasă, cu o provocare subtilă.

— Lupta s-a terminat? Care este mesajul? Îl voi asculta cu încredere, pentru că, în înţelepciunea sa, Stăpânul Înţelepciunii a trimis pe cineva pe care e plăcut să-l asculţi.

În ochii ceţoşi care se întorseseră o clipă spre el se ghicea un dram de cochetărie. Ca mişcarea smucită a unui evantai impertinent. Tremurând încă datorită apropierii ei, încercând să găsească un teren solid, pe care să stea în această lume nefamiliară, Kenton îşi căuta cuvintele.

Disperat, străduindu-se să câştige timp, privea în jurul lui, prin cabină…

5.
PĂCATUL LUI ZARPANIT

LA CAPĂTUL CABINEI TRANDAFIRII era un altar, împodobit cu geme strălucitoare, perle şi pietre de lună pale, cu cristale lăptoase, îngheţate. Din şapte bazine de cristal ţâşneau şapte flăcărui gălbui-argintii. În spatele altarului era un alcov, dar strălucirea celor şapte flăcări îi ascundea interiorul. Acolo se afla ceva viu, dar care dormea!

Într-o latură a cabinei era un divan jos, lat, din fildeş încrustat cu cristale lăptoase, ornamentat cu arabescuri de aur. Pe pereţi atârnau tapiserii de mătase multicolore, cu motive florale. Covoare moi, adânci, mătăsoase acopereau podeaua. Şi grămezi de perne. În dreapta şi în stânga se deschideau ferestre joase. Prin ele curgea o lumină argintie. O pasăre zbură peste pervaz, o pasăre albă cu cioc stacojiu, cu picioare şi ochi de rubin. Se uită la el, îşi curăţă penele, gânguri, apoi zbură afară.

Un porumbel al lui Ishtar!

Mâini moi îl atinseră. Privi faţa fermecătoare a doamnei Sharane, ai cărei ochi erau acum umbriţi de îndoială.

— Eşti mesagerul lui Nabu? întrebă ea.

În vocea ei rece se citeau suspiciune, o furie crescândă şi nici o urmă de teamă.

— Trebuie să fii un mesager. (Vocea ei era joasă, de parcă vorbea doar pentru sine.) Altfel cum ai fi ajuns pe corabie?

Dar al cui, al lui Nabu sau al lui… Ochii ei îl fulgerară brusc: Nabu sau Nergal?

— Doamnă a întregii iubiri, spuse Kenton, a cărui limbă se dezlegase în sfârşit, se poate să fiu un mesager. Dar cum am fost trimis aici, de cine, nu ştiu mai mult decât tu însăţi. În afară de faptul că n-am venit trimis de Stăpânul Morţilor!

— Nu ştii? strigă ea. Dacă nu vii din partea Stăpânului Nabu, de ce eşti îmbrăcat în mantia lui şi-i porţi sabia? De atâtea ori le-am văzut pe altarul său din Uruk… Sunt sătulă de corabie, şopti ea. Vreau să revăd Babilonul… Şi Urukul… Ah, ce dor îmi e de Babilon!

Vocea ei scăzu, transformându-se într-un geamăt. Un fior uşor îl străbătu pe Kenton.

— Doamnă, spuse el, într-un fel, sunt mesagerul lui Nabu. După cum ai afirmat, e Zeul Adevărului. Îţi voi spune doar adevărul. Dar înainte de a şti mai multe despre mine, trebuie să aflu eu povestea acestei corăbii. De ce navighează în mări ciudate şi unde au dispărut doamna Zarpanit şi acel Alusar, pe care-l iubea.

Femeia se prăbuşi pe colţul divanului, cu teamă în privire.

— Ştii totul, şopti ea. Dacă ştii despre ei, atunci probabil că ştii şi restul… Nu înţeleg…

— Sharane, spuse el, nu contează dacă înţelegi, nici dacă voi auzi încă o dată povestea ta. Trebuie s-o aud de la tine. După aceea, voi vorbi *eu*, iar *tu* vei asculta.

Femeia îl privea bănuitoare. Ochii ei albaştri îl examinară îngrijoraţi. Apoi îi făcu semn să se aşeze pe

divan. Se apropie de el şi-i puse mâna uşor pe piept.

Kenton simţi cum inima îi tresaltă. Simţise şi ea acelaşi lucru, pentru că se retrase puţin, zâmbind şi furişându-şi privirea printre genele plecate. Îşi trase picioarele în sandale sub ea, rămase gânditoare o vreme, cu mâinile albe prinse între genunchii rotunzi, cu ochii visători. Când vorbi, vocea îi era molcomă, iar cuvintele pe jumătate cântate:

— Păcatul lui Zarpanit. Povestea păcatului ei faţă de Ishtar, Ishtar Cea Puternică, Mama Zeilor şi a Oamenilor, Doamna Cerului şi a Pământului, cea care o iubea ca pe o fiică!

Se opri, iar Kenton avu impresia că entitatea care zăcea dormind în spatele celor şapte lumini de pe altar se trezise şi asculta. Asculta şi pândea. Îl cântărea. Îl măsura. Avu un simţământ de pericol, de trecere prin locuri interzise, senzaţia că o balanţă tremurătoare îi hotăra destinul. O clipă, îl scutură o teamă nepământească.

Umărul moale al Sharanei îl atinse, şi teama i se pierdu în încântarea provocată de frumuseţea ei, de vraja ei dulce... Atunci ştiu că acea bătaie de inimă înclinase balanţa în favoarea lui. Fusese cântărit.

Fusese cântărit de locatarul ascuns al altarului cu candele, în favoarea binelui sau a răului!

— Înaltă Preoteasă a lui Ishtar, în Casa cea Mare din Uruk era Zarpanit, spunea Sharane, cu ochii voalaţi, cu capul plecat. *Kadishtu*, Preasfânta, era ea. Iar eu, Sharane, cea venită din Babilon, îi eram alături, preoteasa ei, iubită de ea, aşa cum ea era iubită de Ishtar... Prin Zarpanit, Zeiţa sfătuia şi avertiza, răsplătea şi pedepsea şi regi, şi oameni de rând. În Zarpanit se întruchipa Zeiţa, sălăşluind în casa sufletului ei ca într-un templu, văzând prin ochii ei,

vorbind cu buzele ei. Atât de mult o iubea Ishtar!

Templul în care locuiam se numea Casa celor Şapte Zone. Acolo se aflau templul lui Sin, Zeul Zeilor – care trăieşte pe lună – al lui Shamash, fiul său – a cărui casă e soarele, al lui Nabu, Domnul Înţelepciunii, al lui Ninib, Domnul Războiului, al lui Nergal Cel Întunecat, Cel-Fără-Coarne, Conducătorul Morţilor, şi al lui Bel-Merodach, Puternicul Domn. Dar mai mare decât toate era Casa lui Ishtar, care le permitea celorlalţi, în afară de Bel – ce avea dreptul să locuiască acolo – să împartă cu ea Casa Sfântă.

Din Cuthaw, din nord, din templul în care domnea Întunecatul Nergal, aşa cum domnea Ishtar în Uruk, a venit un preot, să stea în Zona lui Nergal din Casa Celor Şapte Zone. Se numea Alusar şi, aşa cum Zarpanit era aproape de Ishtar, aşa era el aproape de Domnul Morţilor. Nergal se manifesta prin Alusar, vorbea prin intermediul lui şi sălaşluia uneori în el, aşa cum făcea Ishtar cu preoteasa sa. Împreună cu Alusar au venit o mulţime de preoţi, iar printre ei Viermele Negru, acea creatură scoasă din nămolul lui Nergal, Klaneth! Iar Klaneth era apropiatul lui Alusar, aşa cum eram eu pentru Zarpanit…

Îşi ridică privirea, uitându-se la el cu ochii stinşi.

— Te recunosc! strigă ea. Nu de mult ai fost pe corabie şi ai văzut lupta mea cu Klaneth! Te recunosc, deşi nu purtai aceeaşi îmbrăcăminte! Ai dispărut pe când te priveam!

Kenton îi zâmbi.

— Zăceai cu o figură înspăimântată, spuse ea. Te-ai uitat la mine cu teamă şi ai fugit!

Din vorbele ei răzbătea o suspiciune renăscută. Iar asupra lui Kenton se abătu, deodată, o furie fierbinte.

— Ochii te-au înşelat, zise el. N-a fost vina mea că

am dispărut. M-am întors cât am putut de repede. Să nu-ţi mai treacă prin minte că m-aş *teme* de tine! adăugă el, prinzând-o de mână. Priveşte-mă în ochi!

Îl fixă îndelung, apoi se uită în altă parte. Îl mai privi o dată şi se plecă spre el languroasă. Braţele lui o cuprinseră, dar ea îl respinse.

— Gata! spuse Sharane. Nu obişnuiesc să citesc mesaje pripite în ochi de curând văzuţi. Îmi retrag cuvintele – nu erai îngrozit. N-ai fugit! Gata!

Rămase un timp pe gânduri.

— Între Ishtar şi Nergal, îşi continuă Sharane povestea, au fost dintotdeauna doar ură şi luptă neîntreruptă. Pentru că Ishtar este Stăpâna Cea Bună a Vieţii, iar Nergal, Cel-Care-Ia-Viaţa, Regele Morţilor. Ea este Iubitoarea de Dreptate, el, Tatăl Răului. Şi cum ar putea fi unite cerul şi iadul, viaţa şi moartea, binele şi răul? Dar Zarpanit, *Kadishtu*, Preasfânta lui Ishtar, cea mai iubită de ea, continuă femeia cu voce scăzută, a unit toate acestea! Contempla plină de dorinţă ceea ce ar fi trebuit s-o facă să fugă! Iubea ceea ce ar fi trebuit să urască!

Da, Preoteasa Doamnei Cerului îl iubea pe Alusar, Preot al Stăpânului Morţilor! Dragostea ei era o flacără puternică, la a cărei lumină îl vedea doar pe el! Dacă Zarpanit ar fi fost chiar doamna Ishtar, s-ar fi dus la Locuinţa Morţilor după Alusar, aşa cum a făcut Zeiţa cu iubitul ei Tammuz pentru a-l scoate de acolo sau pentru a rămâne lângă el. Da, chiar pentru a locui în întunericul rece, în care morţii se târăsc cu greu, strigând cu voci slabe de păsări. În răceala sălaşului lui Nergal, în întunericul oraşului acestuia, unde cea mai întunecată umbră a pământului ar fi o rază de soare, Zarpanit ar fi fost fericită, ştiind că-i împreună cu Alusar! Aşa de mult îl iubea!

Se mişcase ceva în spatele flăcărilor pale de pe altar? Kenton se uită fugitiv într-acolo, apoi spre doamna Sharane. Dacă fusese vreo mişcare, ea n-o observase.

— Am ajutat-o în această dragoste pentru că o iubeam, şopti ea. Dar Klaneth, Viermele Negru, se târa în urma lui Alusar, aşteptând momentul în care să-l trădeze şi să se caţăre în locul lui! În schimb, Alusar avea încredere în el… Apoi, a venit o noapte…

Se opri, iar ochii care-i fuseseră înlăcrimaţi, erau acum plini de spaima amintirii.

— A venit o noapte când Alusar s-a furişat la Zarpanit, în camera ei. A îmbrăţişat-o, iar ea i-a înconjurat gâtul cu braţele… Buzele lor s-au împreunat. Klaneth pândea, bănuiesc, la uşă de afară, eu păzeam uşa pe dinăuntru…

Ochii i se goliră, buzele i se albiră, trupul ei subţire tremura.

— Dar, tocmai în noaptea aceea, Zeiţa Ishtar coborî din ceruri şi intră în Zarpanit! În aceeaşi cîipă, din oraşul lui întunecat, veni Nergal să intre în Alusar! Şi, strâns înlănţuiţi, privindu-se în ochi, prinşi în puterea dragostei muritoare, erau cerul şi iadul! Sufletul Vieţii şi Sufletul Morţii!

Sharane se cutremură şi rămase tăcută. Se înfioră îndelung, înainte de a vorbi din nou.

— Imediat, cei doi iubiţi muritori au fost despărţiţi. Au fost loviţi de uragane, orbiţi de fulgere, izbiţi de pereţi! Iar când şi-au recăpătat cunoştinţa, preoţii şi preotesele din Cele Şapte Zone îi prinseseră… Păcatul era cunoscut! Da, chiar dacă Ishtar şi Nergal nu s-ar fi întâlnit în acea noapte, păcatul lui Zarpanit şi al lui Alusar tot ar fi fost cunoscut! Deoarece Klaneth, cel pe care-l credeau prieten şi paznic bun, îi trădase, fugise

şi adusese mulţimea peste ei! Fie blestemat!

Sharane îşi ridică braţele, iar impulsul urii ei năvăli în sufletul lui Kenton, izbindu-l ca un val.

— Fie ca Klaneth să se târâie orb şi fără moarte în întunericul rece al tărâmurilor lui Nergal! Zeiţă Ishtar! Puternică Ishtar! Dă-mi-l mai întâi mie, ca să-l trimit acolo aşa cum doresc eu!

6.
CÂND JUDECĂ ZEII

BRAŢELE ei ridicate coborâră încet. Figura i se liniştise.

— Un timp, spuse ea, am zăcut în întuneric, Zarpanit şi cu mine, iar Alusar undeva, departe. Mare fusese păcatul celor doi, iar eu luasem parte la el! Pedeapsa noastră n-a fost hotărâtă repede. În aşteptare, am consolat-o cum am putut, pentru c-o iubeam şi nu-mi păsa de mine, iar inima ei era gata să se zdrobească, neştiind ce făceau cu cel pe care-l iubea…

Apoi, în altă noapte, preoţii au venit la noi, ne-au scos din celulă şi ne-au dus în tăcere la intrarea în *Du-azzaga* – Camera Strălucitoare, Camera Consiliului Zeilor. Acolo se aflau alţi preoţi, împreună cu Alusar. Au deschis poarta temători şi ne-au împins pe toţi trei înăuntru.

Atunci, spiritul meu s-a retras speriat, gemând în mine! Iar alături, am simţit sufletul zbuciumat al lui Zarpanit!

Pentru că *Du-azzaga* era plină de lumină, iar în scaunele zeilor stăteau nu preoţii lor, ci Zeii înşişi! Ascuns fiecare în spatele unui nor, Zeii stăteau şi ne priveau prin voalurile lor. În jilţul lui Nergal era un întuneric încins.

Prin ceaţa albastră, scânteietoare, din faţa altarului

lui Nabu, s-a auzit vocea Domnului Înţelepciunii:

— Atât de mare e păcatul tău, o, Zarpanit, şi al tău, o Alusar, încât ne-a tulburat până şi pe noi, Zeii! Ce aveţi de zis, înainte de a vă primi pedeapsa?

Vocea lui Nabu era rece şi limpede ca lumina stelelor îndepărtate, lipsită de patimă ca vântul ce se scurge între lumi, dar în ea exista, totuşi, înţelegere.

Deodată, dragostea mea pentru Zarpanit a ţâşnit ca o flacără şi mi-a dat putere. I-am simţit alături sufletul ei drept şi provocator, dragostea ei răspândindu-se în jur ca un veşmânt înflăcărat. N-a răspuns, doar şi-a întins braţele spre Alusar.

L-am privit. Şi dragostea lui rămăsese la fel de neînfricată. S-a repezit spre ea, îmbrăţişând-o.

Buzele li s-au unit. Au uitat de zeii care-i judecau.

Atunci, Nabu, ivindu-se prin ceaţa albastră, strălucitoare, a grăit din nou:

— Cei doi poartă o flacără ce nu poate fi stinsă!

La aceste cuvinte, doamna Zarpanit s-a desprins din braţele iubitului şi s-a apropiat de slava vibrândă ce o înconjura pe Ishtar. După ce i-a adus omagiul, cu ochii limpezi, plini de curaj, i s-a adresat:

— Tu, Mamă, nu eşti mama focului numit dragoste? Nu l-ai creat şi l-ai aruncat ca pe o torţă în Haos? Când ai făcut asta, nu ştiai cât de puternic era lucrul pe care l-ai creat? O, Sfântă Ishtar, dragostea, a cărei mamă eşti, a pătruns în mine, a venit nechemată în templul trupului meu, care este şi rămâne al tău, deşi l-ai părăsit! E păcatul *meu* că dragostea a fost atât de puternică încât a deschis uşa templului tău, că lumina ei m-a orbit faţă de orice, în afară de el? *Tu* eşti creatoarea dragostei. De ce-ai făcut-o atât de puternică? Iar dacă dragostea poate fi mai puternică decât tine, o, Ishtar, cea care ai creat-o, pentru ce să

fim condamnaţi noi, oamenii obişnuiţi, fiindcă n-am fost în stare s-o învingem? Chiar dacă dragostea nu-i mai puternică decât tine, oricum ai făcut-o mai puternică decât omul! De aceea, pedepseşte dragostea, copilul tău, o, Mamă, nu pe noi!

A tăcut, iar Alusar i s-a alăturat, spunând:

— Omul nu-i poate acuza pe zeii ce i-au dat fiinţă, dar flacăra pe care ai creat-o pentru a făuri pe nicovala vieţii zei şi oameni este o flacără puternică, o, Mamă Ishtar! De aceea, eu, care stau în faţa ta, aşteptând să fiu judecat, cred că există o dreptate pe care trebuie s-o respecte până şi Zeii, altfel va înceta să existe. În numele acestei dreptăţi vorbesc! La această dreptate fac apel! Nu cer milă. Dacă am păcătuit, pedepseşte-ne! Dacă tu, o, Ishtar, poţi stinge în Zarpanit flacăra dragostei pentru mine, dacă poţi să-i ştergi din minte orice amintire despre mine, te rog, lasă-mă să suport *singur* pavara pedepsei! Dar asta, nici măcar tu nu poţi s-o faci, iar orice vârf de săgeată a chinurilor ce mă vor străpunge va fi simţit de ea de zece ori mai puternic! Dacă am păcătuit, am păcătuit împreună. Trebuie să plătim împreună. Doar atât cer în numele dreptăţii veşnice care vă conduce până şi pe voi, Zeii!

Stăpânul Nabu a întrerupt tăcerea zeilor:

— Cei care urmează să fie judecaţi acuză! Şi e adevărat ce spun! Poartă în ei o flacără pe care nici noi n-o putem distruge. Focul ce-i mistuie este unul pe care, o, Ishtar, îl cunoşti mai bine decât mine. Deci tu eşti acuzatorul, dar tot tu eşti şi acuzatul. E rândul tău să vorbeşti, Ishtar!

Din spatele voalului plin de slavă al zeiţei s-a auzit o voce dulce, dar plină de amărăciunea supărării:

— *E* adevăr în ceea ce spui, Zarpanit, cea pe care o

numeam odată fiica mea! Din cauza acestui adevăr îmi voi stăpâni mânia. M-ai întrebat dacă dragostea e mai puternică decât Ishtar, mama ei. Vom afla! Iată care va fi soarta ta: tu şi bărbatul Alusar veţi locui într-un loc pregătit anume. Veţi fi împreună, aşa cum aţi cerut. Vă veţi privi, dar nu vă veţi putea atinge mâinile sau buzele! Veţi putea vorbi, dar nu despre focul dragostei! Pentru că de fiecare dată când acea flacără va sălta şi vă va apropia, eu, Ishtar, voi intra în tine, Zarpanit, şi voi lupta cu dragostea! Nu voi fi Ishtar cea pe care o cunoşti, nu, ci acea Soră-Geamănă din mine, cea numită Răzbunătoarea, Distrugătoarea! Şi aşa va fi mereu, până când flacăra din tine o va învinge sau se va stinge, obosită!

Vocea lui Ishtar s-a oprit, iar zeii au rămas tăcuţi. Din întunericul de pe altarul lui Nergal a răsunat vocea Stăpânului Morţilor:

— Aşa ai hotărât tu, Ishtar! Eu, Nergal, hotărăsc altfel: voi rămâne alături de bărbatul care e preotul meu. Nu sunt prea supărat pe el, fiindcă prin el te-am privit în ochi, Mamă a Cerului! a zis, iar norul întunecos s-a cutremurat de un râs hidos. Voi fi în el şi te voi înfrunta, Ishtar Cea Distrugătoare! Cu aceeaşi dibăcie ca a ta, capabilă să lupte cu tine! Până când eu, nu tu, o voi distruge pe această femeie, împreună cu flacăra pe care o poartă. Şi pe cea din preotul meu! Pentru că în locuinţa mea nu există o asemenea flacără şi vreau s-o strivesc în el, încât întunericul meu să nu se sperie atunci când, în cele din urmă, preotul meu va sosi la mine!

Din nou, râsul a zguduit norul de abanos, în timp ce slava ce-o acoperea pe Ishtar s-a înfiorat, indignată. Dar noi trei ascultam înfricoşaţi, pentru că oricât de rea ar fi fost starea noastră, era mult mai rău să auzi

cum îşi bătea joc Cel Întunecat Fără Coarne de Mama Cerului!

Atunci s-a auzit vocea Zeiţei, amară, dar calmă:

— Aşa să fie, o, Nergal!

A urmat o tăcere îndelungată şi m-am gândit că, în spatele voalurilor, zeii se priveau întrebători. În cele din urmă s-a auzit vocea impasibilă a lui Nabu:

— Ce se va întâmpla cu femeia Sharane?

Apoi, vocea lui Ishtar, nerăbdătoare:

— Soarta ei să fie legată de soarta lui Zarpanit! Zarpanit s-o ia cu ea în locul în care merge!

Vorbi din nou Nabu:

— Şi preotul Klaneth va fi liber?

— Cum, preotul meu să nu aibă însoţitor? i-a răspuns ironic Nergal. Trimiteţi-l pe Klaneth împreună cu Alusar, preotul meu! Şi cu alţi slujitori!

Iarăşi am avut impresia că zeii se priveau între ei.

Apoi Nabu a întrebat:

— Aşa să fie, Regină a Cerului?

Iar Ishtar a răspuns:

— Aşa să fie!

Atunci *Du-azzaga* a dispărut, iar eu am fost una cu nimicnicia.

7.
FLĂCĂRILE DEVIN LIBERE

DIN NOU, Sharane rămase tăcută, meditând la imaginea unei lumi care zăcea la o adâncime de şase mii de ani în abisul timpului, dar încă proaspătă şi vie pentru ea. Rămase tăcut şi Kenton, luptând împotriva năzuinţei de a crede în această poveste bizară, despre lupta dintre un zeu şi o zeiţă furioasă, care se întruchipaseră într-un preot şi o preoteasă. Femeia puse mâna peste mâna lui.

— Când ne-am trezit, eram pe această corabie blestemată, pe această mare ciudată, dintr-o lume ciudată, mesagerule, zise ea. Da, şi tot ceea ce promiseseră şi hotărâseră zeii în *Du-azzaga* s-a împlinit întocmai. Pentru că împreună cu Zarpanit eram şi eu, şi jumătate din fetele din templu. Iar împreună cu Alusar era Klaneth şi foarte mulţi dintre acoliţii lui în negru. Ne dăduseră şi vâslaşi, sclavi puternici ai templului, câte doi pentru fiecare vâslă. Făcuseră o corabie minunată şi avuseseră grijă să nu ne lipsească nimic!

O flacără verde, furioasă, pulsă o clipă în ochii ei.

— Da, zeii cei amabili ne dăruiseră tot confortul şi apoi lansaseră corabia pe această mare ciudată, în această lume ciudată, câmp de bătălie între Iubire şi Ură, arenă a luptei între Răzbunătoarea Ishtar şi Negrul

Nergal, cameră de tortură pentru preoteasa şi preotul care păcătuiseră…

În cabina aceasta s-a trezit Zarpanit, cu numele lui Alusar pe buze. Îndată a alergat spre uşă, de parcă ar fi ştiut unde era el. Iar când a ieşit, din cabina neagră a ieşit şi Alusar, strigându-i numele. Am văzut-o pe Zarpanit atingând acea linie în care se întâlnesc punţile, cea albă şi cea neagră, şi, vai, a fost aruncată înapoi, ca împinsă de braţe puternice. Pentru că acolo este o barieră, mesagerule, o barieră clădită de zei, peste care nimeni de pe corabie nu poate trece! Dar atunci nu ştiam asta… Iar Alusar, încercând să treacă peste zidul nevăzut, a fost şi el azvârlit înapoi.

Când s-au ridicat, strigând, întinzând mâinile, căutând să-şi atingă degetele, de îndată în Zarpanit a intrat Sora-Geamănă din Ishtar, Ishtar Cea Furioasă, Distrugătoarea. Iar în jurul lui Alusar s-au adunat umbre negre, care l-au acoperit. Când acestea au dispărut, figura lui Alusar se transformase în cea a lui Nergal, Zeul Morţilor!

Da! Aşa s-au petrecut lucrurile, întocmai cum hotărâseră zeii! Şi cei doi nemuritori din trupurile celor doi muritori, ce se iubiseră atât de mult, se luptau şi-şi aruncau ura, ca pe nişte tăciuni aprinşi, unul spre celălalt! În vreme ce sclavii înlănţuiţi la vâslele din cală se speriaseră şi se zbăteau, sau leşinaseră sub teroarea ce se abătuse asupra lor. Iar fetele din templu care erau cu noi se strânseseră îngrozite pe punte, sau alergaseră ţipând în cabină, ascunzându-se să nu mai vadă nimic. Numai eu, nici n-am plâns, nici n-am fugit, eu care, de când stătusem în faţa Zeilor în *Du-azzaga*, nu mai ştiam ce-i frica.

Şi, adăugă ea, după ce oftă adânc, cu ochii înceţoşaţi de mâhnire, lucrurile au continuat tot aşa.

Nu ştiu cât timp, pentru că locul ăsta pare a fi în afara timpului, aici nu există nici zi, nici noapte, aşa cum le-am cunoscut în Babilon…

De câte ori preotul şi preoteasa încercau să se întâlnească, de fiecare dată Răzbunătoarea Ishtar şi Negrul Nergal îi despărţeau. Multe sunt vicleşugurile Stăpânului Umbrelor, nenumărate sunt armele sale! Şi multe sunt vrăjile lui Ishtar! Nu are ea tolba plină? Mesagerule, nu ştiu câtă vreme a suferit perechea. Dar se străduiau mereu să străbată bariera, conduşi de dragostea lor. Şi…

Îşi acoperi faţa. Umerii albi i se zguduiau în timp ce plângea.

— Flăcările din ei ardeau mai departe, şopti Sharane. Nici Nergal, nici Ishtar nu reuşeau să le stingă. Dragostea lor era mai puternică. Apoi a venit o zi…

Şovăi o clipă, după care continuă:

— Era în mijlocul luptei. Ishtar o poseda pe Zarpanit şi stătea acolo unde puntea atinge cala vâslaşilor. Nergal se vârâse în Alusar şi arunca făpturi rele de deasupra calei spre strălucirea Zeiţei.

Pe când stăteam ghemuită, pândind din uşa cabinei, am văzut deodată iradierea ce-o acoperea pe Ishtar tremurând şi slăbind. Cred că, o clipă, am văzut figura lui Ishtar vălurindu-se, ofilindu-se, iar în locul unde fusese aceasta a apărut figura lui Zarpanit.

Între timp, întunericul ce-l acoperea pe Domnul Morţilor s-a luminat, de parcă o flacără puternică izbucnise în el!

Atunci, Ishtar a făcut un pas, apoi altul şi altul spre bariera dintre puntea neagră şi puntea asta. Dar n-am crezut că se mişcă fiindcă aşa voia. Nu, pentru că mergea oprindu-se, împotrivindu-se, de parcă era

împinsă de ceva mai puternic decât ea. Şi, pe când ea înainta, înainta şi Nergal, cu umbra sa, în întâmpinarea ei!

Erau aproape, tot mai aproape... Strălucirea lui Ishtar se topea şi dispărea continuu, iar umbra ce-l îmbrăca pe Nergal se lumina, se întuneca şi se lumina din nou! Încet, fără voie, dar inexorabil, se târau din ce în ce mai aproape unul de celălalt. Vedeam cum se ivea figura lui Alusar, preotul, şi cum lua locul măştii lui Nergal.

Deodată, cu inima zvâcnindu-mi în piept, mi-am dat seama că Răzbunătoarea Ishtar şi Cel Întunecat nu se mai luptau! Că ea, Zeiţa, era în strânsoarea flăcării lui Zarpanit! Iar el, Stăpânul Morţilor, lupta cu flacăra preotului, cu flacăra aceea despre care Nabu spusese că nici zeii n-o pot stinge!

Încet, încet, picioarele albe ale lui Zarpanit au dus-o pe Ishtar spre barieră, şi încet, încet, urmându-i paşii, Alusar venea s-o întâlnească! Şi s-au întâlnit! Şi-au atins mâinile, buzele, s-au strâns în braţe! Acum, zeul şi zeiţa, învinşi, puteau ieşi din ei!

S-au sărutat şi s-au îmbrăţişat, apoi au căzut pe punte. Morţi. Morţi, unul în braţele celuilalt. Au murit, mesagerule, sărutându-se!

Atunci, o izbucnire de lumină, ca izbitura a mii de săgeţi luminoase, a zguduit corabia, a cutremurat-o.

Dar, înainte de explozia de lumină, am văzut două flăcări scânteind şi ridicându-se din trupurile lor, rotindu-se o clipă, apoi s-au repezit una spre cealaltă, s-au amestecat şi au dispărut!

Nici Ishtar, nici Nergal nu învinsese! Nu! Dragostea bărbatului şi a femeii învinsese! Victorioase asupra zeului şi zeiţei, flăcările erau acum libere!

Preotul căzuse de această parte a barierei. Nu le-am

desfăcut braţele, ci le-am înfăşurat trupurile cu cuverturi de mătase. Apoi am alergat să-l ucid pe Klaneth. Uitasem că nici Ishtar, nici Nergal nu învinsese! Vai, pe când alergam, în mine a intrat Zeiţa, iar în Klaneth s-a reîntors Nergal! Şi din nou cele două puteri luptau! Bariera nevăzută a devenit iarăşi puternică, despărţindu-i pe cei de pe puntea de abanos de cei de pe puntea de fildeş!

Eram însă fericită, ştiind că uitaseră de Zarpanit şi Alusar. Am înţeles atunci că lupta nu avea, de fapt, nici o legătură cu fugarii. Că nici Răzbunătoarei Ishtar, nici lui Nergal nu le păsa de dispariţia lor, deoarece puteau, folosind corpul meu şi al lui Klaneth, să lupte mai departe pentru stăpânirea corăbiei.

Vezi, mesagerule? zise ea, căutându-i privirea. M-am gândit că atâta vreme cât îi pot ţine aici, să se lupte, Zarpanit şi Alusar vor fi la adăpost. Îşi vor găsi refugiul într-o lume îndepărtată, dincolo de ultimul ţărm al stelelor.

De aceea, îl provocam pe preotul în negru cât mai des şi eram tot mai des un receptacul pentru Ishtar... Aşa navigam şi luptam, şi navigăm şi luptăm...

De când durează, nu ştiu. Odată, am ştiut ce înseamnă timpul. Aici, pe această mare ciudată, în această lume ciudată, nu există timpul pe care l-am cunoscut în lumea mea. Au trecut cu siguranţă foarte mulţi ani de când am stat în faţa zeilor în Uruk, dar vezi că sunt la fel de tânără şi de frumoasă ca atunci! Sau cel puţin aşa îmi arată oglinda, râse ea.

8.
NU SUNT FEMEIE?

KENTON rămăsese tăcut, tulburat până în adâncul sufletului. Era, desigur, tânără şi frumoasă, iar Urukul şi Babilonul, movile de pământ de multă vreme. Nisip sleit de mii de ani... Ce ar fi putut să-i spună, ce mesaj ar fi putut să-i comunice ei, cea care – dacă povestea ar fi fost adevărată, deşi contravenea oricărei legi a naturii în care credea – ar fi fost doar pulbere în pulberea dusă de vânt a templului ei prăbuşit?

Şi totuşi femeia nu era pulbere!

Stătea în faţa lui, vie, palpitând, îmbrăcată în frumuseţe!

— Spune-mi, stăpâne, se ridică vocea ei, în timp ce faţa îi era visătoare, cu genele lungi plecate. Spune-mi, stăpâne, mai este onorat Templul din Uruk? Mai stă încă mândru Babilonul în autoputernicia sa?

Nu-i răspunse. Credinţa că fusese aruncat într-o realitate străină, implauzibilă, lupta cu revolta ofensată a mentalităţii sale moderne, sceptice. Cum să creadă basmul despre o zeiţă furioasă şi un zeu, creaturi ale imaginaţiei omeneşti, ale căror temple erau doar mormane de ruine pe şoseaua epocilor, ale căror nume fuseseră complet uitate?

Totuşi, femeia era reală, trăia. Trebuia să-i dea un răspuns. Cele două păreri opuse din mintea sa luptau

încordate.

Ridicându-şi ochii spre figura lui tulburată, doamna Sharane îl privea cu o îndoială crescândă. Deodată, sări de lângă el, tremurând ca o lamă a indignării într-o teacă uşoară, înflorată.

— Ai vreun mesaj pentru mine? strigă ea. Vorbeşte! Repede!

Ce să-i răspundă? Fie că venise din vis, fie dintr-o vrajă antică, pentru Sharane nu exista decât un răspuns: adevărul.

— *Eşti* trimis de Nabu, şopti femeia, căci altfel cum ai fi putut să vii aici, îmbrăcat în mantia lui albastră, cu şerpi, Mantia Înţelepciunii?

— Ascultă-mă, replică el. Ascultă-mă până când termin tot ce am de spus.

Şi Kenton îi relată adevărul, începând cu sosirea blocului de piatră în casa lui, fără să omită nici un amănunt, pentru a fi cât mai credibil.

Ea îl asculta, fixându-l cu privirea, sorbindu-i cuvintele, trecând de la uimire la o neîncredere puternică, înlocuită apoi de groază, de disperare.

— Locul în care a existat anticul Uruk nu se mai cunoaşte, termină Kenton. Casa Celor Şapte Zone este, probabil, un petec de deşert bătut de vânt, iar Babilonul, puternicul Babilon, a fost transformat în ruine acum mii de ani.

Sharane sări în picioare, sări şi se repezi la el, cu ochii arzând, cu părul roşu-auriu curgându-i pe umeri:

— Mincinosule! ţipă ea. Mincinosule! Acum te recunosc, fantomă a lui Nergal!

Un pumnal îi sclipi în mână, dar Kenton i-o prinse la timp, se luptă cu ea, o trânti pe perne.

— Nu te mint, insistă el. Nu cunosc nici un Nergal, nici o Ishtar, nici un Nabu! Sunt un om şi ţi-am spus

adevărul!

Deodată, femeia se linişti, atârnându-i în braţe.

— Uruk, pulbere! gemu ea. Casa lui Ishtar pulbere! Babilonul un pustiu! Iar Sargon din Akkad, mort de şase mii de ani! Şase mii de ani! (Se scutură, eliberându-se din îmbrăţişarea lui.) Dacă-i aşa, eu ce sunt? şopti printre buzele-i albe. Ce sunt? Au trecut şase mii de ani, chiar mai mult, de când m-am născut, şi sunt încă vie! Atunci ce *sunt*?

O cuprinsese panica. Ochii i se întunecaseră. Se cuibări în perne. Prin mintea lui Kenton trecu un gând plin de cinism.

Femeia care vorbea atât de calm despre legăturile ei cu zeii, despre răzbunarea şi despre lupta lor, acceptând ceea ce pentru el părea de necrezut, era înspăimântată de vârstă, de trecerea normală a timpului. Paradoxul acesta o făcea reală. Cunoscuse o femeie care trecuse prin uragane şi cutremure de pământ fără să clipească, dar care tremura şi plângea când i se apropia ziua de naştere. În Uruk, Babilon sau New York, femeile erau de-acelaşi soi!

I se trezi mila. Făcu un pas spre ea şi femeia îşi ridică privirea. Buzele-i palide tremurau încă, degetele-i subţiri se zbăteau pe plasa de mătase ce-i acoperea pieptul. Se aplecă spre ea, iar ea îşi încolăci braţele albe după gâtul lui.

— Sunt vie? strigă. Sunt… om? Sunt… femeie?

Buzele ei moi se lipiră de ale sale, rugătoare. Cortul parfumat al părului ei îl acoperi. Aroma corpului îl făcu să se înfioare. Ea îl strângea în braţe, corpul ei mlădiu îl apăsa puternic, cu o chemare disperată. Lângă inima ce o luase la goană simţea pulsul ei speriat, iar între sărutări, femeia îi şoptea:

— Nu sunt femeie? Nu sunt vie? Spune-mi, nu sunt

vie?

Dorinţa îl cuprinsese şi-i înapoia sărutare pentru sărutare. Dar potolirea acestei dorinţe ar fi însemnat recunoaşterea clară a faptului că nu o dragoste fulgerătoare pentru el sau o patimă de moment fusese motivul pentru care îi sărise în braţe. Teama era cea care se ascundea în spatele mângâierilor ei. Era *înspăimântată* de abisul uriaş de şase mii de ani dintre viaţa pe care o cunoscuse ea şi viaţa lui! Agăţându-se de el, căuta siguranţa propriei realităţi. Şi, în căutarea unei asemenea siguranţe, apelase la ultimul argument al femeii, la certitudinea primară a eului feminin: încrederea în feminitatea ei şi în farmecul ei invincibil.

Nu pentru a-l convinge pe el erau sărutările ce-i ardeau buzele, ci pentru a se convinge *pe ea însăşi*.

Dar nu-i păsa. Era în braţele lui şi-i răspundea la fiecare sărutare.

Se desprinse brusc de el şi sări în picioare, privindu-l.

— Sunt deci femeie? strigă ea triumfătoare. O femeie vie?

— Eşti femeie, răspunse el, cu vocea răguşită, cu trupul răscolit de dorinţă. Vie! Da!

Ea închise ochii. O scutură un oftat puternic, un oftat ca un suspin.

— Acesta-i adevărul, zise doamna Sharane. Şi e singurul adevăr pe care l-ai spus. Acum taci! îl opri ea. Dacă sunt femeie şi sunt vie, înseamnă că nu mi-ai spus decât minciuni, pentru că eu exist, deci Babilonul nu e pulbere şi nici nu sunt şase mii de ani de când am văzut prima dată corabia, câine mincinos! ţipă ea şi, cu mâna încărcată de inele, îl lovi pe Kenton peste gură.

Inelele îl tăiară adânc. El căzu pe spate, ameţit atât de lovitură, cât şi de schimbarea bruscă a situaţiei, iar

ea deschise uşa celeilalte cabine, în care zărise fetele înghesuite.

— Luarda! Athnal! Voi, toate! le chemă ea. Repede! Legaţi câinele ăsta! Legaţi-l, dar nu-l omorâţi!

Din cabină ţâşniră şapte fete războinice, cu fuste scurte, goale până la brâu, cu suliţe uşoare în mâini. Se năpustiră asupra lui, iar Sharane se repezi şi-i smulse sabia lui Nabu de la brâu.

Trupurile tinere, înmiresmate, îl înăbuşeau formând cercuri de carne feminină, moale, dar puternice ca oţelul. Mantia albastră i-a fost trasă peste cap şi răsucită în jurul gâtului. Simţindu-se strangulat, Kenton se trezi din amorţeală; se pomeni răcnind furios. Se eliberă cu sălbăticie, îşi aruncă mantia şi se repezi la Sharane. Mai iuţi, corpurile zvelte ale războinicelor formară un paravan în faţa ei, îl înfruntară cu suliţele, înţepându-l aşa cum matadorii înţeapă un taur care atacă. Îl respinseră, îl împinseră înapoi, sfâşiindu-i hainele şi umplându-l de sânge.

Din vârtejul care-l cuprinsese, auzi râsul Sharanei:

— Mincinosule! Mincinos, laş şi nebun! Unealtă a lui Nergal, trimisă să-mi spună basme mincinoase, pentru a-mi slăbi curajul! Foarte bine, nerodule, te voi trimite înapoi la Nergal, ca să-i povesteşti un alt basm!

Îl tot împingeau înapoi. Fetele îşi aruncară suliţele şi săriră asupra lui în acelaşi timp. Se agăţară de el, îşi încolăciră braţele şi picioarele în jurul lui, îl trântiră la pământ. Blestemând, muşcând şi lovind cu pumnii fără a se sinchisi că-s femei, Kenton le înfrunta ca un berserk[7]. Se ridică în picioare, cu fetele atârnând de el, căutând să-l apuce de gât, să-i vâre ghearele în ochi.

[7] Războinic viking care era cuprins în timpul luptei de o nebunie furibundă, ce-l împiedica uneori să deosebească prietenii de duşmani, dar care îi dădea o forţă şi o agresivitate deosebite (*n.t.*).

Izbi cu piciorul pragul uşii cabinei trandafirii şi se împiedică, târând după el pisicile sălbatice. În cădere, fetele îl împinseră spre uşă, care se deschise sub greutatea lor, şi se rostogoliră afară, războindu-se mai departe pe puntea de fildeş.

Auzi un strigăt, un semnal de avertisment din partea Sharanei. O comandă rapidă, la care strânsoarea braţelor şi picioarelor slăbi. Mâinile ce-l zgâriau se retraseră.

Fierbând de furie, Kenton sări în picioare şi văzu că se afla lângă linia ce reprezenta bariera misterioasă, ucigătoare, dintre puntea neagră şi cea din fildeş. Înţelese de ce îşi chemase Sharane furiile dezlănţuite. Pentru că ajunseseră prea aproape de pericol.

Din nou, râsul ei îl răni. Femeia stătea pe platforma cu pomişori înfloriţi, iar porumbeii planau în jurul ei. Ţinea în mână sabia lui Nabu. I-o arătă, batjocoritoare:

— Hei, mesager mincinos, câine bătut de femei! Vino şi ia-ţi sabia!

— Vin, afurisito! răcni el, repezindu-se spre ea.

În clipa aceea, nava se legănă, Kenton îşi pierdu echilibrul, căzu pe spate şi atinse linia în care puntea albă o întâlnea pe cea neagră.

O atinse şi nu păţi nimic!

Acest fapt i s-a întipărit undeva, în străfundurile lui, undeva, dincolo de conştient, ca un lucru de o importanţă extraordinară: oricare ar fi fost puterea barierei, el, Kenton, era imun! Se ridică şi se îndreptă spre puntea de fildeş.

— Opriţi-l! se auzi vocea lui Klaneth.

Degete puternice, lungi, îl prinseră în mijlocul saltului, răsucindu-l. Kenton îl privi drept în faţă pe toboşarul cu toba din şarpe. În timp ce-l privea uluit, cu o cugetare plină de curiozitate, toboşarul îl apucă în

gheare şi-l aruncă pe punte, ca pe un căţel.

Şi, gâfâind tot ca un căţel furios, Kenton se ridică în picioare şi privi în jur. Era închis într-un cerc de bărbaţi cu robe negre. Bărbaţi cu robe negre şi feţe de un alb mort, impasibile. Bărbaţi cu robe negre care-l înconjurau, gata să-l înhaţe. În afara cercului stătea războinicul în zale, cu barbă aurie şi ochi de agată pală. În spatele lui, Klaneth.

Kenton nu se sinchisi de ei.

— Opriţi-mă, dacă puteţi, lua-v-ar dracu'! urlă el.

Se repezi spre robele negre. Acestea se strânseră în jurul lui, îl năpădiră, îl trântiră.

Din nou, nava se legănă, de data asta mai puternic. Kenton sări în picioare şi se aruncă de cealaltă parte a barierei. Un val se sparse peste el, sufocându-l. Se simţi târât în mare, ca o frunză prinsă într-o cascadă. Se cufundă adânc. Se zbătu să iasă şi reuşi să-şi scoată capul la suprafaţă. Îşi şterse ochii de apă, încercând să zărească nava.

Se pornise un vânt puternic, care clătina corabia, cam la o sută de metri de el. Strigă. Înotă spre corabie. Vântul se înteţea şi urla. Pânza fusese coborâtă, iar vâslele loveau ritmic apa încercând să scoată corabia în afara vântului. Nava zbura repede, tot mai repede în faţa rafalelor de vânt, se pierdea în ceaţa argintie…

Kenton încetă orice efort. Plutea, abandonându-se acelei lumi necunoscute.

Un val îl izbi, scufundându-l. Ieşi la suprafaţă tuşind. Vântul ţipa, urla deasupra lui. Îl acoperiră stropi de spumă. Auzi bubuit de valuri azvârlite înapoi de ziduri de stâncă. Un alt val îl izbi şi-l proiectă înainte. Menţinându-se pe creasta acestuia, văzu chiar în faţa lui o culme din piatră galbenă, răsărind dintr-un cuib de lespezi peste care talazurile se spărgeau într-o

fântână de spumă. Alt val îl prinse, îl târî cu el. Kenton încercă să-i reziste, dar fără succes.

Puterile îl părăseau. Se lăsă în voia sorţii. Încetă să mai lupte. Se simţi ridicat de un val gigantic, azvârlit cu putere spre stâlpul galben.

Dar şocul izbiturii n-a fost mai puternic decât cel provocat de ruperea unei pânze de păianjen! Avu impresia că, un timp infinit, se rostogoli printr-un întuneric moale, gros. O dată cu el venea şi zgomotul valurilor… Imediat, mişcarea încetă. Zgomotul valurilor dispăru.

Se prinsese de ceva! Nu era nici stâncă, nici lemn!

Înţelese că era în propria-i cameră!

Aprinse lumina electrică. Rămase locului tremurând.

Ce se vedea la picioarele lui? Se uită mirat. Apă, apă care se scurgea de pe el, formând o băltoacă. Apă. Apă colorată ciudat. Apă stacojie.

Îşi dădu seama brusc că era ud leoarcă. Îşi umezi cu limba buzele ce i se uscaseră subit. Erau pline de sare!

Iar apa ce se scurgea de pe el era stacojie! Stacojie… Stacojie din cauza sângelui lui!

Se împletici spre oglinda mare din cameră. Târându-se în întâmpinarea lui, apăru o figură udă, cu hainele sfâşiate, sfârtecate, pline de apa care se scurgea din ele. Iar din multele răni îi curgea sânge ce se amesteca cu apa…

Era el!

Se întoarse spre locul în care strălucea nava. Pe puntea neagră se vedea un grup de figurine aplecate peste parapet, privind.

Iar pe platforma de lângă cabina trandafirie, o singură figurină.

Sharane!

O atinse.

Tare ca o bijuterie, rece ca o bijuterie... O jucărie. Şi totuşi era Sharane!

Figurina aia, jucăria aia era ea!

Ca un val ce revine, îl cuprinse din nou furia nebună. Având încă în urechi ecoul râsului ei, Kenton căuta ceva cu care să zdrobească barca aceea strălucitoare de atâta frumuseţe, să sfărâme legătura ce se stabilise între lumea vrăjită a Sharanei şi lumea sa.

N-o să mai râdă niciodată de el, n-o să-l mai batjocorească niciodată!

Apucă de picior un scaun greu, îl ridică deasupra capului şi se pregăti să-l trântească, să strivească nava.

Atunci, sub sarea de pe buzele sale, Kenton simţi parfumul mierii sărutărilor ei. Al sărutărilor Sharanei...

Scaunul îi căzu din mână.

— Ishtar! Nabu! şopti el, cu mâinile împreunate a rugă. Vă chem, vă rog! Trimiteţi-mă încă o dată pe corabie! Oricare ar fi preţul, sunt gata să-l plătesc! Ishtar! Fă ce vrei cu mine, dar trimite-mă pe corabie!

Răspunsul zeiţei nu s-a lăsat aşteptat!

Auzi de jos un vuiet slab, de nenumărate talazuri izbind un mal acoperit de stânci. Vuietul deveni tot mai puternic şi în tunetul apelor uriaşe, peretele exterior al camerei se dizolvă!

Acolo unde fusese zidul, apăruse acum creasta unui val unduitor, iar acest val se prăbuşi peste Kenton, îl răsturnă, îl târî cu el, oprindu-i răsuflarea.

Era din nou în marea de turcoază!

Se ridică la suprafaţa apei. Corabia era aproape!

Aproape. Prora ei în formă de iatagan se afla deasupra capului său, gata să treacă peste el. Un lanţ de aur atârna de ea, legănându-se peste crestele valurilor. Kenton încercă să-l prindă, dar nu reuşi.

Căzu iar în apă. Iute ca fulgerul, partea întunecată a corăbiei năvălea spre el. Se ridică din nou la suprafaţă şi sări. Un alt lanţ, unul negru, lovea valurile, atârnând de cârmă.

Îl prinse. Marea îl trăgea de tălpi, de glezne, de picioare.

Se ţinu bine şi, mutând o mână după cealaltă, cu grijă, se caţără încet până când ajunse la parapetul corăbiei. Era chiar la nivelul punţii.

Îşi înălţă încet capul şi privi.

Braţe lungi îl prinseră. Mâini cu degete lungi îl apucară de umeri, îl înhăţară, îl aruncară pe punte şi-l ţinură acolo. Kenton simţi o curea încolăcindu-i-se în jurul încheieturilor, simţi cum braţele îi sunt strânse lângă trup... Şi văzu figura toboşarului cu gură de broască.

Iar peste umărul enorm al toboşarului apăru figura albă a lui Klaneth. Îi auzi vocea:

— Du-l înăuntru, Gigi!

— Cum doreşti, Klaneth, răspunse indiferent toboşarul.

Se simţi purtat de toboşar cu o uşurinţă extraordinară, de parcă ar fi fost un copil. Şi, legănat de mâinile acelea uriaşe, a fost dus în cabina neagră.

9.
SCLAV PE CORABIE

TOBOŞARUL îl ridică pe Kenton în picioare, privindu-l cu ochi curioşi, puţin amuzaţi. Ochii de agată ai războinicului cu barbă roşie şi ochii spălăciţi ai lui Klaneth îl examinau la fel de curioşi. Numai că în ochii aceştia nu era pic de amuzament! Nici urmă!

Cu aceeaşi curiozitate îi privea şi Kenton pe cei trei.

Primul era preotul în negru: masiv, cu o muşchiulatură de elefant, dar cu o carne decolorată şi moartă, de parcă sângele îi curgea prin vene ascunse, vârâte prea adânc în trup, pentru a dezvălui fluxul lent al acestuia; nas acvilin şi buze nemiloase; o fosforescenţă funebră ce sclipea în spatele pupilelor mate; figura lui Nero remodelată din lut rece de mâinile ţepene ale unui zeu indolent dintr-un iad îngheţat. Grosolan. Inventiv în ale răului, dar nu acel rău fierbinte care adesea, atingând viaţa, e absorbit de aceasta şi transformat de focul ei. Răul din figura lui era un rău rece, ca moartea. Şi la fel de neschimbător ca moartea…

Al doilea era Gigi, toboşarul. O figură de broască, cu urechi ascuţite şi cercei din marmură neagră. Picioare scurte, îndoite. Tors de gigant. Umeri uriaşi de care atârnau braţele lungi, muşchiuloase, ca de maimuţă, a căror putere fusese simţită deja de Kenton. O gură ale

cărei colţuri ascundeau un umor răutăcios. Avea în el ceva din zeii străvechi ai pământului, mai mult din Pan decât dintr-un satir.

Al treilea, un persan în afara timpului în care mulţimile persane reprezentau pentru omenire ceea ce au însemnat mai târziu legiunile romane. Cel puţin aşa îi părea lui Kenton, care-l judeca după tunica de zale împletite, picioarele înfăşurate în mătase, coturnii[8] înalţi, pumnalele curbe şi iataganul din cingătoarea împodobită cu bijuterii. Era om, ca şi Kenton. În jurul lui nu plutea nici miasma cadaverică a lui Klaneth, nici putoarea de ţap a lui Gigi. Buze roşii, pline, senzuale, iubitoare de viaţă, aproape ascunse de barba roşie, tunsă cu grijă. Trupul voinic, muşchiulos. Faţa mai albă decât cea a lui Kenton, dar ursuză, marcată puternic de o plictiseală pe jumătate resemnată, pe jumătate disperată, pe care chiar curiozitatea vie, deschisă faţă de Kenton o lumina prea puţin.

Nu spuneau nimic. Doar îl priveau. Fiecare, simţea Kenton, cu alt scop. Se uită în jur.

Chiar în faţa lui, pe o lespede mare din hematit[9], şase preoţi îngenuncheaţi se rugau la ceva ce se afla într-o nişă de deasupra lespezii. Nu ştia la ce, dar simţea că acel ceva răspândea răul. Depăşind statura unui om, lucrul din nişă era negru şi fără formă, de parcă ar fi fost făcut din umbre împletite. Tremura, pulsa, ca şi cum umbrele se îngroşau constant în jurul lui, intrau în el şi îndată altele le înlocuiau.

Cabina era întunecată, cu pereţi sumbri, din marmură mată, neagră. De zidurile acelea întunecate erau lipite alte umbre, care se strângeau ca nişte

---

[8] Sandale cu talpă groasă purtate în Orientul Apropiat şi Grecia (*n.t.*).

[9] Oxid de fier, negru cenuşiu. Tăiat în lamele subţiri, de culoare roşu intens (*n.t.*).

ciorchini, în colţuri. Umbre subtile, sinistre, care păreau că aşteaptă doar o comandă ca să capete fiinţă. Umbre pline de păcat, precum cele ce îmbrăcau lucrul răului din nişă...

În spate, ca şi în cabina Sharanei, exista o altă cameră, iar în uşă, îngrămădiţi, holbându-se la el, câţiva preoţi cu robe negre şi feţe albe.

Klaneth se întorsese spre ei, întrerupând tăcerea:

— Duceţi-vă la treburile voastre!

Dispărură. Preotul în negru închise uşa după el, apoi îl atinse cu piciorul pe cel mai apropiat dintre preoţii îngenuncheaţi.

— Domnul nostru Nergal a fost proslăvit suficient, îi spuse el. Vedeţi? Ne-a înghiţit rugăciunile!

Kenton privi lucrul din nişă. Nu mai era ceţos, umbrit. Se vedea clar o sculptură bine făcută. Un trup de bărbat, cu acea groaznică figură a răului, în care se transformase figura preotului, în timpul luptei ce avusese loc de-a lungul primei sale aventuri pe navă.

Figura lui Nergal, Stăpânul Morţilor!

Ce să fi fost umbrele acelea împletite, tremurătoare, care înveliseră statuia? Ce spusese Klaneth? Că Nergal le *înghiţise* rugăciunile? Oare umbrele erau rugăciunile preoţilor? Rugăciuni negre, rugăciuni pentru rău, curgând din minţile preoţilor ca o ceaţă neagră ce învăluia statuia, pătrunzând în ea? *Înghiţite* de ea?

Simţi ochii lui Klaneth cercetându-l făţiş. Un truc menit să-l sperie! Îi înfruntă privirea şi-i zâmbi.

Persanul râse.

— Klaneth, asta a fost o săgeată ce nu şi-a nimerit ţinta. Probabil că străinul a mai văzut aşa ceva. Poate că-i şi el un vrăjitor şi e în stare să facă lucruri mai grozave. Schimbă-ţi metoda, Klaneth, schimbă-ţi metoda!

Se apleca şi se aşeză pe un scaun scund. Figura preotului în negru deveni şi mai haină.

— Mai bine taci, Zubran, altfel Stăpânul nostru Nergal ar putea să-şi schimbe el metoda în ceea ce te priveşte şi să-ţi pedepsească veşnic necredinţa!

— Necredinţa? îi ripostă persanul. O, Nergal e suficient de real. Nu credinţa mă plictiseşte, ci monotonia veşnică. Tu poţi face altceva decât ce faci, Klaneth? Poate Nergal să facă şi altceva? Să-şi schimbe metoda în privinţa mea? Pe Ahriman, asta şi vreau, dacă e în stare!

Termină cu o plecăciune ostentativă. Preotul în negru mârâi şi se întoarse spre cei şase care se rugau.

— Duceţi-vă şi trimiteţi-l pe Zachel la mine!

Preoţii se strecurară pe uşa ce dădea afară. Preotul în negru se trânti pe un scăunel, examinându-l sumbru pe Kenton. Toboşarul stătea ghemuit, pândindu-l şi el. Persanul mormăia de unul singur, jucându-se cu mânerul pumnalului. Uşa se deschise din nou, şi în cabină intră un preot ce ţinea în mână un bici lung, al cărui şfichi din şarpe, cu o bucată de metal în vârf, era încolăcit de mai multe ori în jurul antebraţului său. Se plecă adânc în faţa lui Klaneth.

— Sclavii dorm? întrebă preotul în negru.

— Dorm, stăpâne, răspunse numitul Zachel.

Kenton îl recunoscu. Atunci când zăcuse pe punte, îl văzuse pe bărbatul acela pe o platformă înaltă, la baza catargului. Zachel era supraveghetor al sclavilor vâslaşi, iar biciul lui lung îi permitea să-l atingă pe cel mai îndepărtat dintre ei, dacă lenevea.

— El este cel pe care l-ai văzut pe punte, acum câteva somnuri, pe când Stăpânul nostru Nergal sălăşluia în mine? întrebă Klaneth. Cel care zăcea şi care, după câte mi-ai spus, a dispărut exact când târfa

lui Ishtar se aplecase spre el, gata să-l atingă?

— Da, stăpâne, răspunse supraveghetorul, apropiindu-se de Kenton şi privindu-l atent. Era altfel îmbrăcat, dar e acelaşi om.

— Şi unde dispăruse? întrebă Klaneth, mai mult pentru sine. În cabina târfei? Dacă a fost aşa, de ce l-a azvârlit afară, iar pisicile ei l-au zgâriat? Şi când a apărut atunci, purta anumite haine, o anumită sabie… Cunosc sabia aceea.

— N-a fost în cabina ei, stăpâne, zise Zachel. Am văzut-o cum îl căuta, dar s-a întors singură în cabină. El… dispăruse…

— Ultima lui dispariţie, gândi cu voce tare Klaneth, s-a petrecut acum două somnuri. De atunci corabia a navigat mult… Şi el a apărut din nou pe corabie, iar rănile provocate de furiile templului sângerează, de parcă ar fi fost făcute adineauri… Şi cum a trecut de barieră? Da, cum a trecut de barieră?

— În sfârşit, ai ajuns la adevărata problemă! strigă persanul. Obligă-l să ne dezvăluie secretul, să ne înveţe cum, şi, pe Cele Nouă Iaduri, n-o să mai rămân o clipă în tovărăşia voastră!

Kenton îl văzu pe toboşar făcându-i iute, pe furiş, un gest de avertizare persanului, văzu ochii ameninţători ai preotului în negru, văzu că figura acestuia devenise cu adevărat haină.

— Ha! Ha! râse Gigi. Zubran glumeşte, Klaneth! Crezi că n-ar descoperi că dincolo viaţa e la fel de plicticoasă ca aici? Ce zici Zubran?

Făcu din nou semnul discret, de atenţionare, iar persanul îl observă.

— Cred că ai dreptate, răspunse el în silă. Oricum, nu i-am jurat credinţă lui Nergal? Totuşi, mormăi el, zeii le-au dăruit femeilor un talent de care nu s-a

plictisit nimeni de când lumea!

— Şi-au pierdut talentul ăsta în apropierea lui Nergal, rânji preotul în negru. Nu uita, Zubran, că aici nu există dragoste, şi potoleşte-ţi limba înainte de a te trezi într-un loc mai rău decât ăsta, în care măcar ai trupul tău!

— Pot să vorbesc, stăpâne? întrebă Zachel, iar Kenton simţi răutate şi ameninţare în privirea pe care i-o aruncase supraveghetorul.

Preotul în negru dădu din cap.

— Cred că a trecut prin barieră pentru că nu ştie nimic despre Domnul Nostru, spuse Zachel. Poate că-i un duşman al Domnului Nostru! Dacă nu-i, cum de-a fost în stare să scape din mâinile preoţilor noştri, să dispară în mare şi să se reîntoarcă?

— Duşman al lui Nergal! sări Klaneth.

— Asta nu înseamnă că-i un prieten al lui Ishtar, interveni calm toboşarul. E adevărat că, de-ar fi fost devotat Celui Întunecat, n-ar fi reuşit să treacă de barieră. Dar la fel de adevărat este că, de-ar fi fost un credincios al lui Ishtar, lucrul ar fi fost la fel de imposibil.

— Aşa e! se lumină la faţă Klaneth. Şi am recunoscut sabia. E chiar sabia lui Nabu!

Rămase tăcut un moment, gândindu-se. Când vorbi din nou, vocea lui groasă era plină de curtoazie.

— Străine, zise el, dacă nu ne-am purtat cum trebuie, iartă-ne! Vizitatorii sunt rari pe corabia noastră. Iar tu, dă-mi voie să ţi-o spun, ne-ai cam făcut să uităm de bunele maniere! Zachel, desfă-i legăturile!

Supraveghetorul se aplecă, iar Kenton simţi curelele căzând.

— Dacă, aşa cum bănuiesc, vii din partea lui Nabu, continuă preotul în negru, vreau să-ţi spun că nu avem

nici urmă de duşmănie pentru Cel Înţelept sau slujitorii săi. Nici Stăpânul meu, Domnul Morţilor, nu a avut vreodată vreun conflict cu Domnul Înţelepciunii. Cum ar fi putut fi altfel, când unul poartă cheile cunoaşterii în această viaţă, iar celălalt cheia ce descuie uşa cunoaşterii absolute? Nu, nu există nici un conflict. Eşti unul dintre favoriţii lui Nabu? El te-a trimis pe navă? De ce?

Kenton căuta disperat o cale de-ai răspunde preotului. Nu putea să întârzie răspunsul, aşa cum făcuse cu Sharane. Nici nu-i folosea să-i spună adevărul, aşa cum procedase cu femeia, lucru pentru care fusese fugărit ca un şobolan. Aici pericolul era mult mai mare decât în cabina trandafirie. Vocea lui Klaneth îi întrerupse gândurile:

— Deşi eşti favoritul lui Nabu, asta nu te-a împiedicat să-ţi pierzi sabia şi nici nu te-a apărat de suliţele femeilor! Dacă aşa stau lucrurile, crezi că te va apăra de biciul meu, de lanţurile mele? Sau chiar de ceva mai rău?

Deoarece Kenton rămânea, în continuare, tăcut, lumini lupeşti străluciră în pupilele moarte, iar preotul în negru sări în picioare, strigând:

— Răspunde-mi!

— Răspunde-i stăpânului Klaneth! răcni Gigi. Sau frica ţi-a înţepenit limba?

Sub furia aparentă a toboşarului, Kenton simţi un avertisment, simţi prietenie. Iar Gigi nu pomenise despre cea de-a doua apariţie a sa pe punte, despre faptul că intrase în cabina Sharanei. De ce?

— Nu ştiu dacă protecţia lui Nabu m-ar fi putut salva, dar ştiu că n-a făcut nimic, răspunse el.

Preotul în negru se trânti din nou pe scaun, chicotind.

— Cred că nu te va salva nici dacă mă voi decide să te ucid, zise el.

— Moarte să fie, dacă aşa hotărăşti! orăcăi Gigi.

— Oricine eşti, continuă preotul în negru, de oriunde ai veni, un lucru e sigur: ai puterea de a sfărâma un lanţ de care sunt sătul! Rămâi, Zachel, îi zise el supraveghetorului, care se pregătea să plece. Sfaturile tale sunt întotdeauna bune. Rămâi.

— Ne-a murit un sclav, zise supraveghetorul. Îi voi scoate lanţurile şi-l voi arunca în mare.

— Mort? întrebă Klaneth, brusc interesat. Care din ei? Cum?

— Cine ştie? dădu din umeri Zachel. Probabil că de epuizare. Era unul dintre cei care au navigat cu noi de la început. Cel care stătea lângă sclavul blond din nord, pe care l-am cumpărat la Emakhtila.

— Da, a slujit îndelung, spuse preotul în negru. Nergal l-a luat… Lasă-i trupul să-şi mai poarte lanţurile o vreme. Rămâi aici.

Îi vorbi din nou lui Kenton, pe un ton hotărât:

— Purtător al sabiei lui Nabu, îţi ofer libertatea. Îţi ofer bogăţie şi putere. Vei primi toate onorurile şi cinstea în Emakhtila, către care vom naviga de îndată ce voi da ordin. Acolo vei putea deveni preot, vei avea propriul tău templu, dacă vrei. Aur, femei şi onoruri, dacă vei face ceea ce doresc. Şi, mult, mult după toate astea, moartea…

— Şi care ţi-e dorinţa ce-mi va aduce toate astea? întrebă Kenton.

Preotul în negru se ridică şi-şi îndreptă capul, astfel încât îl privi pe Kenton drept în ochi.

— Ucide-o pe Sharane! şuieră el.

S-o omoare pe Sharane? S-o omoare! Cu toate că era supărat pe ea, sărutările ei persistau încă dulci pe

buzele lui! Gândul acesta îi pătrunse până în adâncul fiinţei. Se stăpâni, căutând ceva care să-l ajute să câştige timp.

— Planul ăsta are puţine şanse, zise ironic persanul. N-ai văzut cum l-au bătut fetele? Vrei să trimiţi un om să ucidă o leoaică, după ce a fost fugărit de puii ei?

— N-ai dreptate, îl contrazise Klaneth. Nu-i cer să treacă peste punte, căci, probabil, va fi văzut de fetele de pază. Poate ocoli carena corăbiei, trecând din lanţ în lanţ, agăţându-se de stinghiile balustradei. Sau dacă am opri vâslele şi am arunca ancora, ar avea posibilitatea să-şi dea drumul în apă şi să înoate în tăcere către proră. Există o fereastră în spatele cabinei în care doarme ea… să se strecoare pe acolo şi…

— Mai bine să-l punem să-i jure credinţă lui Nergal înainte de a-i da drumul, stăpâne, îl întrerupse Zachel. Altfel, s-ar putea să nu se mai întoarcă…

— Prostule! interveni Gigi. Dacă-i jură credinţă lui Nergal, nu cred c-ar mai fi în stare să treacă! Din câte ştim, bariera nu-i închisă pentru el, aşa cum e închisă pentru noi, fidelii lui Nergal, ca şi pentru fidelii lui Ishtar.

— E adevărat, clătină din cap preotul în negru, nu putem risca. Ai dreptate, Gigi!

În mintea lui Kenton începu să se închege un plan.

— De ce trebuie ucisă? întrebă el. Lăsaţi-mă să mi-o fac sclavă, să mă răzbun pentru umilinţele şi loviturile îndurate. Daţi-mi-o mie şi nu aveţi decât să vă păstraţi bogăţiile şi onorurile pe care mi le-aţi oferit! O urăsc din tot sufletul!

— Nu! răspunse preotul, venind mai aproape şi privind mai atent în ochii lui Kenton. Trebuie ucisă. Cât timp trăieşte, zeiţa are o gazdă în care poate intra. Dacă Sharane moare, Ishtar nu va mai avea prin cine

să se manifeste pe această corabie. Ăsta e un lucru pe care eu, Klaneth, îl ştiu foarte bine. Dacă Sharane moare, înseamnă că Nergal va conduce corabia. Prin mine! Nergal va învinge! Prin mine!

Planul se înfiripase deja în mintea lui Kenton. Va promite să facă tot ce-i cereau, va promite c-o va ucide pe Sharane. Se va furişa în cabina ei şi-i va povesti despre complot. Într-un fel sau altul, o va convinge de adevărul spuselor lui. Apoi îşi va lua sabia, se va furişa înapoi, pe unde venise, şi-l va ucide pe Klaneth. Va fi însă în stare s-o facă? O îndoială subită îl cuprinse în timp ce-i privea pe preotul solid şi pe ceilalţi trei. Mai era şi liota de preoţi în robe negre... Va fi în stare să-i înfrunte singur pe toţi? Să-l ucidă pe Klaneth?

Apoi, îndoiala îi dispăru. Ceva îi spunea că nici Gigi, nici persanul nu vor lupta împotriva lui. Că există o înţelegere secretă între cei doi, bazată pe o ură profundă faţă de preotul în negru. Altfel, de ce toboşarul i-ar fi făcut semn să tacă lui Zubran? De ce acea protecţie ciudată, care se manifestase la Gigi în timpul înfruntării? De ce tăcuse Gigi, de ce nu spusese nimic despre a doua apariţie a lui Kenton pe corabie? Era cumva şi toboşarul cu toba din şarpe la fel de plictisit de viaţa de pe puntea neagră, ca şi Zubran? Îngrozit la gândul de a-l vedea pe Klaneth victorios? Iar printr-un legământ, a cărui tărie n-o putea înţelege, neputincios faţă de preotul în negru?

Îşi dădu seama prea târziu, din căutătura preotului, că dezvăluise ceva din toate gândurile acelea, că preotul Klaneth îi ghicise intenţiile! Îşi aminti prea târziu că ochii răutăcioşi, pătrunzători ai supraveghetorului îl pândiseră tot timpul, nescăpând nici o schimbare de expresie, interpretând-o!

— Priveşte, stăpâne! mârâi Zachel. Priveşte! Nu-i

poţi citi gândurile, aşa cum fac eu? Nu vezi ce plănuieşte? M-ai oprit aici să te sfătuiesc, ai spus că sfaturile mele sunt bune! Lasă-mă să-ţi spun ce-mi trece prin cap! Am crezut că a dispărut din faţa catargului, după cum ţi-am relatat. Dar, aşa să fi fost? Poate că prin vrăji ne-a făcut să vedem altceva decât ce se întâmpla în realitate! Trebuie să se fi ascuns tot timpul pe corabie, în cabina Sharanei! L-am văzut ieşind de acolo!

— Izgonit de femeile ei, Zachel, îl întrerupse toboşarul. Atacat. Bătut. Aminteşte-ţi. N-am observat la ele nici urmă de prietenie, Klaneth. Se repezeau la gâtul lui ca nişte câini care sfâşie o căprioară!

— Teatru! strigă Zachel. Teatru, ca să te înşele, stăpâne! De ce nu l-au ucis? De ce rănile sale nu sunt decât nişte simple înţepături de ac? L-au hăituit, da! Dar spre noi! Sharane ştia că e capabil să treacă de barieră, aşa cum ştii şi tu acum! Ne-ar fi oferit ea un cadou atât de preţios, o putere în plus, dacă n-ar fi avut un scop? Şi ce scop ar fi putut avea, stăpâne? Unul singur: să-l trimită aici să te ucidă, aşa cum şi tu ai plănuit să-l trimiţi s-o ucidă pe ea! E un bărbat puternic, dar s-a lăsat bătut de nişte femei! Avea o sabie, o lamă ascuţită, sfântă chiar, şi a lăsat o femeie să i-o ia! Ha! Ha! râse Zachel. *Îl* crezi, stăpâne? Eu nu!

— Pe Nergal! blestemă Klaneth, cu figura-i moartă şi mai palidă, cu ochii înflăcăraţi de o lumină vrăjitorească. Pe Nergal!

Brusc, îl apucă pe Kenton de umăr, îl împinse pe uşă şi-l aruncă pe punte. Apoi se repezi după el şi-şi puse piciorul pe pieptul lui.

— Sharane! urlă Klaneth. Sharane!

Kenton îşi săltă, ameţit, capul. O văzu pe Sharane în faţa uşii, cu braţele sprijinite pe umerii firavi a două

dintre domnişoarele ei.

— Ce vrei, broască râioasă?

— Nergal şi Ishtar sunt ocupaţi în alte părţi, îi răspunse el ironic. Viaţa pe corabie a devenit cam anostă. Ţin sub picior un sclav. Un sclav mincinos. Îl cunoşti, Sharane?

Se aplecă şi-l ridică pe Kenton, aşa cum un bărbat ridică un copil. Figura ei rece, trufaşă, nu se schimbă.

— Nu are nici o importanţă pentru mine. Un vierme. L-am izgonit spre tine, stăpânul lui. Fă ce vrei cu el. Nu mă interesează.

În spatele liniştii ei, preotul în negru trebuie să fi văzut ceva ce-i scăpase lui Kenton, pentru că ochii lui morţi străluciră, iar buzele i se strâmbară într-un zâmbet încântat, plin de cruzime. Îl aruncă pe Kenton pe punte.

— Nu te interesează? răcni Klaneth. Totuşi, prin voia ta a ajuns la mine. Are limba mincinoasă, Sharane! După legile străvechi privind sclavii, trebuie pedepsit! Voi asmuţi asupra lui patru dintre oamenii mei. Dacă-l vor învinge, îi voi smulge limba mincinoasă şi ţi-o voi dărui ca dovadă a dragostei mele, o, Sharane, Sfânt Receptacul al lui Ishtar! Ha! Ha! râse preotul în negru, în timp ce Sharane se dădea înapoi, palidă. O încercare pentru vrăjile tale, Sharane! Pentru ca limba aia să vorbească! Să vedem dacă vei fi în stare s-o faci să-ţi şoptească despre dragoste, să-ţi spună cât eşti de frumoasă, Sharane! Cât de minunată! Şi poate că o să-ţi reproşeze că mi-ai trimis un om pentru a fi sfârtecat! Ha! Ha! râse Klaneth. Apoi, deodată, scuipă următoarele cuvinte: Târfă de templu!

Îi vârî în mână lui Kenton un bici uşor.

— Acum luptă, sclavule, luptă pentru limba ta mincinoasă! Patru preoţi înaintară spre el, scoţând de

sub robe curele cu ţinte. Îl încercuiră şi, înainte de a-şi da seama cât erau de periculoşi, se repeziră asupra lui. Atacau ca patru lupi costelivi, biciuindu-l. Loviturile curgeau peste capul, peste umerii săi goi. Încercă să pareze neîndemânatic, să riposteze. Colţii de metal muşcau adânc... Din tot trupul i se scurgea o ploaie înceată de sânge.

O curea îl plesni peste faţă, orbindu-l.

Din depărtare auzi vocea de aur a Sharanei, plină de dispreţ:

— Sclavule, nu eşti în stare nici măcar să lupţi!

Blestemând, îşi aruncă biciul inutil. Lângă el era figura rânjindă a preotului ce-l lovise. Înainte de a apuca să ridice din nou biciul, pumnul lui Kenton pocnise deja gura răutăcioasă. Simţi cum, sub pumnul său, oasele nasului se zdrobesc, cum îi zboară dinţii. Preotul se prăbuşi şi se rostogoli spre balustradă.

Îndată, ceilalţi trei năvăliră peste el, strângându-l de gât, sfâşiindu-l, încercând să-l doboare. Se eliberă din strânsoare. Cei trei se retraseră puţin, apoi se repeziră din nou. Unul era cu un pas înainte. Kenton îl apucă de braţ, i-l răsuci peste umărul său, îşi propti şoldul în trupul celui prins, se aplecă şi-l azvârli pe preot spre perechea care-l ataca. Corpul zbură prin aer, apoi se prăvăli. Capul se zdrobi de punte, cu un zgomot strident, de vreasc ce se rupe. O clipă, trupul rămase cu umerii lipiţi de punte, în timp ce picioarele tresăltau grotesc. Apoi se îndoiră şi rămaseră nemişcate.

— Frumoasă aruncare! îl auzi pe persan strigând. Iată unu care nu va mai folosi niciodată un bici!

Degete lungi îl apucară de glezne. Picioarele îi zburară de sub el. În cădere, văzu o figură ce-l privea, figura ca o rană roşie a primului preot, cel pe care-l izbise cu pumnul şi care, revenindu-şi, se târâse pe

punte şi-l trântise. Kenton întinse braţele, îl agăţă pe unul dintre preoţii împotriva cărora îl aruncase pe acela ce zăcea acum mort, cu ţeasta sfărâmată, şi-l răsturnă pe punte. Preotul înşfăcat se zbătea, se răsucea şi-i căuta gâtul. Această tentativă de strangulare îi reaminti un lucru îngrozitor, pe care-l văzuse într-o altă luptă inegală, pe un câmp de bătălie din Franţa. Zvârli înainte mâna dreaptă, cu primele două degete întinse, nimerind ochii celui care-l apucase de gât. Apăsă cu cruzime, apăsă fără încetare. Auzi un urlet de agonie. Lacrimi de sânge îi murdăriră mâinile. Degetele care-l strangulau slăbiră strânsoarea. În locul ochilor, erau acum doar două găvane goale, roşii, din care atârna ceva înspăimântător…

Kenton sări în picioare. Lovi în figura stacojie ce-l privea. Lovi o dată, de două ori, de trei ori.

O văzu pe Sharane, cu faţa albă, cu ochii mari. Îşi dădu seama că preotul în negru nu mai râdea.

Atunci năvăli al patrulea acolit, în al cărui pumn sclipea un cuţit cu o lamă lată. Kenton îşi plecă fruntea şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Apucă mâna care ţinea lama şi răsuci braţul. Auzi osul trosnind. Cel de-al patrulea preot urlă şi se prăbuşi.

Îl văzu pe Klaneth holbându-se, cu gura strânsă.

Dintr-un salt, ajunse la gâtul lui, repezindu-şi pumnul drept spre bărbia acestuia. Dar preotul în negru întinse braţele şi-l prinse în mijlocul saltului. Îl ridică deasupra capului, îl balansă, pregătindu-se să-l strivească de punte.

Kenton închise ochii. Acesta era sfârşitul…

Atunci se auzi vocea persanului, grăbită, alarmată:

— Klaneth! Nu-l ucide! De mult n-am mai văzut o asemenea luptă! Pe Ishak din Iadul Cel Amăgitor, nu-l

ucide, Klaneth! Lasă-l să lupte iar!

— Nu, Klaneth, nu! zise toboşarul.

Simţi ghearele lui Gigi apucându-l şi ţinându-l cu putere.

— Nu, Klaneth! A luptat cinstit şi a luptat bine! Ar fi un câştig să-l avem alături de noi! Poate că se va răzgândi, dacă-l disciplinăm puţin. Aminteşte-ţi, Klaneth, e singurul dintre noi care e în stare să treacă de barieră!

Trupul uriaş al preotului în negru tremură, apoi, încet, mâinile sale începură să-l lase pe Kenton în jos.

— Să-l disciplinăm? se auzi vocea sforăitoare a supraveghetorului. Dă-mi-l mie, stăpâne, în locul sclavului de la vâsle care a murit! O să-l învăţ eu ce înseamnă disciplina!

Preotul în negru îi dădu drumul lui Kenton pe punte. Rămase aplecat deasupra lui un moment, apoi clătină din cap, se întoarse brusc şi intră în cabină. Kenton, care îşi revenise, se ghemui cu mâinile lângă glezne.

— Scoate sclavul mort din lanţuri, Zachel, şi azvârle-l peste bord! îl auzi pe Gigi spunând. Îl voi păzi eu pe omul acesta până te întorci.

Kenton îl auzi pe supraveghetor plecând. Toboşarul i se adresă:

— Bine ai luptat, pui de lup! şopti el. Bine ai luptat! Acum, în lanţuri! Supune-te! Va veni şi rândul tău! Fă cum îţi spun, pui de lup, iar eu voi face tot ceea ce trebuie să fac!

Apoi plecă. Surprins, Kenton se ridică. Îl văzu pe toboşar oprindu-se, apucând trupul preotului cu ţeasta zdrobită şi, cu o mişcare a braţului lung, trimiţându-l peste parapetul corăbiei. Se aplecă din nou, de data asta spre trupul celui cu faţa strivită de pumnii lui Kenton. Rămase gânditor văzând oroarea cu orbite

goale ce se târa şi se împleticea pe punte, apoi rânjind încântat, îl apucă pe preot de glezne şi-l aruncă peste bord.

— Trei mai puţin la număr, mormăi Gigi.

Kenton se înfioră. Dinţii îi clănţăneau. Oftă. Toboşarul îl privi cu o mirare amuzată.

— Ai luptat bine, pui de lup! Atunci, de ce tremuri ca un câine biciuit, căruia i se ia osul pe jumătate ros?

Îşi puse ambele mâini pe umerii însângeraţi ai lui Kenton. Sub atingerea lor, se linişti. Ca şi cum prin mâinile lui Gigi ar fi curs un fel de putere rece, un fluid din care sufletul lui băuse. Ca şi cum acestea ar fi deschis un izvor străvechi, o baltă de indiferenţă ancestrală faţă de viaţă şi moarte…

Şi niciodată, deşi nu avea cum să ştie asta, Kenton nu va mai simţi nici pentru viaţă, nici pentru moarte respectul şi teama care, în lumea lui, erau umbrele lor obişnuite. Înţelese doar că dispăruse din el tot ceea ce însemna slăbiciune a spiritului. Dispăruseră toate remuşcările, toată nevoia de a se feri de brutalitate.

În locul lor apăruse necugetata dorinţă de a cuceri corabia!

De a deveni stăpânul ei!

De a-i învinge pe Klaneth şi pe Zeul lui Întunecat!

De a o învinge…

Pe Sharane!

— Bine, zise Gigi, ridicându-şe. Nu uita. Vine Zachel.

Supraveghetorul era lângă el. Îi atinse umărul. Îi arătă un şir de trepte ce duceau de pe puntea neagră spre cala vâslaşilor. Coborî în semiîntunericul calei, urmat de Zachel. Înaintă, poticnindu-se, de-a lungul unui coridor îngust. A fost oprit lângă o vâslă mare, peste care era plecat un cap cu păr auriu, lung, ca de femeie, dar pe umeri muşchiuloşi, albi.

Vâslaşul cu păr auriu dormea. În jurul mijlocului avea un inel gros din bronz. De inel atârna un lanţ zdravăn, al cărui capăt era fixat de un belciug înfipt adânc în spatele băncii pe care stătea. Încheieturile mâinilor şi vâsla de care-şi rezema capul erau şi ele încătuşate. Prin cătuşele de la încheieturi şi cătuşele de pe vâslă treceau alte două lanţuri solide.

La stânga celui ce dormea, un inel gol atârna de-un lanţ. De vâslă, atârnau două cătuşe goale.

Zachel îl împinse pe Kenton pe bancă, lângă vâslaşul cu păr auriu. Iute, îndemânatic, îi prinse mijlocul în inelul de bronz, îl strânse şi-l încuie.

Apoi vârî mâinile lui Kenton, care nu opuse nici o rezistenţă, în cătuşele vâslei, le închise şi le încuie…

Vâslaşul cu păr auriu nu se mişca. Dormea cu capul rezemat de vâslă.

Deodată, Kenton simţi căldura unei priviri. Se uită în sus. O văzu deasupra balustradei pe Sharane. Pe faţa ei se citea milă. Şi uimire. Şi o umbră de ceva ce-i făcu inima să bată sălbatic…

— Te voi disciplina eu, nu-ţi fie frică! spuse Zachel.

Kenton privi în spatele lui.

Sharane plecase…

Se apecă peste vâslă, alături de uriaşul adormit.

Se apecă peste vâslă…

Înlănţuit de ea!

Sclav pe corabie!

10.
SUB BICIUL LUI ZACHEL

KENTON auzi un şuierat şi se trezi. Ceva îi biciui umărul, ca o atingere de fier înroşit. Îşi ridică iute capul din patul braţelor, privindu-şi prosteşte încheieturile înlănţuite. Din nou biciuitura pe umăr muşcând amarnic în carne.

— Scoală, sclavule! auzi el o voce mârâind, o voce pe care o cunoştea şi se străduia, cu mintea înceţoşată, s-o identifice. Sus! Du-te la vâslă!

Apoi o altă voce, de lângă el, şoptind răguşit, cu o căldură camaraderească:

— Ridică-te în picioare înainte ca biciul să-ţi acopere spatele cu rune însângerate!

Se ridică. Mâinile îi căzură, mecanic, în două scobituri netede, roase, din mânerul de care era înlănţuit. Din această poziţie, ochii lui văzură un ocean liniştit, de turcoază, fără valuri, într-o cupă argintie, răsturnată, de ceaţă argintie. În faţa lui erau patru bărbaţi, doi în picioare, doi aşezaţi la mânerele vâslelor uriaşe care, ca şi a lui, treceau prin flancul navei. Înaintea lor se întindea puntea cea neagră.

Memoria îi reveni, izgonind urmele somnului. Prima voce era a lui Zachel, iar atingerile fierbinţi muşcătura biciului său. Întoarse capul. O mulţime de oameni, negri sau măslinii, stăteau în picioare sau jos la alte

vâsle mari, ce coborau şi se ridicau, aşa încât nava lui Ishtar îşi croia drum prin marea de un albastru intens. Pe o platformă, lângă catarg, rânjea răutăcios Zachel. Biciul lung pocni încă o dată spre Kenton, făcând să-i ţâşnească sângele.

— Nu privi înapoi! Trage la vâslă! mârâi Zachel.

— O să vâslesc eu, şopti a doua voce. Stai în picioare şi sprijină-te de vâslă până când îţi vor reveni puterile!

Se uită în jos, spre un cap cu păr blond, lung ca al unei femei. Dar faţa care-l privi o clipă nu avea nimic feminin. Reci ca gheaţa, ca o gheaţă albastră îi erau ochii, deşi dezgheţaţi acum de o blândeţe aspră. Pielea îi era bătucită de furtuni, tăbăcită de vijelii. De la tâmpla stângă la vârful bărbiei se scurgea o cicatrice roşie, adâncă, brăzdată acolo cu sabia. Nu avea nimic feminin nici în muşchii ce i se umflau pe umeri, pe spate şi pe braţe, în timp ce trăgea de vâsla mare, mânuind-o cu uşurinţa cu care mătură o femeie.

Scandinav din creştet până-n tălpi. Un viking smuls dintr-o saga străveche şi, ca şi Kenton, sclav pe corabie. Uriaşul care dormea rezemat de vâslă când fusese Kenton încătuşat, înainte să-l cuprindă somnul, de a cărui sosire nu-şi amintea.

— Sigurd, fiul lui Trygg, ăsta-s, mormăi uriaşul. Ce Nornă răuvoitoare te-a adus pe corabia asta de vrăjitori? Vorbeşte încet, aplecat peste vâslă. Diavolul cu biciul are urechi ascuţite.

Kenton se apleca sau se ridica, în ritmul mişcării vâslei, stând în picioare lângă bancă, cu lanţurile zornăind. Zăpăceala ce-i tulburase mintea trecuse. Trecuse cu atât mai repede cu cât mâinile înlănţuite începuseră să-i pompeze sângele mai iute prin vene. Vâslaşul de lângă el mârâi aprobator:

— Nu eşti un slăbănog! Vâsla oboseşte, dar trage şi putere din mare. Doar că soarbe puterea asta încet. Treptat, o să devii puternic. Atunci, tu şi cu mine, împreună…

Se opri, aruncă o privire precaută spre Kenton, de parcă bănuia că vorbise prea mult.

— După cum arăţi, pari un om din Eirnn[10], insulele din sud, şopti el. Nu le port ranchiună celor de-acolo. Pe noi, vikingii, ne înfruntă sabie la sabie şi scut la scut. Multe lovituri am schimbat cu ei, iar Walkiriile nu s-au întors niciodată cu mâinile goale în Walhalla când îi întâlneam pe cei din Eirnn! Curajoşi oameni, puternici, oameni care mureau strigând, sărutând lama sabiei şi vârful lănciei cu mai multă plăcere decât pe o mireasă! Eşti dintre ei?

Kenton se gândi iute. Trebuia să dea un răspuns înţelept, care să consolideze camaraderia ce-i fusese oferită atât de deschis. Nici să dezvăluie întregul adevăr, dar nici să fie prea evaziv, pentru a nu trezi suspiciuni.

— Kenton, ăsta mi-e numele, răspunse el încet. Părinţii mei erau din Eirnn. Îi cunoşteau bine pe vikingi şi corăbiile lor. Dar nu mi-au transmis nici un fel de duşmănie împotriva acestora. Vreau să-ţi fiu prieten, Sigurd, fiul lui Trygg, pentru că nici unul dintre noi nu ştie cât timp vom trudi împreună. Şi, dacă eu şi cu tine…

Se opri gânditor, aşa cum făcuse şi vikingul. Norvegianul dădu din cap, apoi îi aruncă o căutătură scurtă.

— Încă nu mi-ai spus, om al căror părinţi erau din Eirnn, cum de-a căzut năpasta pe capul tău, mormăi el.

---

[10] Nume dat de scandinavi insulelor britanice (îndeosebi Irlandei, care în gaelică se numeşte Eire) (*n.t.*).

De când m-au mânat pe corabia asta, în Insula Vrăjitorilor, n-am mai intrat în nici un port. Nu erai atunci când am fost înlănţuit de vâslă. Cum ai apărut aici?

— Sigurd, pe Odin, Tatăl Tuturora, nu ştiu!

Mâinile norvegianului tremurară la auzul numelui zeului.

— Un ochi, pe care nu l-am putut vedea, m-a privit. O mână, pe care n-am putut-o vedea, m-a înhăţat din ţara mea şi m-a adus aici. Acel fiu al iadului, care conduce pe puntea neagră, mi-a oferit libertatea dacă voi face un lucru de ruşine. N-am vrut. M-am luptat cu oamenii lui. Trei am omorât! Apoi m-a înlănţuit de vâsla asta!

— Ai omorât trei! exclamă vikingul, holbându-se şi rânjind de-i sticleau dinţii. Ai omorât trei! *Skål*[11], camarade! *Skål*!

Ceva, ca un şarpe zburător, şuieră pe deasupra lui Kenton. Şuieră şi lovi spatele scandinavului. Se retrase; sângele ţâşni din locul în care muşcase. Lovi iar şi iar…

Biciul lui Zachel, supraveghetorul. Vocea lui mârâi printre şuierăturile biciului:

— Câine! Scuipat de scroafă! Ai înnebunit? O să te jupoi!

Sub bici, trupul lui Sigurd, fiul lui Trygg, tremura. Din fundul gâtlejului îi ţâşni un geamăt scurt, suspinat. Se uită spre Kenton, cu o spumă însângerată pe buze. Deodată, Kenton înţelese că nu din cauza durerii se văita şi tremura vikingul, ci de ruşine şi furie. Că biciul scurgea picături mari, roşii, din sufletul şi din curajul lui. Ameninţând să le zdrobească pe amândouă.

Atunci, Kenton se întinse, punându-şi spatele

[11] Urare folosită de scandinavi în timpul toasturilor, cu sensul: „Noroc, să trăieşti!” (*n.t.*).

dezgolit între bici şi umerii însângeraţi. Primi el loviturile.

— Ha! rânji Zachel. Le doreşti, nu? Eşti gelos pe sărutările biciului meu? Atunci o să te satur de ele!

Fără milă, biciul şuiera şi lovea, şuiera şi lovea… Kenton îi îndura muşcăturile cu stoicism, fără să-şi mişte trupul, ca un scut, de deasupra norvegianului. Înfrunta fiecare durere ascuţită cu gândul că o va plăti atunci când va sosi timpul.

Când va fi stăpânul corăbiei!

Deodată, loviturile şuierătoare încetară:

— Stai!

Cu ochii înceţoşaţi de durere, îl văzu pe toboşar aplecat deasupra calei.

— Vrei să ucizi sclavul, Zachel? Pe Nergal, dacă o faci, o să-l rog pe Klaneth să te înlănţuiască pe tine la vâsla aia. Ca un dar pentru mine!

— Vâsleşte, sclavule! zise Zachel ursuz.

Tăcut, gata să se prăbuşească, Kenton se aplecă peste vâslă. Norvegianul întinse mâna, prinzându-l într-o strânsoare de oţel.

— Sigurd, fiul lui Trygg, acesta-s eu! Nepot de jarl![12] Stăpân al dragonilor!

În vocea lui gravă se simţea un ecou îndepărtat de săbii ce se ciocneau. Vorbea cu ochii închişi, de parcă ar fi stat în faţa unui altar.

— Tu şi cu mine, ne-am legat fraţi de sânge, Kenton din Eirnn! Prin runele roşii de pe spatele tău, scrise acolo când te-ai vârât între mine şi bici! Prin fiecare strop al acelui sânge, suntem fraţi! Iar eu îţi voi fi scut, aşa cum mi-ai fost tu! Săbiile noastre vor fi o singură sabie. Prietenii tăi vor fi prietenii mei, duşmanii tăi vor

---

[12] Jude, conducător local viking (*n.t.*).

fi duşmanii mei. Îmi voi da viaţa pentru tine, dacă va fi nevoie. Pe Odin, Tatăl Tuturora, şi pe toţi Aesirii, jur, eu, Sigurd, vikingul! Iar dacă-ţi voi înşela încrederea, atunci să zac sub otrava şerpilor lui Hela până când Yggdrasil, Copacul Vieţii, se va veşteji, iar Ragnarök, Noaptea Zeilor, va veni!

11.
CORNUL SOMNULUI

SUFLETUL lui Kenton fusese cuprins de căldură. Uitase de spatele care-l durea, în incandescenţa jurămintelor vikingului. Sigurd era, ca şi el, încătuşat de vâslă, neputincios în faţa loviturilor de bici. Dar acum avea un prieten aici, în cala galerei. Un prieten puternic, un frate de sânge care i-ar fi fost de folos dacă ar fi reuşit să se dezlege... Acest stăpân al dragonilor, cum îşi zisese, iar prin asta Kenton înţelesese că fusese căpitan al unei flote de război din vechea Norvegie, era capabil să comande Corabia lui Ishtar. Sub conducerea lui, bineînţeles...

Kenton hotărâse acest lucru fără a se îndoi, câtuşi de puţin, de certitudinea victoriei viitoare.

Acum era doar un sclav, cu spatele brăzdat de bici, înlănţuit de o vâslă. Nu avea nici o importanţă. Va învinge!

Împotriva lui erau preotul în negru, puterea înspăimântătoare pe care o slujea acesta şi mulţimea de acoliţi. Încă nu ştia dacă, în momentul în care-l va înfrunta pe Klaneth, toboşarul Gigi, cu toată prietenia lui, şi persanul Zubran nu-şi vor uni puterile cu forţele duşmane, fiind legaţi prin vreun jurământ. Dar nu avea importanţă! Va învinge!

Şi pe Sharane, şi pe războinicele ei le va învinge!

Nu-l impresionau bărbaţii şi femeile de pe corabie, cu Nergal al lor, cu Ishtar a lor! În el ardea convingerea de neclintit că, într-o zi, corabia va fi a lui!

Că Sharane va fi a lui!

Mâna vikingului îl ţinea încă strâns. Îşi puse mâna peste ea.

— Sigurd, spuse el, fraţi de sânge suntem noi doi de-acum! Veselă mi-e inima! La ghinion şi la noroc, în pace şi în război, averea mea va fi averea ta, iar soarta ta va fi soarta mea! Până când Nornele care taie firul vieţii îl vor scurta pe-al meu! *Skål*, frate de sânge! *Skål!* Fie ca Odin, Tatăl Tuturora, să ne dea putere să cucerim corabia asta şi să navigăm aşa cum vrem noi!

Strânsoarea vikingului slăbi. Îşi retrase mâna, aplecându-se şi mai mult peste vâslă. Nu spuse nimic, dar Kenton ştiu că legământul fusese încheiat.

Biciul supraveghetorului trosni cu un şuier ascuţit. Cei patru vâslaşi din faţa lor îşi ridicară vâslele, aşezându-le în nişte nişe. Vikingul făcu şi el la fel.

— Stai jos, îi spuse. Acum ne spală şi ne hrănesc.

O cascadă de apă se prăvăli peste Kenton… apoi alta. Sarea din ea făcu să-l usture rănile atât de puternic, încât îi dădură lacrimile.

— Stai liniştit! îl avertiză Sigurd. Durerea va trece repede, iar sarea îţi va vindeca rănile.

Din nou apa şiroi peste el. Doi bărbaţi bruneţi, dezbrăcaţi până la brâu, cu spinările pline de cicatrice, se apropiau de ei. În fiecare mână ţineau câte o găleată, pe care o ridicară şi o turnară peste doi dintre oamenii de la vâsle. Se întoarseră din nou, mergând de-a lungul coridorului îngust dintre bănci. Aveau trupuri puternice, iar figurile lor erau cele ale unor oameni înviaţi dintr-o friză antică asiriană: slabi, cu nas coroiat, cu buze groase. Nici un gând nu părea a

sălăşlui în spatele acelor figuri. Ochii lor erau ficşi, goi. Se mişcau ca nişte automate. Pe Kenton îl scutură un fior de nestăpânit, care nu-i scăpă vikingului.

— Sufletele lor s-au dus de mult, şopti el. Sunt ca sclavul care a murit lângă mine. Au fost atât de mult timp pe corabie, încât aceasta le-a supt sufletele. Toţi sunt aşa, în afară de cei doi bărbaţi negri din spatele nostru. Pe Aesiri, jură el, de asta m-am temut până când ai venit!

Se întoarseră cei cu găleţile şi aruncară apă peste alţi doi vâslaşi. Goleau găleată după găleată pe podeaua calei, spălând-o. Iar după ce au terminat curăţenia, veni altă pereche de sclavi, care puse pe bancă, între Kenton şi norvegian, un blid grosolan şi o cupă. În blid erau o mână de păstăi lungi şi o grămăjoară de prăjituri rotunde, semănând cu pâinea pe care o fac locuitorii de la tropice din manioc, după ce-l storc şi îl usucă la soare. Cupa conţinea un lichid tulbure gros, de un roşu purpuriu.

Gustă din păstăi. Aveau un gust ciudat, de carne. Prăjiturelele rotunde erau exact ceea ce păreau a fi: pâine de manioc. Lichidul din cupă era picant, cu o urmă de fermentaţie în el. Exista o anumită putere în mâncarea şi în băutura aceea. Îndată ce termină de mâncat, Kenton simţi cum îi revin puterile. Iar duşul îi făcuse bine. Spatele nu-l mai ardea, rănile nu mai pulsau… Se relaxă. Norvegianul îi zâmbi:

— Acum nu vâslim, aşa că putem vorbi, nu prea tare însă, îi zise el. Asta-i regula. Când mâncăm şi bem, mă poţi întreba tot ce vrei, fără nici o teamă, frate de sânge.

— Două lucruri vreau să ştiu înainte de orice, spuse Kenton. Cum ai ajuns pe corabie, Sigurd? Şi de unde vine mâncarea de-aici?

— Hrana e luată în grabă de pe unde se poate, îi răspunse vikingul. E o navă de vrăjitori, o navă blestemată. Nu poate sta mult timp într-un loc şi nu-i binevenită nicăieri. Nu, nici măcar la Emakhtila, care-i plină de vrăjitori. Acostează în câte-o insulă şi se aprovizionează repede şi cu teamă. Pentru că sunt nevoiţi să plece îndată mai departe, de groază ca demonii care-i stăpânesc să nu se înfurie şi să-i distrugă. Cunosc vrăji puternice, fiul acela palid al lui Hela şi femeia de pe puntea albă! Uneori cred că-i fiică lui Loki, pe care Odin l-a pus în lanţuri pentru păcatele lui, iar alteori cred că-i o fiică a Freyei, Mama Zeilor. Oricine ar fi, e foarte frumoasă şi are un suflet mare. Nu-i port nici o ranchiună! (Ridică apoi cupa spre buze.) Cât despre felul în care am ajuns aici, asta-i o poveste scurtă. Am navigat spre sud, împreună cu corăbiile lui Hagnor şi Lance Roşie. Când am pornit, aveam doisprezece dragoni mari… Am călătorit pe mai multe mări, jefuind în trecere… După multă vreme, rămaşi doar cu şase din cei doisprezece dragoni, am ajuns în ţara egiptenilor, într-un oraş numit Alexandria. Un oraş foarte mare, cu numeroase temple. Ale tuturor zeilor din lume, cu excepţia zeilor noştri! Ne-a supărat faptul că printre toate templele alea, Odin, Tatăl Tuturora, nu avea şi el unul. Ne-a supărat cumplit, ne-a înfuriat. Aşa că, într-o noapte, când băuserăm prea mult vin egiptean, şase dintre noi am hotărât să cucerim un templu, să izgonim zeii din el şi să i-l dăruim lui Odin, să aibă şi el o casă. Am văzut un templu şi am intrat. Era întunecat şi plin de preoţi în robe negre, precum cei de pe corabie. Când le-am spus ce vrem să facem, au bâzâit ca albinele şi s-au repezit asupra noastră ca o haită de lupi. Mulţi am ucis atunci, strigând! Şi am fi cucerit templul pentru Odin, noi, doar

cei şase luptători, aşezaţi în cerc, dacă nu răsuna un corn!

— Care a chemat în ajutor mai mulţi războinici decât puteaţi voi învinge? întrebă Kenton.

— Deloc, frate de sânge, răspunse Sigurd. Era un corn vrăjit. Un corn al somnului. A aruncat somnul asupra noastră, aşa cum furtuna aruncă stropi peste punte! Ne-a transformat oasele în apă, iar săbiile ne-au căzut din mâinile care nu mai puteau să le ţină. Şi ne-am prăbuşit cu toţii, toropiţi de somn, printre cei ucişi!

Când ne-am trezit, ne aflam într-un templu. Am crezut că-i acelaşi, fiindcă era la fel de întunecos, şi mişunau tot preoţi în robe negre. Ne puseseră în lanţuri. Ne-au biciuit şi ne-au făcut sclavi. Abia atunci am descoperit că nu mai eram în ţara egiptenilor, ci într-un oraş numit Emakhtila, pe o insulă de vrăjitori, într-o mare dintr-o lume pe care eu o cred a vrăjitorilor. Mult timp am fost sclavi ai robelor negre, eu şi tovarăşii mei, până când m-au aruncat pe corabia asta, care ancorase în portul din Emakhtila. Şi aici am rămas, plecat peste vâslă, pândindu-le vrăjile şi luptând să nu mi se scurgă sufletul din mine…

— Un corn care răspândea somnul! zise Kenton uimit. Nu înţeleg, Sigurd!

— Vei înţelege, camarade, rânji Sigurd. Vei înţelege curând. Zachel cântă bine din el! Ascultă! Începe!

În spatele lor se auzi un sunet de corn, profund, grav. Năvălea spre ei, vibrând continuu, le umplea urechile, părând a curge prin ele în fiecare nerv, atingându-l, mângâindu-l cu degetele uşoare ale sufletului însuşi, al somnului acoperit cu maci…

Sunetul se întindea, răspândind somnul.

Ochii vikingului erau ambiţioşi, încărcaţi de dorinţa

de a lupta împotriva somnolenţei. Dar încet, încet, pleoapele i se închiseră. Mâinile i se relaxară, degetele i se deschiseră, corpul i se legănă, capul îi căzu în piept... Apoi, ca un om din care dispăruse brusc orice urmă de viaţă, cu muşchii moi, se prăbuşi pe bancă...

Cântecul cornului continuă să se audă. Cei patru sclavi de la vâslele din faţă zăceau deja cu capetele pe braţele întinse...

Deşi lupta din toate puterile, Kenton nu putea îndepărta somnul uşor, lipicios, care-l pătrundea de pretutindeni. În trupul lui creştea un fel de amorţeală... Somn, somn, roiuri de particule infinite de somn erau în el, purtate de sânge prin fiecare venă, de-a lungul fiecărui nerv, îmbâcsindu-i creierul...

Jos, tot mai jos îi coborau pleoapele...

Brusc, nu mai putu lupta. Căzu, cu lanţurile zornăind, lângă Sigurd, înfăşurat în aceeaşi pânză impenetrabilă a somnului...

12.
BATJOCURA SHARANEI

CEVA dinlăuntru îi şoptea lui Kenton să se trezească. Ceva scotocea în abisurile somnului său vrăjit şi-i împingea spre suprafaţă conştiinţa drogată. Încet, pleoapele începură să i se ridice, apoi se opriră, supunându-se unei avertizări necunoscute. Privi printre pleoapele întredeschise. Lanţurile care-i legau încheieturile de cătuşele nituite ale vâslelor erau lungi. Se mişcase în timpul somnului, iar acum zăcea cu capul în mâini de-a lungul băncii, cu faţa îndreptată spre puntea de fildeş.

Acolo, la capătul punţii, uitându-se în jos spre el, se afla Sharane…

Voaluri de-un albastru-deschis, în care mâini de fete asiriene, devenite de mult ţărână, ţesuseră lotuşi de aur, îi drapau pieptul, se înfăşurau în jurul taliei zvelte şi cădeau spre picioarele-i delicate, încălţate în sandale. În spatele ei stătea servitoarea cea cu păr negru, Satalu. Ochii mari, limpezi ai Sharanei erau umbriţi de o milă amestecată cu un fel de mirare dispreţuitoare.

Inima începu să-i bată, văzându-i frumuseţea. Ea era perechea potrivită pentru el, în lumea asta sau în oricare alta! Însă nu putea fi cucerită cu mijloacele lumii sale pierdute…

— Stăpână, o auzi pe Satalu spunând, nu poate fi un om al lui Nergal, fiindcă oamenii lui Nergal l-au înlănţuit acolo!

— Ai dreptate, şopti Sharane. În privinţa asta am greşit. Iar dacă ar fi fost de-al lui Nergal, n-ar fi trecut niciodată de barieră… Nici nu şi-ar fi bătut joc de mine Klaneth, aşa cum a făcut-o…

— E foarte frumos şi tânăr, suspină Satalu. Şi puternic! A luptat cu preoţii ca un stăpân al leilor!

— Chiar şi un şobolan prins într-un colţ luptă, îi răspunse Sharane. S-a lăsat să fie pus în lanţuri, ca un câine bătut! Şi m-a minţit! A venit la mine, împăunându-se cu o sabie pe care n-o putea folosi!

Mâinile ei tremurau. Se lovi cu ele în piept.

— Oh, strigă doamna Sharane, iar strigătul ei era pe jumătate un vaiet. Oh, Satalu, mi-e ruşine! Mincinos, laş şi sclav cum e, totuşi a atins ceva în sufletul meu, ceva ce n-a atins nicicând vreun bărbat! Mi-e ruşine, mi-e ruşine, Satalu!

— Nu plânge, doamnă Sharane, zise Satalu, apucându-i mâinile ce-i tremurau. Nu poate fi nicidecum aşa! De unde ştii? Poate c-a spus adevărul. De unde ştim ce s-a petrecut în lumea noastră în timpul acela pierdut pentru noi? Şi e foarte frumos… Şi tânăr…

— Oricum, spuse cu amărăciune Sharane, e un sclav.

— Ssst! şopti Satalu. Vine Zachel!

Se întoarseră şi merseră spre cabina Sharanei, ieşind din zona de vizibilitate a lui Kenton. Acesta auzi paşi apropiindu-se. Închise ochii. Supraveghetorul trecu pe lângă el, îl privi cu atenţie, bănuitor chiar, îi puse mâna pe cap şi-l împinse de pe patul braţelor. Acesta se lăsă să cadă fără vlagă, rămânând atârnat

de braţe. Satisfăcut de faptul că vraja cornului avea efect, Zachel trecu mai departe.

Îndată răsună şuierul de trezire, iar sclavii începură să se mişte. Kenton căscă, se ridică, îşi frecă ochii şi apucă vâsla.

Sufletul îi era cuprins de exaltare. Nu avea cum să se înşele asupra semnificaţiei vorbelor Sharanei! O stăpânea! O prinsese cu un fir subţire, dar o prinsese! Iar dacă n-ar fi sclav, ce s-ar întâmpla? Atunci firul n-ar mai fi subţire! Râse, dar încet, să nu-l audă Zachel. Sigurd îl privi curios.

— Cornul somnului ţi-a adus vise vesele, Kenton, şopti el.

— Cu adevărat vesele, Sigurd, îi răspunse. Nişte vise care-ţi subţiază lanţurile, până ce le sfărâmă!

— Odin trimite multe vise din astea, mormăi norvegianul.

Când Zachel sună iarăşi din corn, Kenton nu mai avea nevoie de el ca să adoarmă. Pentru că ochii ageri ai supraveghetorului observaseră sacrificiul lui Sigurd şi-i pândise în permanenţă, biciuindu-l pe Kenton de fiecare dată când şovăia sau lăsa povara vâslei pe seama scandinavului. Mâinile i se umpluseră de băşici; fiecare muşchi îl durea, iar mintea îi zăcea, searbădă, în capul obosit. Şi tot aşa au decurs lucrurile în timpul următoarelor cinci somnuri.

O singură dată se trezise suficient ca să-l consulte pe Sigurd într-o problemă ce-l frământa. Jumătate din vâslaşi se afla dincolo de linia care separa puntea neagră de cea de fildeş, linie pe care nici Klaneth, nici ajutoarele sale, nici Sharane, nici femeile ei nu puteau s-o depăşească. Totuşi, Zachel trecea dintr-un capăt în celălalt al calei, după plac. Şi alţi preoţi. Îi remarcase în mai multe rânduri. Deşi nu-i văzuse nici pe Klaneth,

nici pe Gigi, nici pe persan, nu se îndoia că, de-ar fi vrut, şi aceştia ar fi putut trece pe acolo. De ce atunci nu se căţărau robele negre prin capătul calei, să cucerească teritoriul cabinei trandafirii? Sau de ce nu-şi dădeau drumul în cală Sharane şi femeile ei, să atace cabina de abanos? De ce nu-şi aruncau suliţele şi săgeţile pe deasupra calei în haita de preoţi în robe negre?

Era o corabie vrăjită, îi repetase vikingul, şi vraja ei nu părea una simplă. Sclavul care murise îi povestise că se afla pe corabie de când fusese lansată de zei şi că o barieră nevăzută, misterioasă, se întindea spre partea corăbiei ce cuprindea puntea Sharanei. Nici lăncile, nici săgeţile, nici alte proiectile nu puteau s-o străbată. Doar cele aruncate de zei şi zeiţe. Însă taberele umane erau neputincioase una împotriva celeilalte. Existau şi alte reguli, îi povestise sclavul. De exemplu, nici Sharane, nici Klaneth nu puteau părăsi vasul, atunci când acesta intra într-un port. Femeilor Sharanei şi preoţilor în robe negre li se permitea, dar numai pentru scurt timp. Trebuiau să se întoarcă repede. Corabia îi aducea înapoi. Ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă nu s-ar fi supus? Sclavul nu ştia, dar spunea că aşa ceva era imposibil. Corabia i-ar fi adus oricum înapoi.

Kenton medita la toate astea trăgând la vâslă cu spatele în flăcări. Se vedea că avea de-a face cu nişte zeităţi practice, eficiente, care construiseră corabia neomiţând nici un detaliu, gândea el, pe jumătate amuzat. Stabiliseră jocul, deci şi regulile lui. Îşi imagina cum va alerga Sharane, nestingherită, de la proră la cârmă, după ce el va cuceri corabia. Tocmai când îşi închipuia acest lucru, începu să sune cornul lui Zachel şi se prăbuşi, mulţumit, în ascunzătoarea fără fund a

somnului, care se deschisese în faţa lui.

Din al şaselea somn se trezi cu mintea limpede ca un cristal, cu un simţământ uimitor de voie bună, cu corpul eliberat de durere, mlădios, viguros. Se aplecă deasupra vâslei cu putere, cu uşurinţă.

— Puterea curge în tine din mare prin lopată, după cum ţi-am spus, frate de sânge, mârâi Sigurd.

Kenton dădu din cap, neatent, preocupat de problema eliberării din lanţuri. Ce se întâmpla în cală şi pe corabie, în timp ce vâslaşii dormeau? Ce şansă ar fi avut să se elibereze el şi vikingul, dacă ar fi reuşit să rămână treaz?

Dacă ar fi reuşit să rămână treaz!

Dar cum să-şi închidă urechile în faţa cornului aceluia care turna somn în ei, aşa cum sirenele din vechime turnau, prin cântul lor fatal, vrajă în urechile marinarilor care nimereau pe tărâmul lor?

Sirenele! Povestea aventurilor şiretului Ulise, care întâlnise femeile ucigaşe ale mării, îi fulgeră în amintire. Cât dorise călătorul acela să audă cântecul sirenelor! Dar nici nu se lăsase subjugat de ele! Cum navigase pe tărâmul lor, după ce le vârâse vâslaşilor în urechi dopuri de ceară şi-i pusese să-l lege de catarg cu urechile neastupate, cum trăsese de legături, blestemând, înnebunit de dorinţa de a sări în braţele lor albe, ascultând cântecul lor vrăjit, navigând mai departe, fără să păţească nimic…

Asta era soluţia! Trebuia, în vreun fel, să-şi astupe urechile, să nu mai audă cornul! Dar cum?

Se pornise vântul, un vânt puternic ce umflase pânza şi mâna corabia printre valurile mărunte. A urmat ordinul de oprire a vâslelor. Kenton se lăsă pe bancă. Sigurd era tăcut, cu figura plină de dor de răzbunare, privind în depărtare, plin de vise din alte

zile, când dragonii lui străbăteau Oceanul din Nord, împodobiţi pe laturi cu scuturi lacome de muşcătura săbiilor…

Kenton îşi lăsă mâinile în jos, până la zdrenţele de mătase de pe picioare. Degetele lui începură, încet, să descurce firele, să le răsucească şi să le împletească în cilindri mici de mătase. Lucra, în timp ce vikingul stătea nepăsător. Reuşi să facă doi cilindri. Luă unul în palmă, îşi frecă obrazul şi îşi strecură cilindrul de mătase în ureche. Aşteptă un moment, apoi îşi strecură şi al doilea dop în cealaltă ureche. Urletul vântului se transformă într-o şoaptă uşoară.

Cu grijă, fără grabă, scoase cele două dopuri şi înfăşură mai multe fire în jurul lor. Le puse la loc. Acum, urletul valurilor devenise un murmur îndepărtat. Mulţumit, strecură cilindrii de mătase în brâul sfâşiat.

Nava gonea mai departe. După un timp, apărură sclavii şi-şi goliră găleţile peste el şi peste viking. Le aduseră hrană şi băutură.

Chiar în clipa în care cornul începu să sune, Kenton se trânti pe bancă, cu faţa ascunsă în mâini, cu cilindrii de mătase între degete. Şi-i vârî repede în urechi, apoi îşi relaxă fiecare muşchi. Sunetul slăbise, devenise o şoaptă abia auzită. Chiar şi aşa, îl cuprinse toropeala, dar luptă împotriva ei. Nu mai era comanda aceea adormitoare, căreia nu i te puteai opune şi care răsuna în fiecare notă a cornului. Reuşi să alunge toropeala. Sunetul încetă. Auzi supraveghetorul venind spre el, îl zări printre pleoapele întredeschise, îl văzu urcând treptele calei şi traversând puntea, spre cabina lui Klaneth.

Puntea neagră era goală. Kenton se răsuci, de parcă s-ar fi mişcat în somn, aruncă un braţ peste bancă, îşi puse capul pe el şi se uită în spatele calei.

Sclavii de la vâsle zăceau întinşi, dormind. Privirea îi zăbovi o clipă asupra celor doi negri, ce se remarcau printre oamenii bătrâni, cu piele oacheşă. Se întrebă dacă putea avea încredere în ei, dacă vor lupta alături de el şi de viking.

Apoi auzi râsete aurii, muzicale. La capătul punţii, lângă Satalu, cea cu păr negru, apăruse Sharane. Se aşeză, îşi desfăcu părul, îşi risipi norul de flăcări roşii-aurii peste faţă, peste umeri, rămânând în el ca într-un cort parfumat, mătăsos. Satalu luă un pieptene strălucitor şi începu s-o pieptene.

Prin pânza frumuseţii ei, îi simţi ochii aţintiţi asupra lui. Kenton deschise involuntar ochii, prinzându-i privirea. Sharane scoase o exclamaţie, se ridică pe jumătate şi-şi dădu la o parte cortina părului, uluită.

— E treaz! şopti ea.

— Sharane! oftă Satalu la fel de uimită.

Văzu apoi ruşinea din ochii Sharanei. Faţa ei deveni rece şi pufni dispreţuitoare:

— Satalu, nu simţi un miros puternic în cală? zise ea, strâmbând din nas. Ca în târgul din Uruk, atunci când am cumpărat sclavi.

— Nu simt, stăpână, şovăi Satalu, cu milă în privire.

— Ba da, sunt sigură, spuse necruţătoare Sharane. Iată de unde vine! De la sclavul cel nou! Un sclav ciudat, care doarme cu ochii deschişi!

— El... nu arată deloc a sclav, ezită din nou servitoarea.

— Nu? o întrebă cu blândeţe Sharane. Ce se întâmplă cu mintea ta, fato? Care-i semnul sclaviei?

Satalu nu răspunse, plecându-şi privirea miloasă în faţa stăpânei.

— Lanţurile şi urmele de bici, zise ironică Sharane. Astea sunt semnele sclaviei! Iar sclavul cel nou le are

din plin!

Kenton rămase tăcut, suportându-i ironia. Nu se mişcă. De altfel, nici nu o asculta, mulţumindu-se să-i soarbă, cu ochi arzători, frumuseţea.

— Am visat odată că a venit unul, plin de vorbe mari, purtător de promisiuni, aducând speranţă în sufletul meu, oftă Sharane. Mi-am deschis sufletul în faţa lui, în visul acela, Satalu! Tot sufletul! Iar el mi-a răspuns cu minciuni, promisiunile îi erau goale, pentru că era doar un slăbănog, iar fetele mele l-au bătut! Acum mi se pare că slăbănogul din visul meu zace acolo, cu urme de bici pe spinare şi cu mâinile-i fără putere în lanţuri! Un sclav!

— Stăpână! Oh, stăpână! şopti Satalu.

Kenton rămase în continuare tăcut, deşi batjocura începuse să-l doară.

Deodată, femeia se ridică, întinzând mâinile cu brăţări strălucitoare.

— Satalu, nu crezi că imaginea mea poate trezi chiar şi un sclav? Că un sclav, dacă-i tânăr şi puternic, ar fi în stare să-şi rupă lanţurile pentru mine?

Merse puţin, apoi se întoarse. Prin rochia-i subţire se vedeau curbele minunate, trandafirii ale pieptului ei. O frumuseţe plină de vioiciune. Îşi desfăşură larg plasa părului, privind prin ea cu ochi zburdalnici, se mişcă, dând la iveală un picior trandafiriu, micuţ, o gleznă cu gropiţe.

Kenton îşi ridică brusc capul. Sângele îi fierbea în vine.

— Lanţurile se vor sfărâma, Sharane! strigă el. Le voi sfărâma, nu-ţi fie teamă! Şi atunci…

— Atunci, fetele mele te vor bate din nou! strigă ea şi plecă.

O urmări cu inima bătându-i ca o tobă. O văzu

oprindu-se şi şoptindu-i ceva lui Satalu. Fata cu păr negru se întoarse şi-i făcu un semn de avertizare. Kenton închise ochii, îşi lăsă capul pe braţ, şi imediat îl auzi pe Zachel pe trepte, apropiindu-se. Auzi apoi fluierul de trezire. Dacă îl dispreţuia cu adevărat, de ce îl avertizase?

13.
GIGI FACE UN LEGĂMÂNT

SHARANE îl privea de pe puntea albă.

Trecuse mult timp de când stătuse acolo, bătându-şi joc de el, dar Kenton nu mai avea noţiunea acestuia, atât era de prins în pânza fără timp a corăbiei... Somn după somn, zăcuse pe bancă, pândind-o. Rămăsese însă în cabina ei sau, dacă nu, se ferise să fie văzută.

Nu-i spusese vikingului că învinsese vraja cornului aducător de somn. Avea încredere, trup şi suflet, în Sigurd, dar nu era convins de subtilitatea scandinavului, de iscusinţa lui de a se preface doborât de somn, aşa cum reuşea el. Nu se îndoia de Sigurd, dar nu voia să rişte nimic.

Acum, Sharane se uita din nou la el de pe platforma de lângă catargul de smarald. Sclavii dormeau. Nimeni nu păzea pe puntea neagră. De data asta, figura Sharanei nu mai era ironică. Iar când vorbi, pătrunse direct în miezul problemei:

— Oricine ai fi, oricine ai putea fi, zise ea, eşti capabil să faci două lucruri: să treci de barieră şi să rămâi treaz când ceilalţi sclavi dorm. Mi-ai spus că poţi să-ţi sfărâmi lanţurile, ceea ce înseamnă că-l poţi face şi pe al treilea, dacă spui adevărul. Dacă nu...

Se opri, dar el îi ghicise gândurile.

— Dacă nu te mint, aşa cum crezi că am mai făcut-o,

zise el. Nu te-am minţit. Dar spune mai departe.

— Dacă-ţi vei rupe lanţurile, continuă ea, îţi voi înapoia sabia, în cazul în care vei intenţiona să-l ucizi pe Klaneth. Dacă vei reuşi să-ţi sfărâmi lanţurile, ceva îmi spune că vei reuşi să-l ucizi pe Klaneth cu sabia aceea, care, în mod sigur e sabia lui Nabu. Dacă vei vrea… (Se opri iar, scrutându-l cu ochii mari.) Vrei? întrebă ea.

Kenton se prefăcu că se gândeşte.

— De ce să-l ucid pe Klaneth? întrebă el, în cele din urmă.

— De ce? Cum de ce? Nu te-a pus în lanţuri? Nu te-a biciuit? Nu te-a transformat în sclav?

— Iar Sharane nu m-a hăituit cu suliţe? întrebă el. Nu a turnat Sharane sare peste rănile mele, batjocorindu-mă?

— Dar tu nu m-ai minţit? strigă ea.

Kenton se prefăcu din nou că se gândeşte profund.

— Şi ce va câştiga un sclav mincinos, neputincios, dacă-l va ucide pe preotul în negru? Pentru tine? întrebă el grosolan.

— Să câştige? se arătă ea surprinsă.

— Cum mă vei răsplăti pentru asta?

— Oh! exclamă ea, plină de dispreţ, aţintindu-l cu ochi care ardeau. Vei fi plătit! Vei fi liber, îţi voi da cele mai frumoase bijuterii ale mele… Pe toate, dacă vrei!

— Voi fi liber oricum, dacă-l voi ucide pe Klaneth, răspunse el. Şi ce valorează bijuteriile tale pe o navă blestemată?

— Nu înţelegi nimic, zise ea. Odată preotul în negru ucis, te poţi duce în orice ţară doreşti. Şi în orice ţară, bijuteriile mele preţuiesc mult! Se opri o clipă, apoi continuă: N-au nici o valoare în ţara de unde ai venit şi în care te vei întoarce, când vei fi liber şi nu te va mai

ameninţa nici un pericol?

Vocea ei era otravă plină de miere. Kenton se mulţumi să râdă.

— Ce vrei, atunci? întrebă ea. Dacă bijuteriile nu-ţi ajung, ce mai doreşti?

— Pe tine!

— Pe mine? se sufocă ea, neîncrezătoare. Eu să mă dau unui bărbat, drept răsplată? Să mă dau ţie, câine biciuit! izbucni ea. Niciodată!

Până acum, Kenton îşi calculase fiecare replică: să răspundă batjocurii cu batjocură, să dizolve în acidul furiei ei urma de dispreţ faţă de el care, ştia prea bine, exista încă în mintea ei. Dar acum izbucni cu o înverşunare la fel de adevărată, de fierbinte, ca şi a ei.

— Nu! strigă Kenton. Nu, n-o să mi te dăruieşti, pentru că o să te iau singur, Sharane! (Întinse o mână înlănţuită spre ea.) Voi stăpâni corabia fără vreun ajutor din partea ta! Din partea celei care m-a făcut mincinos şi sclav şi care acum vrea să-mi azvârle o plată, ca unui măcelar! Nu! Voi fi stăpânul corăbiei prin faptele mele! Şi voi fi şi stăpânul tău!

— Mă ameninţi? întrebă ea, cu faţa înflăcărată de mânie. Tu îndrăzneşti să mă ameninţi *pe mine*?

Vârî mâna în sân, scoase un cuţit mic şi-l azvârli spre el. Ca şi cum ar fi lovit un zid de diamant, invizibil, cuţitul zăngăni şi căzu la picioarele lui cu lama ruptă.

Sharane păli, se întoarse, îl fulgeră cu o privire plină de ură, apoi fugi în camera ei.

— Urăşte-mă! o luă în derâdere Kenton. Urăşte-mă, Sharane! Pentru că ura este flacăra care curăţă cupa pentru vinul dragostei!

Trântind uşa după ea, Sharane dispăru în cabină. Iar Kenton, rânjind, îşi puse capul pe vâslă, şi în curând dormea tot atât de profund ca şi norvegianul ce sforăia

lângă el.

După o vreme, când zăcea lăfăindu-se în mareea de viaţă ce urca în el, ascultând vuietul valurilor la trecerea navei, zumzăitul vântului cald şi parfumat ce se juca prin straiurile corăbiei, auzi un zgomot din balconul Sharanei, un uguit de bun-venit al porumbeilor ei. Iar ea ieşi afară, urmată de servitoarea Satalu.

Ochii lui îi contemplau gura dulce, drăgăstoasă, roşie, o cupă micuţă, numai bună de umplut cu sărutări. Ea nu-i dădea nici o atenţie. Privea în depărtare, spre apele acoperite de ceaţă. Se aplecase peste balcon, rezemată în braţele-i albe, rotunde, şi începu să cânte încet. Acesta era cântecul Sharanei:

În Babilon sunt trandafiri,
Oricine trece îi sărută.
Deschişi sunt oricărei iubiri,
Orice zefir din ei se-nfruptă.
Oricare rob, oricare rege,
Orice albină îi alege,
Sorbind din buzele lor rouă.
Mândru, mândru trandafir,
Ca tine nu sunt eu!

Vocea de aur se opri. Kenton, simţind înţelesul cântecului ei, se înroşi de ruşine şi remuşcare.
Sharane cântă din nou:

Dar în umbrarul des, ascuns,
E-un trandafir alb, aromat.
Doar cel de dragoste pătruns,

Plin de curaj şi înzestrat
Cu dragoste curată
Îl va găsi, vreodată,
Trecând pe lângă-acel umbrar…
Tainic, tainic trandafir,
Ca tine sunt şi eu!

În timp ce ecoul cântecului ei răsuna încă, Sharane se întoarse şi, ignorându-l, reveni în cabina ei.

Kenton simţi o asemenea dorinţă pentru ea încât, pentru prima dată, îl cuprinse disperarea. De fapt, va putea să-şi rupă lanţurile, sau se va trezi supt din corabie, aruncat între atomii dezlănţuiţi ai celor două lumi, şi va rămâne în lumea lui? Asta voia, să fie liber şi cu puterea de a cuceri corabia, de a o conduce, iar acum ştia ce trebuia să facă pentru a scăpa din lanţuri şi de preotul în negru, dacă norocul îi va surâde!

Va reuşi? Trebuia! Şi, hotărât, izgoni disperarea.

Trecură alte somnuri. Iar Kenton devenea tot mai puternic, cu trupul oţelit, cu umeri şi braţe care puteau mânui vâsla la fel de uşor, la fel de neobosit ca Sigurd.

Kenton se trezi din nou într-un zgomot şi o învălmăşeală ce cuprinseră întreaga corabie. Se adunaseră cu toţii pe ambele punţi, vorbind şi gesticulând. Un stol de păsări – primul pe care-l văzuse de când era în lumea aceasta – se rotea deasupra lor. Aripile păsărilor aveau forma aripilor de fluture. Penele le sclipeau lăcuite în stacojiu fierbinte şi aur pal. Din ciocurile deschise se auzea un tumult scânteietor, ca de mici clopote clinchenitoare.

— Pământ! exclamă vikingul. Mergem în port, Kenton! Probabil că apa şi hrana sunt pe terminate.

Se porni un vânt din senin, iar vâslele fură oprite. Fără teamă de biciul lui Zachel, Kenton se căţără pe bancă şi privi dincolo de bord. Supraveghetorul nu-i dădu nici o atenţie, fiind prea interesat să vadă ceea ce se afla în faţa lor.

O insulă galbenă, însorită, înaltă şi rotundă, stropită de cratere de culori ca nişte cuiburi de curcubee. În afara acestor împestriţări elegante, insula era toată din topaz[13] lucitor, de la baza din adâncimile de opal ale mării de azur până la culmile pe care copacii îşi aruncau ramurile ca nişte panaşe imense din pene de struţ cufundate în chihlimbar auriu. Peste această insulă de aur străluceau fulgerări ale unor iradieri ce păreau a fi flori zburătoare, luminoase.

Corabia se apropie. Domnişoarele Sharanei se strânseseră la proră, râzând şi chicotind. În balcon, Sharane privea insula cu ochi plini de dor.

Erau foarte aproape. Pânza ca o coadă de păun căzu. Corabia înainta tot mai încet. Abia când prora curbată aproape atinsese ţărmul, pilotul răsuci cârma şi aduse nava cu bordul lângă mal. În timp ce nava se mişca încă, penele copacilor ciudaţi acoperiră puntea cu frunze lungi, delicat dantelate, ca acelea gravate de ger, iarna, pe ferestre. De un galben-topaz şi chihlimbarii ca soarele erau acele frunze, iar crengile de care atârnau străluceau ca tăiate în criolită[14] galbenă. Din ele cădeau buchete imense de flori în formă de crini stacojii ca flacăra.

Corabia se mişca încet, tot mai încet. Pătrunsese într-o despicătură mare, tăiată adânc în inima insulei. Laturile văii erau bălţate de un fel de cratere colorate,

[13] Silicat hidratat de aluminiu, transparent, incolor sau colorat de obicei în galben, uneori în albastru, violet sau roşu (*n.t.*).

[14] Fluorură naturală de sodiu şi aluminiu, albă sau uşor colorată (*n.t.*).

iar Kenton descoperi că acestea erau câmpuri cu flori, îngrămădite de parcă ar fi umplut amfiteatre adânci, circulare. Iradierile strălucitoare erau păsări, păsări de toate mărimile, de la cele cât o muscă până la cele cu aripi uriaşe, ca ale condorilor din înaltul Arizilor. Dar, fie mari, fie mici, toate aveau aripi strălucitoare, de fluture, lăcuite.

Insula răsufla miresme. Pe ea nu era nimic verde, în afara scânteierii de smarald a păsărilor.

Valea se închise în faţa lor. Copacii împodobiţi cu pene măturau puntea tot mai lent... Nava se strecura în gura strungii, la capătul căreia o cascadă arunca o ploaie de perle într-un bazin cu ferigi din aur. Se auzi zgomotul unui lanţ, pleoscăitul ancorei. Prora corăbiei se smuci, se vârî în frunziş, atinse plaja.

Femeile Sharanei săriră peste balustradă, ţinând deasupra capului coşuri mari. De pe balcon, Sharane le privea cu regret. Femeile se vârâră în boschetele încărcate de flori. Vocile lor deveniră tot mai slabe, apoi se stinseră. Sharane, cu bărbia proptită în mâinile-i albe, sorbea priveliştea cu ochii mari, plini de dor. Deasupra părului ei roşu-auriu, ce izvora prin semiluna de argint, zbura o pasăre care strălucea toată a smarald şi albastru scânteietor, scoţând un zvon de clopoţei îndepărtaţi. Kenton zări lacrimi pe obrazul ei. Ea îi surprinse privirea şi se uită furioasă la el. Apoi se întoarse, lăsându-se să alunece, îndurerată, în spatele unui pomişor înflorit, din balcon, unde să nu-i mai vadă nimeni lacrimile.

Femeile ei reveneau de-a lungul plajei, cu coşurile pline cu pradă: fructe, tigve purpurii şi albe, ciorchini mari de păstăi, din acelea din care mâncase şi el la început, când fusese înlănţuit pe corabie. Femeile se grămădiră în cabină, apoi ieşiră cu coşurile goale. Şi tot

aşa, plecau şi se întorceau, până când, în cele din urmă, luară, în loc de coşuri, burdufuri din piele şi ploşti, pe care le umplură cu apă din bazinul de la cascadă. Apoi le cărară înapoi, pline ochi.

Se înghesuiră din nou să coboare de pe corabie, de data asta fără poveri, fugind vesele şi guralive pe drum. Îşi scoaseră rochiile, şi aşa destul de sumare, şi plonjară în bazin. Înotau şi se jucau ca nişte nimfe ale apelor, sub mângâierea izvorului perlat, ce se scurgea pe curbele de o delicateţe delicioasă, din fildeş pal, trandafiriu cald, măsliniu deschis… Ţâşniră apoi din bazin, îşi împletiră cununi de flori şi, cu braţele încărcate cu ramuri de crin înmiresmate, urcară pe corabie, strecurându-se în cabina trandafirie.

Acum venise rândul oamenilor lui Klaneth să se înghesuie peste balustradă. Se vânzoleau de colo-colo, cărând poveri şi golind burdufuri în butoaie.

Apoi, pe corabie începură pregătirile de plecare. Lanţurile zăngăneau, ancora a fost trasă… Vâslele coborau şi urcau, îndepărtând corabia de ţărm… Pânza de culoarea cozii de păun a fost şi ea ridicată. Corabia îşi schimbă direcţia, prinse vântul şi începu să plutească încet printre talazurile de ametist. Lopeţile se mişcau tot mai repede. Insula de aur se micşoră, deveni o umbră şofrănie în ceaţă, dispăru…

Corabia naviga.

Către ce port, după ce semne, după ce repere? Kenton nu ştia. Doar că navigau somn după somn, prin cupa de ceaţă argintie, ale cărei margini reprezentau un orizont contractat sau expandat, după cum ceaţa se subţia sau se îngroşa. Au întâlnit şi-au înfruntat furtuni, furtuni care urlau, schimbând argintul ceţii în aramă coclită, în stropi chihlimbarii şi întuneric mai adânc ca noaptea. Furtuni subite care alternau cu linişti

luminate, minunate. Luminări ca nişte reflectări prin prisme imense, ca sfărâmarea unor curcubee de bijuterii. Furtuni metalice, zornăitoare. Uragane de ţimbale lovite, ce urmau după averse de flăcări multicolore…

Continuu, puterea mării se scurgea în Kenton prin lama vâslei, aşa cum îi făgăduise Sigurd, refăcându-l, întărindu-l, transformându-i trupul într-o maşină, călită ca o floretă, şi la fel de flexibilă. Uneori se întreba ce se întâmpla în camera sa, acolo unde rămăsese corabia-jucărie, simbolul misterios al corăbiei pe care naviga, bac enigmatic între două lumi. De cât timp lipsea din camera aceea, timp măsurat în timpul lumii sale?

Între somnuri, Sigurd îi şoptea basme de-ale vikingilor, saga necântate, poeme norvegiene, eroice şi uitate. Prietenia lor, frăţia lor creşteau…

De două ori, preotul în negru trimisese după el, ameninţându-l, măgulindu-l. În zadar. De fiecare dată, cu figura mai neagră, mai veninoasă, îl expedie înapoi în lanţuri.

Nu mai avusese loc nici o luptă între zeu şi zeiţă. Iar Sharane rămânea, în timpul somnului sclavilor, în cabina ei. Când sclavii erau treji, nu putea întoarce capul s-o vadă, fără a invita biciul lui Zachel să-l muşte. Aşa că, adesea, lăsa cornul somnului să-şi facă efectul. Ce folos să rămână treaz, dacă Sharane se ascundea?

A venit însă momentul în care, zăcând treaz, a auzit paşi coborând în cală. Şi-a întors faţa spre bancă, de parcă ar fi avut un somn agitat. Paşii se opriră lângă el.

— Zubran, auzi vocea lui Gigi, omul ăsta a devenit un leu tânăr!

— E suficient de puternic, mormăi persanul. Păcat că-şi risipeşte puterile, împingând corabia asta dintr-un

loc plicticos în altul la fel de plicticos.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Gigi. Acum are destulă putere. Are şi curaj. Îţi aminteşti cum a omorât preoţii…

— Dacă-mi amintesc? (În vocea persanului nu mai era nici urmă de plictis.) Cum să uit aşa ceva? Pe inima lui Rustum, cum să uit? A fost primul semn de viaţă pe care l-am văzut după secole întregi! Îi datorez ceva pentru asta!

— Totodată, continuă Gigi, e loial faţă de cei care i-au pătruns în suflet. Ţi-am povestit cum a făcut scut din trupul lui ca să-l apere pe cel ce doarme lângă el. Mi-a plăcut gestul ăsta, Zubran!

— Ca gest, a fost magnific, îl aprobă persanul. O prostie cam stridentă pentru un gust elevat, dar totuşi un gest magnific!

— Curaj, loialitate, putere, mormăi toboşarul, încet, cu un strop de bucurie în voce. Şi e inteligent. Neobişnuit de inteligent! Pentru că a descoperit o metodă de a-şi astupa urechile când cântă cornul somnului… şi acum zace treaz, prefăcându-se faţă de noi că doarme!

Inima lui Kenton se opri. Apoi începu să bată furioasă. De unde ştia toboşarul? Oare ştia sau era doar o bănuială? Disperat, încerca să-şi stăpânească nervii ce i se înfioraseră, obligându-şi trupul să rămână inert.

— Ce spui? întrebă persanul neîncrezător. E treaz? Imposibil, Gigi!

— E adevărat, spuse liniştit Gigi. L-am pândit fără să-şi dea seama că sunt aici. E treaz, Zubran. Ne ascultă.

Deodată, Kenton îi simţi laba pe piept, apăsându-i inima ce-i bubuia. Toboşarul chicoti, apoi îşi retrase

mâna.

— În acelaşi timp, e prudent, spuse el aprobator. Are ceva încredere în mine, dar nu prea multă. Iar pe tine nu te cunoaşte suficient, să-ţi acorde vreun credit. Acum stă liniştit, spunându-şi: „Gigi nu poate şti adevărul. Nu poate fi sigur până ce nu deschid ochii.” Da, e prudent! Dar nu are cum, Zubran, să-şi împiedice sângele să-i năvălească în faţă, nici nu poate să-şi potrivească inima în ritmul somnului! Chicoti din nou, pe jumătate ironic: Încă o dovadă a prudenţei e şi faptul că nu i-a povestit camaradului său că nu are nici un efect acest corn asupra lui. Îl auzi pe blond cum sforăie? Să nu confunzi gestul ăsta cu neîncrederea. Ştie doar că un secret cunoscut de doi oameni riscă să nu mai fie secret.

— Mie mi se pare că doarme.

Kenton simţi cum persanul se apleacă deasupra lui bănuitor.

Cât pe-aci să deschidă ochii. Printr-un efort de voinţă, reuşi să-şi ţină pleoapele strânse, respirând regulat, fără să se mişte. Cât timp au de gând să stea şi să se uite la el? Cât timp va putea păstra aparenţa de somn sub privirile lor?

În cele din urmă, Gigi întrerupse tăcerea:

— Zubran, spuse el calm, m-am săturat ca şi tine de lupta inutilă dintre Ishtar şi Nergal. Sunt sătul de preotul în negru. Dar, fiindcă suntem legaţi prin jurământ, nici eu, nici tu nu putem lupta împotriva lui Klaneth şi nici nu le putem face vreun rău oamenilor lui. Câtă vreme preoţii lui Nergal conduc pe puntea neagră, nu putem lupta împotriva lor. Doar dacă, să zicem, n-ar mai conduce Klaneth… că o mână l-ar trimite la Stăpânul lui Întunecat…

— Mâna despre care vorbeşti ar trebui să fie foarte

puternică! Unde să găsim, pe mările astea, o asemenea mână? Iar dacă o găsim, cum s-o convingem să-l ucidă pe Klaneth? mârâi persanul.

— Cred că-i chiar în faţa noastră, zise Gigi, iar Kenton simţi din nou atingerea toboşarului. Curaj şi loialitate, putere, minte ageră, precauţie! Le are pe toate! Şi, în plus, poate trece bariera!

— Pe Ahriman! şuieră persanul. Aşa e!

— Acum voi face un legământ, spuse Gigi. Un legământ la care aş dori să mi te alături. Dacă lanţurile alea ar fi sfărâmate, ar putea trece foarte uşor în cabina Sharanei şi, la fel de uşor, şi-ar recăpăta sabia.

— Bine, şi ce-i cu asta? întrebă Zubran. Va trebui să-i înfrunte pe Klaneth şi pe toţi oamenii lui, iar noi nu-l putem ajuta cu nimic.

— Nu, recunoscu toboşarul, dar nici nu vom lupta împotriva lui. Legămintele noastre nu ne obligă să luptăm pentru preotul în negru, Zubran! Dacă eu aş fi omul ăsta, dacă aş avea lanţurile sfărâmate şi mi-aş recâştiga sabia, aş găsi o cale să-l eliberez şi pe camaradul lângă care doarme. Acesta ar putea să le vină de hac acoliţilor, în timp ce puiul de lup, care nu mai e de mult pui, fiindcă a crescut, ar putea să se descurce singur cu preotul.

— Mda, începu, cu îndoială, persanul, apoi se înveseli deodată. Aş vrea să-l văd liber, Gigi. Cel puţin ar întrerupe monotonia asta blestemată. Dar vorbeai de un legământ…

— Un legământ în schimbul altuia, răspunse Gigi. Dacă lanţurile vor fi sfărâmate, dacă-şi va redobândi sabia, dacă-l va înfrunta pe Klaneth, iar noi nu vom lupta împotriva lui, alături de Klaneth, şi dacă el îl va ucide pe Klaneth, va voi să facă legământ de prietenie cu tine şi cu mine, Zubran!

— De ce-ar face un asemenea legământ? întrebă Zubran. Doar dacă… doar dacă noi i-am rupe lanţurile!

— Exact! şopti Gigi. Dacă face un asemenea legământ, eu însumi i le voi sfărâma!

Speranţa năvăli, înflăcărată, în Kenton, urmată însă de o îndoială rece. Dacă era o capcană? Nu voia să rişte nimic. Dar… libertatea…

Gigi se aplecă spre el.

— Ai încredere în mine, lupule, îi spuse el încet. Legământ pentru legământ. Dacă eşti de acord, uită-te la mine!

Brusc, orice suspiciune îl părăsi. Zarurile îi fuseseră înmânate. Indiferent cum vor cădea, în câştig sau în pierdere, trebuia să le arunce. Deschise ochii, aţintindu-i în mărgelele de marmură neagră ce licăreau atât de aproape. Apoi îi închise strâns şi-şi reluă respiraţia înceată, lăsând impresia că-i cufundat într-un somn adânc.

Iar Gigi se ridică, râzând. Îi auzi apoi pe cei doi urcând treptele calei.

Din nou liber! Putea fi adevărat? Şi dacă nu era o capcană, când va reuşi Gigi să-i desfacă lanţurile? Rămase mult timp oscilând între o speranţă înflăcărată şi o îndoială ce-l înfiora.

Putea fi adevărat?

Libertatea!

Şi Sharane!

14.
LANŢURILE SUNT SFĂRÂMATE

N-A AVUT MULT DE AŞTEPTAT. Abia murise din nou murmurul îndepărtat al cornului somnului, când simţi o atingere pe umăr. Se gândi că era Zachel şi rămase nemişcat. Degete lungi îi atinseră urechile, îi desfăcură pleoapele. Zări figura lui Gigi. Îşi scoase cilindrii de mătase din urechi, cilindrii care împiedicaseră venirea somnului.

— Deci aşa procedai! (Gigi îi examină cu interes, apoi se ghemui lângă Kenton.) Lupule, am venit să-ţi vorbesc, ca să-l cunoşti pe Zubran, să mă cunoşti şi pe mine mai bine. Poate că vei vedea mai limpede calea pe care vei păşi în curând. Voi sta aici, lângă tine. Numai că ar putea apărea vreunul dintre preoţii ăia blestemaţi. Atunci, eu o să mă reped pe scaunul lui Zachel, iar tu să te răsuceşti şi să iei atitudinea aceea înşelătoare pe care te-am văzut luând-o de atâtea ori.

Gigi se ridică, privind spre cele două punţi.

— Avem destul timp, zise, ghemuindu-se din nou pe bancă. Zubran e la Klaneth, discută despre zei. Deşi i-a jurat credinţă lui Nergal, Zubran îl consideră doar o copie inferioară a lui Ahriman, zeul persan al întunericului. E convins că motivul luptei dintre Nergal şi Ishtar pentru corabie dovedeşte nu numai lipsă de originalitate şi inteligenţă, ci şi de gust. Un lucru pe

care, susţine el, zeii lui nu l-ar face. Şi dacă l-ar face, l-ar face mult mai bine. Afirmaţiile astea îl enervează pe Klaneth, ceea ce îl încântă pe Zubran.

Se ridică şi privi iar în jur.

— De fapt, acum se străduieşte să-l reţină pe Klaneth, şi mai ales pe Zachel, pentru ca noi să putem vorbi în pace. Klaneth se sprijină mult pe Zachel în asemenea discuţii. Eu le-am spus că nu mai sunt în stare să suport certurile lor şi că o să stau de pază în locul lui Zachel până ce vor termina. Şi n-or să termine până când n-o să mă întorc, pentru că Zubran e deştept, foarte deştept, şi speră ca discuţia noastră să ducă, în cele din urmă, la o eliberare permanentă de plictiseală.

Privi grabnic spre puntea de fildeş.

— Nu-ţi fie teamă, lupule! Dacă plec, culcă-te şi fii cu ochii pe mine. O să-ţi fac semn, dacă e cazul să te păzeşti.

Se duse şi se căţără pe scaunul supraveghetorului. Kenton, urmându-i sfatul, simulă somnul, cu capul pe braţe.

— Lupule, întrebă deodată Gigi, există în locul din care vii vreun copăcel numit *chilquor*?

Kenton îl privi şocat. Totuşi, Gigi nu pusese întrebarea fără motiv! Auzise oare de un asemenea tufiş? Îşi scotoci memoria.

— Are frunze atât de mari, arătă Gigi, depărtându-şi degetele la o distanţă de circa zece centimetri. Creşte doar la marginea deşertului şi e rar, întristător de rar! Poate îl cunoşti sub alt nume… Poate te vei lămuri mai bine auzind la ce foloseşte. Îi striveşti mugurii înainte de a se deschide, apoi îi amesteci cu ulei de susan şi miere şi cu un pic de fildeş ars. Îţi întinzi pasta pe cap şi te freci, şi te freci, uite aşa, arătă el, frecându-şi cu

vigoare căpăţâna chealǎ şi strălucitoare. După un timp, începe să răsară părul… ca grâul sub ploaia de primăvară. Şi creşte, până când se acoperă tot dovleacul gol! Şi în loc ca lumina să fugă îngrozită de căpăţâna lucitoare, se va juca în părul cel nou… Iar bărbatul chel va deveni din nou fermecător în ochii femeilor! Pe Nadak al Caprelor! Pe Tanith, risipitoarea de delicii! strigă Gigi entuziasmat. Pasta aia face părul să crească! Şi pe un pepene l-ar face să crească! Da, chiar şi scândurile astea, dacă ar fi frecate, s-ar umple de păr mare cât iarba. Eşti sigur că n-ai auzit de un asemenea copăcel?

Luptând cu o uimire puternică, Kenton negă.

— Păcat, oftă Gigi. Eu caut mugurii de *chilquor* ca să mai arăt o dată frumos în ochii femeilor…

Oftă din nou. Apoi atinse, unul câte unul, sclavii adormiţi cu biciul lui Zachel. Chiar şi pe Sigurd.

— Da, zise el, dorm toţi…

Ochii lui negri clipiră spre Kenton, apoi rânji.

— Te miri că-ţi vorbesc despre nişte lucruri atât de banale, despre tufişuri, păr şi chelii, în timp ce tu zaci încătuşat. Ei, lupule, lucrurile astea nu sunt banale! Ele m-au adus aici! Iar dacă n-aş fi aici, crezi c-ai avea vreo speranţă de libertate? Nu, spuse Gigi, viaţa e o problemă serioasă. Deci nici un aspect al ei nu poate fi banal. Să tăcem o clipă, lupule, ca să poţi înghiţi acest mare adevăr!

Din nou atinse spatele sclavilor care dormeau.

— Lupule, îţi voi povesti cum am ajuns pe această corabie din cauza *chilquorului*, al efectului lui asupra părului şi a scăfârliei mele chele. Lupule, pe când eram un copil în Ninive, fetele mă găseau deosebit de atrăgător. „Gigi, strigau ele, Gigi, iubitule, drăguţule, sărută-mă!”

Vocea lui Gigi era ridicol de languroasă. Uitând de situaţia în care se afla, Kenton nu-şi putu reţine râsul.

— Râzi, lupule, zise toboşarul. Excelent! Asta ne va face să ne înţelegem mai bine unul pe celălalt.

Ochii îi luceau, poznaşi.

— Da, spuse el, strigau: „Sărută-mă!” Şi le sărutam, fiindcă şi eu le găseam atrăgătoare… Iar pe măsură ce creşteam, această atracţie reciprocă se mărea. Ai remarcat, fără îndoială, spuse Gigi cu înţelegere, că am o figură neobişnuită pentru un bărbat. Când am ieşit din adolescenţă, frumuseţea mi-o dădea părul. Era lung, negru, creţ şi-mi curgea pe umeri… Îl parfumam şi-l îngrijeam, iar cupele blânde, micuţe, ale bucuriei, care mă iubeau, îşi strecurau mâinile în el când îmi puneam capul pe genunchii lor. Le plăcea tot atât de mult ca şi mie…

Apoi am făcut febră. Când m-am vindecat, părul meu minunat dispăruse!

Se opri şi oftă din nou.

— Unei femei din Ninive i s-a făcut milă de mine. Mi-a frecat capul cu pastă de *chilquor*, mi-a explicat cum se prepară şi mi-a arătat tufişul. După ani de zile, petrecuţi în… atracţii reciproce, m-a pocnit din nou febra. Şi iarăşi mi-a căzut părul… Eram în Tyr atunci, lupule, şi m-am străduit pe cât posibil să ajung mai repede în Ninive. Când am ajuns, am descoperit că femeia care se milostivise de mine rândul trecut murise, iar o furtună de nisip acoperise locul în care creşteau copăceii pe care mi-i arătase!

Oftă din tot sufletul. Kenton, amuzat şi fascinat de poveste, nu-şi putu reţine suspiciunea în faţa acestui acces de melancolie. I se părea cam exagerat.

— Înainte de a apuca să caut copăceii de *chilquor* în altă parte, se grăbi Gigi să-şi continue povestea, mi s-a

spus că o femeie care mă iubise, o prinţesă, lupule, venea special la Ninive să mă vadă! Ruşinea şi chinul mă întovărăşeau! Nu puteam s-o întâlnesc cu căpăţâna cheală! Nimeni nu iubeşte un bărbat chel!

— Nimeni nu iubeşte un bărbat gras, mormăi Kenton.

Probabil că vorbise în limba lui, pentru că toboşarul nu părea să-l fi înţeles.

— Ce-ai spus? îl întrebă el.

— Am spus, îi răspunse cu seriozitate Kenton, că pentru un bărbat cu succese atât de mari, pierderea părului ar fi trebuit să conteze cât căderea unei pene a păsării din colivie.

— Limba ta e grozavă, remarcă flegmatic Gigi. Poţi spune atât de multe în atât de puţine cuvinte!

Apoi îşi continuă istoria:

— Eram distrus. Aş fi vrut să mă ascund, dar mă temeam că voinţa mea slabă nu m-ar fi ajutat. Prinţesa era foarte frumoasă, lupule! Ştiam că, dacă va afla că sunt în Ninive – şi avea să descopere lucrul ăsta în mod cert – se va apuca să mă caute. Era o blondă, lupule… Ştii care-i diferenţa dintre femeile blonde şi cele brunete? Ultimele aşteaptă să vii după ele, pe când primele te caută! Nu mă puteam duce în nici un oraş să mă ascund, pentru că în fiecare exista câte o femeie îndrăgostită de mine. Ce-mi rămânea de făcut?

— De ce nu ţi-ai pus o perucă? întrebă Kenton, atât de interesat de povestea lui Gigi, încât uitase complet de locul şi situaţia în care se găsea.

— Ţi-am spus, lupule, că le plăcea să-şi vâre degetele în coama mea, răspunse sever Gigi. Putea să-mi stea pe cap o perucă în asemenea condiţii? În nici un caz când aveai de-a face cu femei ca acelea care mă iubeau pe mine! Nu! Aşteaptă să-ţi spun. Abia

acum vei vedea ce legătură are cu tine chelia mea. Înaltul Preot al lui Nergal din Ninive era un cunoscut de-al meu. M-am dus la el şi i-am cerut să facă o vrajă care să-mi acopere din nou capul cu păr. S-a supărat şi mi-a spus că arta lui nu poate fi folosită în scopuri triviale! De atunci, lupule, am început să mă îndoiesc de adevărata putere a vrăjitorilor! Îl văzusem pe preotul ăla săvârşind minuni mari. Scosese la iveală fantome ce făcuseră să mi se zbârlească părul pe cap, pe vremea când mai aveam. Nu i-ar fi fost mult mai uşor să facă să-mi crească păr pe cap, decât să se ostenească cu apariţia fantomelor? I-am spus asta şi s-a supărat mai tare. A zis că el are de-a face cu zei, nu cu frizeri! Dar eu ştiam adevărul! Nu era capabil să facă lucrul pe care i-l cerusem! Atunci, i-am cerut să mă ascundă într-un loc în care să nu mă poată găsi prinţesa şi din care nici eu să nu pot pleca, într-o clipă de slăbiciune. A zâmbit, lupule, şi mi-a declarat că ştie un loc potrivit. M-a instruit ca adept al lui Nergal şi mi-a dat un semn care, zicea el, va face să fiu recunoscut şi bine primit de un anume Klaneth. Şi m-a silit să închei un legământ care nu poate fi călcat. Am luat lucrurile prea puţin în serios, crezând că-i o treabă temporară şi că prietenul său Klaneth e mare preot în vreun templu tainic, în care mă va ascunde cât va fi nevoie. M-am dus la culcare fericit, încrezător ca un copil. Şi m-am trezit aici, lupule! Asta a fost o glumă tare proastă, mârâi Gigi furios. Iar preotului din Ninive i-aş rezerva o glumă cel puţin la fel de proastă, dacă aş cunoaşte drumul spre el!

De atunci, sunt aici, adăugă el repede, oprit de legământul făcut lui Nergal să trec în cealaltă parte a punţii, unde am zărit o cupă micuţă a bucuriei, numită Satalu, pe care aş prinde-o cu drag în degetele mele…

Oprit de legământ să-l ucid pe Klaneth. Împiedicat să părăsesc corabia, oriunde ar acosta ca să încarce hrană sau alte lucruri necesare, pentru că este sanctuarul pe care-l cerusem, din care să nu pot pleca, iar prinţesa să nu poată veni la mine! Pe Tiamat al Abisurilor, am avut parte exact de ascunzătoarea pe care o cerusem! exclamă el. Şi pe Bel, care l-a învins pe Tiamat, sunt la fel de sătul de corabie şi de lupta asta inutilă ca şi Zubran!

Dar dacă n-aş fi fost aici, completă el, ca şi cum ideea i-ar fi venit chiar în clipa aceea, cine ţi-ar fi desfăcut lanţurile? Un copăcel, nişte păr căzut, o prinţesă îndrăgostită şi orgoliul meu – toate astea m-au adus pe corabie, ca să fiu aici şi să te eliberez atunci când urma să vii. Din asemenea fire ne împletesc zeii destinele…

Răutatea ironică îi dispăruse din ochii pătrunzători şi se aplecă cu o tandreţe grotescă pe gura-i de broască.

— Îmi placi, lupule! spuse el simplu. Dar ţie îţi place Gigi ceva mai mult ca înainte, acum, după ce i-ai auzit povestea?

Întrebarea era plină de melancolie. De melancolie şi de sinceritate deplină. Iar sufletul lui Kenton se deschise fără nici o reţinere.

— Îmi placi, Gigi, spuse el, cu lacrimi în ochi. Îmi placi foarte mult. Şi am încredere deplină în tine. Dar Zubran…

— Să nu te îndoieşti de Zubran! se răţoi Gigi. Şi el a fost adus pe navă prin înşelăciune, iar el e chiar mai dornic decât mine să fie liber! Într-o zi, îţi va povesti istoria lui, aşa cum ţi-am povestit-o eu pe-a mea. Ha! Ha! râse toboşarul. Întotdeauna a căutat ceva nou, plictisit de ceea ce cunoştea! Aşa-i Zubran! Iar soarta i-a fost să fie aruncat într-o lume complet nouă şi să

descopere că-i mai rea decât cea veche! Lupule, nu te teme de Zubran! Îţi va sta alături cu sabie şi scut până când se va plictisi şi de tine. Dar până atunci îţi va fi credincios.

Deodată, deveni solemn. Îl privi pe Kenton pătrunzător, căutând, parcă, să-i citească sufletul.

— Gândeşte-te bine, lupule! şopti el. Soarta-i împotriva ta. Noi nu te putem ajuta câtă vreme Klaneth e stăpânul corăbiei. Şi s-ar putea să nu reuşeşti să-l eliberezi pe pletosul de lângă tine! Atunci va trebui să-l înfrunţi singur pe Klaneth! Şi pe cei douăzeci de oameni ai lui! Poate şi pe Nergal! Iar dacă pierzi, lupule, vei avea parte de moarte, dar numai după chinuri lungi, lungi… Aici, înlănţuit de vâslă, eşti măcar în viaţă! Gândeşte-te bine!

Kenton îi răspunse fără să ezite, arătându-i încheieturile captive:

— Când îmi desfaci lanţurile, Gigi?

Figura lui Gigi se lumină, ochii lui negri scânteiară, sări în picioare, şi loburile lungi ale urechilor ascuţite i se bălăngăniră.

— Acum! spuse el. Pe Sin, Tatăl Zeilor! Pe Shamash, Fiul Lui, şi pe Bel, Cel-Ce-Loveşte! Acum!

Îşi vârî mâinile între mijlocul lui Kenton şi cercul mare de bronz, ce-l cuprindea. Şi-l desfăcu, de parcă era din chit! Cu aceleaşi degete lungi, uluitoare, rupse încuietorile cătuşelor de la încheieturile lui Kenton.

— Fugi, lupule! şuiera el. Fugi, dar fii şiret! Iar când vei muşca, muşcă adânc!

Urcă apoi încet treptele calei, fără să privească în urma lui. Încet, se ridică şi Kenton în picioare. Lanţurile îi căzură. Se uită la vikingul care dormea. Cum să-i desfacă legăturile? Şi, chiar dacă îl dezlega, cum să-l trezească înainte de sosirea lui Zachel?

Se gândi iute. Şi construi un plan. Dacă ar reuşi să desfacă legăturile lui Sigurd, ar putea pune la loc lanţurile sfărâmate, iar după fluieratul care-i trezea pe sclavi, i-ar şopti vikingului ce făcuse şi ce făcuseră alţii pentru el. Iar la momentul potrivit, s-ar ridica împreună, s-ar năpusti asupra supraveghetorului, l-ar ucide şi ar fugi pe puntea Sharanei, pentru că Sigurd, nefiind credincios nici lui Nergal, nici lui Ishtar, ar putea şi el să treacă bariera ce-i oprea pe ceilalţi.

Privi în jur. La picioarele scaunului înalt al supraveghetorului zăcea un cuţit strălucitor, cu lamă lungă, subţire! Îl aruncase cumva Gigi acolo, pentru el? Nu avea de unde să ştie. Dar l-ar ajuta să desfacă lanţurile vikingului. Făcu un pas spre cuţit…

Cât de mult a durat până l-a făcut pe-al doilea! I se înceţoşaseră ochii. Prin ceaţă, siluetele vâslaşilor adormiţi se mişcau ca nişte fantome… Nu mai vedea cuţitul…

Se frecă la ochi şi se uită la Sigurd. Era un spectru, un contur nebulos, făcut parcă din ceaţă!

Privi marginile corăbiei. Se topeau, de parcă le alunga ceva. Aruncă o privire spre marea de turcoază. Şi ea devenise vaporoasă… Ba nu! Încetase cu totul să mai existe!

Kenton pluti o clipă prin ceaţa groasă, străbătută de o lumină argintie. Lumina dispăru, se izbi de un hău negru, plin de tumultul unui vânt puternic, care urla şi răcnea, dar nu-l atingea… Zbura ca un meteor, tot mai departe, prin hăul negru…

Întunericul dispăru brusc. Prin pleoapele închise, simţea lumina. Şi nu mai cădea. Stătea, clătinându-se, pe picioare… Deschise ochii.

Era din nou în camera lui! Afară se auzeau zgomotele de pe şosea, punctate de urletul

claxoanelor.

Kenton se grăbi spre corabia-jucărie. Cu excepţia sclavilor, doar o singură figurină: un omuleţ care stătea la jumătatea scării ce ducea în cală, cu gura deschisă, cu biciul la picioare, cu o uimire teribilă pe figura lui rigidă.

Zachel, supraveghetorul!

Kenton îl atinse dispreţuitor cu degetul. O jucărie!

Se uită apoi în cala sclavilor. Zăceau adormiţi, cu vâslele în rastele. Atinse cu dragoste capul plecat al lui Sigurd. Încercă să mişte, cu vârful degetului, lanţurile de pe locul gol de lângă norvegian. Nu se clinteau. Toate, toate erau imposibil de mişcat din loc! Lanţuri-jucărie, vâsle-jucărie! Sigurd, o jucărie, Zachel, o jucărie! Iar amintirile lui, un vis!

Asta îi spunea mintea, aflată acum în mediul lui familiar. Cealaltă parte a sa, cea care acceptase realitatea corăbiei, se retrăsese iute, buimăcită, înlăuntru. Deodată, se văzu în oglindă! Stătea, minunându-se, în faţa ei! Ceea ce vedea era un Kenton născut în afara acelei camere, în sânul mării mistice ce năvălise peste el. Gura i se făcuse mai dură, ochii îi deveniseră fermi, cu sticliri de şoim. Pe umeri, muşchii i se mişcau graţioşi, flexibili şi tari ca oţelul. Îşi îndoi braţele, iar muşchii alergară de-a lungul lor. Se întoarse, privindu-şi spatele în oglindă.

Era acoperit cu cicatrice – urmele dinţilor biciului. Biciul lui Zachel…

Zachel, jucăria…

Nici o jucărie nu putea face asemenea cicatrice!

Nici o vâslă-jucărie nu-i putea dezvolta astfel muşchii!

Deodată, mintea lui Kenton se trezi. Se trezi şi se umplu de ruşine. Şi de o disperare arzătoare, plină de

dor, clocotitoare!

Ce va crede despre el Sigurd când se va trezi şi va vedea că a dispărut? Sigurd, de care era legat prin frăţia de sânge! Ce va crede Gigi? Gigi, care schimbase legăminte cu el, care avusese încredere în el şi-i desfăcuse lanţurile! Şi…

Sharane!

Era doar o hrană proaspătă pentru batjocura ei, pentru dispreţul ei!

Îl scutură un fior. Doamne! Trebuie să se întoarcă! Să se întoarcă înainte ca Sigurd sau Gigi, sau Sharane să afle că nu mai era pe corabie! Fugise iar în locul ăsta… Cum spusese Sharane? Locul în care fugea de fiecare dată când îl ameninţa vreo primejdie!

Cât timp lipsise? Drept răspuns, ceasul începu să bată. Numără. Opt lovituri!

Trecuseră doar două ore din timpul său, în toată perioada în care fusese pe corabie? Doar două ore? Şi în două ore se petrecuseră atâtea… I se schimbase înfăţişarea…

Atunci, în cele două minute de când se afla în cameră, ce se întâmplase pe corabie? Ştiau că dispăruse? Sharane şi Sigurd, Gigi şi persanul? Probabil că-l credeau laş, mincinos, trădător…

Trebuia să se întoarcă! Trebuia!

O clipă… Cum spusese Gigi? „Fii şiret”…

Se gândi la bătălia care-l aştepta. Putea oare să-şi ia revolverul, dacă se va întoarce pe corabie? Cu el, ar face faţă oricărei vrăjitorii a preotului în negru. Era însă în altă cameră, în altă parte a casei. Se privi din nou în oglindă. Dacă l-ar vedea servitorii arătând aşa! Nu l-ar recunoaşte. Şi ce-ar putea să le explice? Cine l-ar crede?

Ar fi în stare să-l creadă un străin şi să-l alunge, să-l

alunge din camera în care era corabia! Camera în care se afla singura uşă de întoarcere în lumea Sharanei!

Nu îndrăzni să rişte.

Apoi, subit, îi ţâşni în minte planul. Se aruncă pe podea. Se agăţă de lanţul de aur ce atârna de prora corăbiei. Lanţurile erau atât de subţiri, atât de mici pe nava-bijuterie! Se agăţă bine de ele.

Îşi îndreptă toată atenţia, toată voinţa spre corabie. Chemând-o! Ordonându-i!

Deodată, lanţurile de aur se întinseră sub strânsoarea lui. Se măriră. Simţi o smulgere furioasă, care-l făcu să scoată un strigăt de durere. Lanţurile deveneau tot mai groase. Îl trăgeau. Îl trăgeau! Din nou, durerea ucigătoare în fiecare muşchi, nerv sau os.

Picioarele îi rămaseră în aer.

Vânturi uriaşe urlau în jurul lui. Doar o clipă. Apoi dispărură. În locul lor, zgomotul valurilor mânate de vânt. Simţi sărutul spumei lor.

Kenton deschise ochii. Sub el era o mare de azur, ce se mişca iute. Deasupra lui, prora corăbiei, curbată ca un iatagan. Corabia lui Ishtar, nu corabia-jucărie, corabia-bijuterie! Nu! Corabia vrăjită ce naviga într-o lume stranie. Corabia pe care loviturile erau reale, iar moartea ascunsă în umbră. Moartea care-l pândea poate chiar în clipa aceea, gata să-l înhaţe!

Corabia pe care se născuse promisiunea de a o avea pe Sharane…

Lanţul de care se agăţase trecea prin bord, printr-o deschizătură pentru odgoane, pictată ca un ochi mare, între zidul cabinei format de carenă şi prora curbată. Înapoia lui, vâslele uriaşe urcau şi coborau. Nu putea fi văzut din cală. Vâslaşii stăteau cu spatele, iar deschiderile din bord pentru vâsle erau acoperite cu bucăţi de piele groasă, prin care treceau mânerele

vâslelor. Scuturi ce protejau vâslaşii de valurile care ar fi putut pătrunde prin deschizături. Nu, la adăpostul carenei nu putea fi văzut de pe puntea neagră.

Încet, tăcut, trăgându-se în mâini, apăsându-şi trupul de bord cât putea, începu să se caţăre pe lanţ.

Către cabina Sharanei. Către fereastra ce se deschidea în cabina ei dinspre puntea situată după marele iatagan.

Se căţăra încet, încet, oprindu-se la fiecare înaintare să asculte. Ajunse, în cele din urmă, la gaura odgonului, aruncă un picior peste parapet şi se rostogoli pe punte. Se răsuci spre fereastră. Se lipi de zidul cabinei, ferit de orice ochi de pe navă. Chiar de ochii Sharanei, dacă s-ar fi uitat pe fereastră.

Aşteptă acolo, ghemuit.

15.
ÎNŞELAREA SHARANEI

KENTON îşi ridică atent capul. Stătea ascuns pe puntea corăbiei. Lanţurile pe care se căţărase treceau printr-o gaură în bord, se roteau în jurul unui vinci, apoi se prindeau de un cârlig gros, dublu, care semăna mai mult a gheară de pisică de abordaj decât a ancoră. Lângă el, un cârlig similar, iar lângă bordul opus un alt vinci, cu lanţuri ce atârnau printr-o altă gaură în bord. În fiecare parapet, prin canelurile adânci, căptuşite cu metal, lunecau vergile ce atârnau de-a lungul corăbiei. Se vedea clar că, în timp ce Klaneth deţinea controlul asupra lopeţilor de cârmit, a catargului şi a calei cu vâslaşi, femeile Sharanei controlau ancorarea. Observă, cu o oarecare teamă, o uşă ce dădea în partea din spate a cabinei, partea ce găzduia fetele războinice. Nu avea de ce să treacă cineva pe acolo în timp ce corabia naviga, îşi spuse. Se hotărî să rişte.

Pe când deschidea fereastra de lângă el, auzi rumoarea unor voci. Apoi o auzi pe cea a Sharanei, puternică, limpede, amară.

— A sfărâmat lanţurile, aşa cum a promis, apoi a fugit!

— Dar, stăpână, se auzi vocea lui Satalu, unde putea să se ducă? N-a venit aici. De unde ştii că nu l-a prins Klaneth? Că nu-i hrăneşte acum diavolimea?

— Nu uita furia lui Klaneth! răspunse Sharane. Nu uita că l-a certat pe Zachel! Amândouă au fost adevărate, Satalu!

Deci preotul în negru îl certase pe Zachel! Oricum, o veste bună!

— Cel mai mult i-a uimit faptul că a fugit în timp ce cornul somnului ţinea sclavii sub jug, şopti Satalu.

— Noi ştiam că pe el nu-l subjugă, îi răspunse aspru Sharane. De ce mă contrazici, Satalu? A devenit puternic. Şi-a sfărâmat lanţurile. A fugit. Şi a dovedit că e pe atât de laş pe cât îi spusesem. Sperând că nu e… adăugă ea încet. Nu i-am promis că-i dau sabia dacă îşi sfărâmă lanţurile şi vine la mine?

— Dar n-a promis că va veni să ţi-o ceară, spuse Satalu cu şiretenie. Cred că şi-o va lua singur…

— Taci, fato!

Vocea Sharanei era plină de furie.

— Nu-mi aminti de asta, dacă nu vrei să fii biciuită!

În cabină se aşternu tăcerea. Apoi Sharane vorbi din nou, încet, cu mult regret.

— Iartă-mă, Satalu! Ştii că nu te-aş biciui! Dar… n-o să vină niciodată, nici s-o ia, nici s-o ceară! Apoi, după un timp: Sunt obosită. Luarda, păzeşte uşa! Celelalte, duceţi-vă în cabina voastră şi culcaţi-vă, sau faceţi ce vreţi. Satalu, piaptănă-mă puţin, apoi lasă-mă!

Din nou tăcere. Îndelungată. Apoi vocea lui Satalu:

— Stăpână, eşti pe jumătate adormită. Eu plec…

Kenton mai aşteptă un timp, dar nu prea mult. În raport cu puntea ancorelor, tocul ferestrei se afla cam la înălţimea bărbiei lui. Se ridică grijuliu şi se uită înăuntru. Privirea îi zăbovi la început pe altarul cu geme luminoase, perle, piatra lunii şi cristale îngheţate, lăptoase. Avu senzaţia că era gol, fără locatar. Nu mai ardea nici o flacără în cele şapte

bazine de cristal.

Auzi o femeie suspinând. Privi în jos. Capătul divanului mare, din fildeş cu arabescuri aurii, era chiar sub el. Pe divan, Sharane, cu faţa ascunsă în perne. Îmbrăcată doar într-un voal subţire de mătase şi acoperită cu valurile părului ei roşu-auriu, plângea, plângea amarnic, din tot sufletul. Plângea ca orice femeie cu inima zdrobită. Umerii albi i se zguduiau din cauza suspinelor pe care le înăbuşea în perne.

Plângea din cauza lui?

Îşi întări sufletul, îşi învinse dorinţa fierbinte de a se duce la ea, de a o lua în braţe şi de a o consola.

O sclipire de safir, o strălucire de oţel îi pătrunse în ochi. Era sabia, sabia lui Nabu! Sabia pe care jurase să n-o primească din mâinile ei, ci s-o ia singur. Era aşezată pe un raft, fixat în perete chiar deasupra capului ei. Atât de aproape de ea, încât dacă întindea mâna, putea s-o apuce.

Se retrase, aşteptând nerăbdător ca plânsul să înceteze. Dragoste faţă de ea, chiar pasiune, avea din belşug. Dar, oricât ar fi căutat, nici un pic de milă.

Curând, suspinele nu se mai auziră. După un timp, îşi strecură încet capul pe fereastră şi se uită la ea. Dormea, cu faţa spre uşa cabinei, cu lacrimi pe genele-i lungi, dar cu pieptul minunat ridicându-se şi coborând uşor în respiraţia egală a somnului.

Fereastra avea cam trei picioare pătrate şi se deschidea înăuntru. Kenton se apucă de pervaz şi se aplecă încet, până când umerii şi pieptul îi intrară înăuntru. Apoi se întinse, ajungând cu mijlocul pe rama ferestrei. Acum, mâinile lui atingeau moliciunea covorului de pe podea. Mlădiu ca un şarpe, se strecură pe nesimţite înăuntru. Încet, ca un acrobat, îşi trase picioarele după el. Rămase culcat cât era de lung la

căpătâiul patului Sharanei.

Aşteptă o vreme. Respiraţia regulată nu se modificase. Se ridică în picioare. Ca o pisică, se strecură spre uşa dintre cabină şi camera fetelor războinice. Acolo se auzea un murmur de voci. Văzu un zăvor care, împins, intra într-o mufă, încuind uşa. Fără nici un zgomot, trase zăvorul. Acum pisicile erau în cuşcă, îşi spuse el, rânjind.

Privi în cabină. Pe un scăunel, o bucată mică de mătase. Pe o canapea, una mai lungă, ca o eşarfă. Înhăţă bucata cea mică şi o răsuci, transformând-o într-un căluş destul de bun. Luă apoi bucata cea lungă şi trase de ea: grea, rezistentă, exact ce-i trebuia. Dar nu era de-ajuns. Se furişă spre perete şi luă din cui o draperie asemănătoare.

Păşi în vârful picioarelor spre patul Sharanei. Până să deschidă ea ochii, îi desfăcu gura şi-i vârî înăuntru căluşul de mătase. Apoi, aruncându-se peste ea, ţintuind-o sub greutatea lui, îi răsuci capul, îi înfăşură şalul în jurul gurii şi-l legă. Îndată după aceea, o apucă de picioare şi-i prinse capetele şalului în jurul braţelor, fixându-i-le de trup.

Ochii ei străluciră de o recunoaştere furioasă, jignită, disperată. Încercă să se rostogolească de sub el, să-l lovească cu genunchii. Kenton se lăsă pe ea cu toată greutatea şi, îndemânatic, îi legă genunchii şi gleznele cu cea de-a doua eşarfă.

Sharane rămăsese nemişcată, uitându-se la el cu ură. Îi trimise batjocoritor o sărutare. Ea se răsuci, încercând să se răstoarne de pe divan. Fără zgomot, luă alte draperii, o înfăşură în ele, apoi, cu una mai lungă, o legă de divan.

Liniştit în privinţa ei, se îndreptă spre uşa exterioară. Trebuia s-o atragă în cabină pe servitoarea aceea,

Luarda, s-o imobilizeze ca şi pe stăpâna ei. S-o reducă la tăcere. Deschise puţin uşa şi se uită afară. Fata era aproape, cu spatele spre el, privind spre puntea neagră. Cum s-o atragă înăuntru?

Se întoarse tiptil, găsi o altă bucăţică de mătase, smulse de pe perete alte draperii, iar din bucata cea mică întocmi un alt căluş. Apoi crăpă din nou uşa, îşi apropie buzele de crăpătură, îşi piţigăie vocea şi, cât mai feminin cu putinţă, şopti:

— Luarda! Te cheamă stăpâna! Repede!

Fata se întoarse. El se retrase uşor, lipindu-se de perete, lângă uşă. Servitoarea intră, fără să bănuiască ceva. Se opri o clipă şi rămase cu gura căscată văzând-o pe doamna Sharane legată şi neajutorată.

Exact ceea ce-şi dorea Kenton. O apucă de gât cu o mână, aproape sugrumând-o. Cu mâna liberă îi vârî căluşul în gură şi, în acelaşi timp, închise uşa cu piciorul. Fata se zbătea ca o panteră tânără. Se strădui să-i ţină gura închisă, până când reuşi să-i acopere partea de jos a feţei şi gâtul cu o eşarfă. Mâinile ei îl agăţau, îl zgâriau. Încerca să-şi răsucească picioarele în jurul lui, să-l răstoarne. Kenton strânse mai tare mătasea din jurul gâtului, sufocând-o. Când zbaterea ei deveni mai slabă, îi legă iute braţele, o puse apoi pe podea şi-i legă, aşa cum procedase cu Sharane, genunchii şi gleznele.

Zăcea acum la fel de neajutorată ca stăpâna ei. O înhăţă şi o cără pe divan.

Abia atunci se duse şi-şi luă sabia. Şi, ca mai înainte, simţi puterea scurgându-se în el. Stătea cu sabia în mână în faţa Sharanei, cumpănind-o, mânuind-o, împungând şi tăind cu ea.

În ochii ce-l priveau nu se citea nici un pic de frică. Furie din belşug, dar nu frică. Şi, cu o satisfacţie

răutăcioasă, Kenton observă că nici dispreţ, nici ruşine. Nu, ochii îi oglindeau furia, dar el avu impresia că în spatele acesteia se vedeau uimirea, speranţa…

Iar Kenton râse uşor, se aplecă spre ea şi-şi apăsă buzele peste buzele-i legate. Îi sărută ochii furioşi.

— Sharane, zâmbi el, voi cuceri corabia fără ajutorul tău! Şi după ce o voi cuceri, mă voi întoarce, îţi voi tăia legăturile şi te voi lua! Da, doamnă Dulce-ca-Mierea, te voi lua, cu sau fără voia ta!

Se îndreptă apoi spre uşă, o deschise încet şi privi în jur.

16.
STĂPÂN AL CORĂBIEI

PE PUNTEA NEAGRĂ stătea Gigi. Ghemuit, cu fruntea rezemată de marginea tobei din şarpe, cu braţele atârnându-i peste ea. În atitudinea toboşarului era atâta disperare, încât Kenton simţi nevoia să-l strige. Un impuls pe care, văzând capul lui Zachel, şi-l înăbuşi imediat. Îi zărea doar creştetul capului deasupra dungii dintre puntea Sharanei şi cala vâslaşilor, dar auzea pocnetul răutăcios al biciului.

Se ghemui, ştiind că în poziţia aceea Zachel nu-l mai putea vedea. Îşi strecură sabia la brâu şi se târî din cabină pe coate şi pe genunchi, închizând încet uşa în urma lui. Brusc, observă o fereastră la camera în care dormeau femeile. Nu-şi amintise de ea. În schimb, nu exista nici o uşă şi, probabil, fetele treceau prin cabina Sharanei să ajungă pe punte, dacă nu cumva obişnuiau să se strecoare pe fereastră. Dacă vor bănui că se întâmplă ceva suspect cu stăpâna lor şi vor descoperi uşa zăvorâtă, fără îndoială că vor ieşi pe fereastră. Nu avea ce face, trebuia să rişte, sperând să termine cea mai mare parte a treburilor înainte de trezirea lor.

Dacă l-ar surprinde pe preotul în negru în vizuina lui şi l-ar lovi imediat, în linişte, atunci el şi vikingul le-ar veni uşor de hac celorlalţi, iar femeile puteau să facă ce voiau. Nu aveau cum să-l ajute, nici cum să-l

împiedice. Ar fi intervenit prea târziu.

Reveni pe punte, se târî sub fereastră şi ascultă. Nu se mai auzeau voci. Se ridică încet şi remarcă faptul că, acum, creştetul supraveghetorului era mascat de catarg. Aruncă o privire prudentă spre Gigi cel disperat, apoi se uită înăuntru. În cabină dormeau opt fete. Unele cu capul pe pieptul altora, altele ghemuite pe perne de mătase. Întinse mâna şi închise fereastra. Cel puţin să mai atenueze zgomotul…

Se târî apoi de-a lungul cabinei, către parapetul de la tribord. Se căţără peste el. Atârnă o clipă, cu degetele agăţate de marginea parapetului, căutând cu picioarele lanţul ce se întindea dedesubt. Lanţul ducea doar până la jumătatea distanţei pe care trebuia s-o parcurgă, pentru a avea catargul între el şi Zachel. Se târî de-a lungul lanţului, dând drumul barei ca să apuce zalele în mâini. Când ajunse la capătul lanţului, se întinse, se apucă iar de balustradă şi înaintă de-a lungul ei, trăgându-se în mâini.

Acum, catargul era chiar în faţa lui. Ajunsese în locul de unde plănuise să dea lovitura. Se ghemui şi, aşa cum intrase în cabina Sharanei, se scurse de-a lungul balustradei ca un şarpe, rămânând lungit lângă parapet până îşi trase răsuflarea.

Se afla în dreptul lui Gigi, iar când acesta îşi ridică brusc capul de pe tobă, ochii lui priviră drept în ochii lui Kenton. Faţa sa urâtă se încreţi de uimire, dar, imediat, deveni indiferent, imobil. Căscă, se sculă în picioare, apoi duse mâna la ochi şi se uită peste bord, de parcă ar fi zărit ceva pe mare, în depărtare.

— Pe Nergal, dacă ar şti Klaneth! exclamă el aprig, îndreptându-se cât de repede îi permiteau picioarele lui de pitic spre cabina neagră.

Kenton se furişă la marginea calei. Îl văzu pe Zachel

pe scaunul înalt, scrutând atent marea, încercând să vadă, ca şi Gigi, ce anume trezise interesul toboşarului. Kenton mirosi stratagema lui Gigi şi făcu imediat mişcarea pe care acesta i-o pregătise.

Îşi dădu drumul în cală, făcu un salt şi ajunse în spatele catargului. Supraveghetorul se întoarse iute. Cu o intuiţie instantanee a pericolului, Zachel deschise gura să strige şi duse mâna spre cureaua în care era vârât un pumnal lung, dar sabia lui Kenton şuieră prin aer şi-i reteză gâtul.

Capul ras al lui Zachel îi zbură de pe umeri, cu gura căscată, cu ochii deschişi. Corpul rămase în picioare încă trei clipe, cu sângele ţâşnind din arterele tăiate, cu mâna îndesată pe mânerul pumnalului.

Apoi trupul lui Zachel se prăbuşi, stropindu-l pe Kenton cu şuvoiul de viaţă din el în timp ce cădea.

De pe băncile vâslaşilor nu se auzea nici un sunet, nici o exclamaţie. Stăteau doar, cu lopeţile lăsate, şi priveau.

Kenton căută în centura lui Zachel cheile supraveghetorului, cheile cu care voia să descuie cătuşele de la încheieturile lui Sigurd, să descuie centura de metal din jurul mijlocului acestuia. Le găsi, înhăţă pumnalul din degetele ţepene ale lui Zachel şi fugi, pe culoarul îngust, spre viking.

— Frate! se bâlbâi scandinavul, pe jumătate neîncrezător. Credeam c-ai plecat! C-ai uitat de frăţia de sânge! Ce lovitură, pe Odin! Capul câinelui i-a zburat de pe umeri de parcă l-ar fi lovit însuşi Thor, cu ciocanul lui!

— Taci, Sigurd, taci!

Kenton căută cu o grabă disperată printre chei, încercând s-o găsească pe aceea care se potrivea la cătuşele lui Sigurd.

— Nu pune întrebări! Acum suntem împreună şi vom lupta pentru stăpânirea corăbiei! Lua-le-ar dracu’ de chei! Dacă aş putea ajunge în vizuina lui Klaneth înainte să se dea alarma! Să stai între mine şi preoţi! Lasă-mi-l mie pe preotul în negru! Nu te atinge de Gigi, toboşarul, nici de Zubran, cel cu barbă roşie. Nu ne pot ajuta, dar au jurat să nu lupte împotriva noastră. Să ţii minte asta, Sigurd!

Cătuşele de la mâinile vikingului zăngăniră şi se deschiseră.

Încuietoarea brâului de metal se deschise şi ea. Sigurd îşi scutură mâinile eliberate din lanţuri, trase cingătoarea metalică şi o azvârli. Se sculă în picioare, cu coama ca de in în vânt, cu mâinile împreunate ridicate.

— Liber! strigă el. Liber!

— Sigurd! şuieră Kenton, punându-i mâna la gură. Taci! Vrei să ne înhaţe înainte de a apuca să ne mişcăm?

Îi vârî în mână pumnalul lui Zachel.

— Foloseşte-te de ăsta, e tot ce am până când vei câştiga o armă mai bună!

— Asta-i o jucărie femeiască, râse vikingul. Nu, frate de sânge! Sigurd poate să se descurce şi fără ea!

Aruncă pumnalul şi înhăţă o vâslă din lăcaşul în care atârna, o înălţă şi o pocni cu o forţă teribilă de latura navei. Se auzi un trosnet ascuţit, o plesnitură de lemn. O ridică din nou, izbind-o cu aceeaşi putere de cealaltă latură a navei. Se auzi un alt trosnet, iar vâsla se rupse chiar la mijloc. Sigurd ţinea acum în mână un ciomag uriaş, lung de zece picioare, pe care-l răsuci deasupra capului. Cătuşele şi lanţurile prinse de mânerul vâslei zornăiră, ca lanţurile unui buzdugan din vremuri străvechi.

— Vino! spuse scurt Kenton şi se opri să culeagă pumnalul.

Cala se umplu de larmă. Sclavii se zbăteau în legături şi cereau să fie eliberaţi.

— Eliberează-ne! strigau ei. Descuie-ne lanţurile! Vom lupta alături de tine!

Iar de pe puntea Sharanei se auzeau strigăte de femei. Războinicele Sharanei ţâşneau pe fereastră!

Nu mai avea nici o şansă să-l atace prin surprindere pe preot! Era nevoit să lupte cu ghearele şi cu dinţii, până la ultima suflare! Sabia lui şi măciuca lui Sigurd, împotriva lui Klaneth şi a haitei sale… Şi, cine mai ştie împotriva cui…

— Repede, Sigurd, strigă el. Pe punte!

— Mai întâi eu, frate de sânge, mârâi Sigurd. Eu, scutul tău!

Îl împinse pe Kenton într-o parte şi goni pe lângă el. Înainte ca acesta să fi ajuns la picioarele scării, sus se adunaseră mulţi preoţi cu feţe albe, care ţineau în mâini săbii şi lănci scurte, ucigătoare, şi răcneau.

Piciorul lui Kenton călcă pe ceva care se rostogoli, făcându-l să cadă în genunchi. Vedea acum de aproape figura lui Zachel, fiindcă se împiedicase de capul retezat al acestuia. Îl apucă de păr, îl răsuci de câteva ori şi-l azvârli drept în faţa preotului cel mai apropiat. După ce-l lovi pe preot, capul căzu între robele negre, apoi se rostogoli mai departe.

Preoţii strigară şi dădură înapoi. Înainte de a apuca să-şi revină vikingul ajunsese pe trepte, ciomăgindu-i aşa cum se bate grâul cu un îmblăciu[15]. În urma lui venea Kenton, care-şi croia drum spre uşa cabinei negre.

---

[15] Unealtă pentru treierat grâul, formată dintr un baston de care era prinsă, cu o bucată de lanţ, o bară de lemn (*n.t.*).

Îi ţineau piept opt dintre preoţii cu robe negre. Îşi dăduseră seama ce voia să facă şi fugiseră să-l oprească. Vâsla scandinavului izbi, sfărâmând craniul unuia ca pe o coajă de ou. Până s-o ridice din nou, doi dintre preoţi se şi repeziseră la el, lovind şi împungând cu lăncile. Kenton dădu o lovitură în jos, muşcând adânc un braţ ce ţinea arma, care era gata să atingă pieptul lui Sigurd. Apoi, cu o tăietură în sus, îl spintecă pe preot de la buric la bărbie. Vikingul, iute ca gândul, dădu drumul vâslei, prinse lancea de lemn, o smulse din mâna celui în robă neagră şi i-o înfipse în inimă. Între timp, un alt preot căzuse sub muşcătura sabiei lui Kenton.

Dar ei veneau în valuri, curgând din fiecare gang, din fiecare colţ al punţii negre, echipaţi cu săbii, lănci şi scuturi. Ieşeau afară, strigându-şi stăpânul.

Iar din cabina neagră se repezi şi Klaneth, răcnind şi ţinând în mână o spadă lungă. Îl urmau Gigi şi persanul. Preotul în negru îl atacă direct, trecând ca un taur prin semicercul de servitori. Gigi şi persanul se strecurară spre toba din piele de şarpe şi rămaseră acolo, privind. O clipă, Kenton apucă să vadă că în ochii persanului strălucea lumina bătăliei, că mâinile îi fremătau pe pumnalele de la brâu, că-şi tot scotea şi-şi vâra iataganul în teacă.

Din cală se auzea ţipătul lung, puternic, al sclavilor.

O clipă, preotul în negru privi semeţ spre Kenton, iar fosforescenţa din ochii lui se transformă în flăcările iadului. Apoi izbi, o lovitură fulgerătoare, ce trebuia să-l spintece pe Kenton de la umăr la şold.

Dar când lovitura căzu, Kenton nu mai era acolo. Sărise într-o parte, mai iute decât spada lui Klaneth, apoi împunsese cu propria-i lamă.

Şi o simţi muşcând din trupul preotului în negru!

Klaneth urlă şi dădu înapoi. Imediat, acoliţii lui năvăliră între el şi perechea atacată. Îi înconjurară pe cei doi.

— Spate în spate, frate! strigă vikingul.

Kenton auzi ciomagul bubuind şi văzu trei dintre preoţi prăbuşindu-se, ca sub un îmblăciu gigantic. Lovind şi împungând, îi respinse pe preoţii ce şiroiau spre el.

Vârtejul luptei îi aduse lângă tobă. Îl văzu pe persan cu iataganul în mâna rigidă. Blestema, gemea, se zbătea ca un câine în lesă, ţinut să nu se apropie de pradă. În acelaşi timp, Gigi, cu spumă la colţurile gurii mari, căscate, cu faţa schimonosită, stătea cu braţele-i lungi întinse, cu mâinile tremurânde, chinuit de aceeaşi nerăbdare.

De dorinţa de a li se alătura – Kenton era sigur de asta – lui şi lui Sigurd, dar ţintuiţi de legăminte misterioase, care nu puteau fi călcate…

Deodată, Gigi arătă ceva în faţă. Kenton îi urmări gestul şi văzu un preot târându-se cu sabia în mână, apropiindu-se de picioarele vikingului. O tăietură în piciorul lui Sigurd, şi scandinavul ar fi fost terminat. Olog. Uitând de propria-i apărare, Kenton se repezi şi lovi în jos. Capul preotului ce se târa zbură de pe umeri şi se rostogoli pe punte.

Dar în timp ce se ridica, Kenton îl văzu pe Klaneth în faţa lui, gata să lovească!

„Ăsta-i sfârşitul”, gândi Kenton. Cu o mişcare instinctivă, se trânti la pământ, rostogolindu-se, fugind de tăişul ce cădea.

Nu ţinuse seama de viking. Sigurd văzuse toată scena rapidă şi îşi ridicase vâsla, ţinând-o orizontal, ca pe un dorn imens. Şi înfipse dornul acela în coastele lui Klaneth!

Lovitura de spadă căzu alături, preotul în negru fiind aruncat înapoi, împleticindu-se, cu toată puterea lui, cu toată statura lui masivă.

— Gigi! Zubran! La mine! strigă el.

Înainte de a apuca să se ridice, Kenton se trezi cu doi preoţi peste el, sfâşiindu-l, lovindu-l. Dădu drumul sabiei şi apucă pumnalul lui Zachel. Lovi în sus, simţi corpul de deasupra lui slăbind, prăbuşindu-se, ca un balon înţepat. Simţi însă şi o tăietură de sabie în umăr. Răspunse izbind orbeşte şi se trezi scăldat de un val de sânge. Auzi un vuiet bolborosit, şi dispăru şi a doua apăsare.

Apucă sabia şi se ridică. Dintr-o privire îşi dădu seama că din toată haita de lupi a lui Klaneth doar câţiva mai stăteau pe picioare. În mijlocul lor, Klaneth. Se retrăseseră din bătaia vâslei. Sigurd rămăsese ţintuit, răsuflând greu. Şi preotul în negru gâfâia, ţinându-se de piept, de locul în care-l lovise vâsla lui Sigurd. La picioare i se adunase o băltoacă de sânge, ce se scurgea din rana provocată de sabia lui Nabu.

— Gigi! Zubran! gâfâi el. Omorâţi câinii ăştia! Sau vă ia pe voi Nergal!

— Nu, Klaneth! rânji toboşarul. Eu şi Zubran ne-am legat să nu vă facem, ţie şi preoţilor tăi, nici un rău câtă vreme tu vei fi stăpânul acestei punţi, şi nu să te ajutăm. De altfel, mi se pare că s-a cam terminat cu stăpânirea ta! Aşa că…

Se apecă pe toba înaltă şi o răsturnă peste bord dintr-o opintire a umerilor lui laţi.

— N-o să mai ai nevoie de Invocatorul lui Nergal!

Din rândul preoţilor se înălţă un geamăt. Klaneth rămase tăcut, amuţit de gestul lui Gigi. De cuvintele lui.

Dar, în timp ce ei stăteau faţă în faţă, din valurile ce

atingeau corabia se auzi un sunet, puternic şi sinistru!

Un răpăit de tobă tunător, ameninţător, duşmănos, care chema!

Br… om-rr-oom-ommm!

Toba cea mare se izbea de carena corăbiei! Era ridicată de valuri şi lovită de braţele lor, de trunchiul corăbiei!

Invocatorul!

Invocatorul lui Nergal!

Brr-rr-oom!

Corabia tremura. O umbră se întinse peste mare, iar în jurul lui Klaneth începu să crească întunericul…

Cu mai multă furie, cu mai multă răutate, toba lui Nergal bubuia, bătută de valuri! Ceaţa din jurul preotului în negru se îngroşa, se întărea, începând transformarea diavolească a preotului lui Nergal în înspăimântătorul lui stăpân. Din mijlocul întunericului se auzi vocea lui Klaneth:

— Nu mai sunt stăpân, Gigi? Aşteaptă şi ai să vezi! Ai să vezi ce-o să se întâmple cu tine şi cu scuipatul ăla de scroafă persan!

Gigi îşi puse mâna pe umărul lui Kenton.

— Loveşte-l! îl îndemnă el. Repede! Muşcă-l adânc! Cât mai e timp! Mă duc să fac Invocatorul să tacă!

Alergă apoi spre parapet şi sări peste bord.

Iar Kenton se repezi drept în oroarea noroasă în care se mişca încă preotul în negru. Sabia lui pătrunse în ea şi lovi! Auzi un urlet îndurerat, neîncrezător. Vocea lui Klaneth! Izbi din nou.

În aceeaşi clipă, îşi dădu seama că răpăitul tobei încetase, că vocea Invocatorului fusese oprită. Îl auzi pe Gigi strigând:

— Muşcă-l iar, lupule, muşcă-l adânc!

Ceaţa întunecată din jurul lui Klaneth se limpezi. Cu

ochii morţi închişi, preotul se ţinea de braţul din care curgea sânge negru printre degetele strânse.

Dar când Kenton ridică din nou sabia să-i dea lovitura de graţie, preotul în negru deschise ochii, ca două ruguri funerare din flăcări infernale. Aruncă în ochii lui Kenton sângele din mâna ce ţinuse braţul rănit. Orbit, Kenton îşi opri lovitura şi preotul se repezi spre el. Cu un gest automat, cu toată vederea înceţoşată, Kenton ridică sabia spre a respinge atacul. Îl zări pe Sigurd doborându-i pe preoţii rămaşi, auzi trosnetul oaselor când ciomagul mânjit de sânge le izbea trupurile ce fugeau…

Sabia fusese prinsă de mâna lui Klaneth. O trase înapoi iute, iar când o smulse din strânsoarea preotului, pe punte căzură degete tăiate. Din nou, preotul răcni.

Piciorul lui Kenton alunecă pe o baltă de sânge. Căzu, iar preotul se prăvăli peste el. Braţele lui puternice îl cuprinseră. Se rostogoleau, înlănţuiţi. Îl văzu pe Sigurd tremurând îngrijorat, încercând să izbească, să stoarcă orice urmă de viaţă din Klaneth, dar negăsind ocazia.

Deodată, Klaneth rămase dedesubt, iar Kenton veni deasupra. Strânsoarea preotului slăbi, apoi rămase nemişcat.

Kenton îngenunche lângă el. Îi şopti vikingului:

— Nu-i al tău! E al meu!

Îşi căută pumnalul la cingătoare. Trupul preotului se încordă, apoi, ca un arc slobozit, sări în picioare, aruncându-l pe Kenton la câţiva metri.

Şi, înainte ca vikingul să ridice ciomagul şi să lovească, Klaneth ajunsese la balustradă şi se aruncase în mare!

Se aplecară peste marginea corăbiei. Kenton se

pregătise să-l străpungă pe preotul în negru, dar nu era lângă corabie. Cercetară marea şi văzură că, la peste două sute de metri, plutea toba din piele de şarpe, cu membrana sfâşiată de cuţitul lui Gigi. În timp ce priveau, capul lui Klaneth se ivi lângă ea şi o înhăţă cu o mână. Sub apăsare, cilindrul gros se lăsă într-o parte, ca într-o îngenunchere grotescă. Se auzi un sunet sumbru, ca un vaiet. Din ceaţa argintie se mişcă o umbră, iar întunericul se întinse peste preot şi tobă. Îi înghiţi şi dispăru, împreună cu ei, de parcă n-ar fi fost nicicând vreun preot în negru sau vreun Invocator! Om şi tobă dispăruseră!

Plin încă de furia bătăliei, Kenton se uită în jur. Puntea neagră era presărată de oamenii lui Klaneth, oameni zdrobiţi de măciuca lui Sigurd, oameni cărora le luase viaţa sabia lui, oameni în grămezi groteşti, câţiva care gemeau şi se văitau.

Se întoarse spre puntea Sharanei. Femeile ei, albe la faţă, îl priveau, înghesuite în uşa cabinei. Chiar la marginea barierei dintre cele două punţi, Sharane! Îl înfrunta mândră, dar cu ochii înceţoşaţi, cu lacrimi încă pe genele-i lungi. Diadema semilunii argintii dispăruse. Dispăruse şi aura de zeiţă care, şi atunci când Ishtar lipsea, îi îmbrăca în slavă altarul ei viu…

De ce nu, la urma urmei, era o femeie! Doar o femeie. O femeie frumoasă, umană.

Kenton se trezi săltat pe umeri de Gigi şi de persan.

— Trăiască! striga Gigi. Trăiască stăpânul corăbiei!

— Stăpânul corăbiei! răcnea persanul. Zei ai Persiei! Ce luptă!

— Stăpân al corăbiei! repetă Gigi. Apoi, adăugă încet: Dar Klaneth trăieşte încă!

Stăpân al corăbiei!

— Lăsaţi-mă jos! le ceru el.

După ce coborî, trecu de pe puntea lui Klaneth pe cea a Sharanei şi se opri în faţa ei.

— Stăpân al corăbiei! râse el. Şi al tău, Sharane!

— Nu încă, răspunse ea, sigură de sine. Nu încă, până când nu voi vrea şi eu.

O apucă de încheietura subţire şi o trase la pieptul lui.

17.
STĂPÂN AL SHARANEI

SE AUZI strigătul lui Gigi. Îi ţinu isonul un ţipăt de avertizare al persanului. O văzu pe Sharane pălind, îi văzu buzele albindu-se. Vikingul ieşise din cabina neagră, ducând în braţe statuia aceea a răului ceţos ce fusese în altarul sinistru al lui Klaneth.

— Stai! strigă Gigi, repezindu-se la el.

Dar vikingul ajunsese la balustradă şi, înainte de a-l putea opri cineva, ridicase idolul şi-l azvârlise în mare.

— A dispărut şi ultimul diavol! strigă triumfător Sigurd.

Gigi se întoarse îngrozit spre persan. Persanul dădu doar din umeri şi se îndreptă spre parapet, privind în jos, acolo unde fusese aruncată statuia cea neagră.

Corabia tremura. Tremura, de parcă sub chila ei se ivise o mână ce o scutura.

Apoi se opri. În jur, apele se întunecară.

În străfundul apelor întunecate începu să fiarbă un nor stacojiu. La o mare adâncime sub ei, norul se mişca şi se mărea, aşa cum se măreşte un nor de furtună. Se transformă într-un vârtej de nori roşii, străbătuţi de întuneric, care se ridica. Iar în timp ce creştea, adâncimile lui roşii deveneau tot mai furioase, umbrele negre tot mai ameninţătoare.

Norul se înălţa, răsucindu-se. Din el ţâşniră raze

plasate ciudat, orizontal, în formă de evantai. Din luminiscenţele acelea oblice, ce se răsuceau acum ca o roată înspăimântătoare în abis, începură să răsară bule imense, negre şi roşii, care ţâşniră în sus, crescând repede în diametru, pe măsură ce se apropiau de suprafaţă.

În ele, Kenton văzu siluete, siluete ceţoase, corpuri de oameni ghemuiţi, în armuri negre-stacojii ce străluceau.

Oameni în bule!

Oameni în armuri! Oameni ghemuiţi cu capul pe genunchi, îmbrăcaţi în solzi strălucitori. Războinici în mâinile cărora se aflau săbii din ceaţă, arcuri din ceaţă, lănci din ceaţă!

Miliarde şi miliarde de bule năvăleau în sus. Erau aproape de suprafaţă. Ieşiră la iveală!

Bulele se sparseră!

Din carapacea lor sfărâmată, răsăriră războinicii, toţi înzăuaţi, cu figuri palide, cu ochii pe jumătate închişi, morţi, ieşind din albastrul întunecat al mării, sărind pe crestele valurilor. Alergau pe apă ca pe un câmp de violete ofilite! Se căţărau în tăcere pe corabie!

— Oamenii lui Nergal! gemu Sharane. Războinicii Celui Întunecat! Ishtar! Ishtar! Ajută-ne!

— Sunt doar fantome! strigă Kenton, ridicând sabia plină de sânge. Doar năluci!

În clipa aceea ştiu că, de fapt, asta şi erau. Rândul din frunte se balansa pe creasta unui val unduitor, ca pe o movilă lungă de pământ. Arcurile lor nu mai erau din ceaţă şi îndreptau spre ei vârfurile săgeţilor lungi. Se auzi un bâzâit de corzi, un ropot ca de grindină în flancurile navei. O mulţime de săgeţi zburară spre catarg, iar una le căzu la picioare. Cu solzi de şarpe, negri şi stacojii, cu vârful înfipt adânc în punte.

— Ishtar! Doamnă Ishtar! Izbăveşte-ne de Nergal! se ruga Sharane.

Drept răspuns, corabia se zgudui iar, ca şi cum o altă mână o apucase de cârmă şi o împinsese înainte!

Din mulţimea ce tot ieşea din bule se înălţă un strigăt puternic. Războinicii alergară după navă, apoi se opriră. Alt nor de săgeţi se abătu asupra corăbiei.

— Ishtar! Doamnă Ishtar! plângea Sharane, ca o fetiţă speriată.

Întunericul se despică şi apăru o sferă imensă, înconjurată de o ghirlandă de luni micuţe. Din ea se scurgea un foc argintiu, viu, palpitând triumfător. Şuvoiul ce curgea atinse marea şi se amestecă în ea. Umbrele se închiseră. Sfera dispăru.

Dar flăcările selenare pe care le aruncase coborau tot mai în adânc. În întâmpinarea lor ţâşniră alte bule, trandafirii, perlate, argintii, licărind de scântei şi sclipind a chihlimbar moale, pâlpâind în culoarea celei mai minunate perle, a celui mai frumos trandafir.

În fiecare bulă, Kenton văzu câte o siluetă, câte un trup fermecător, delicat, minunat. Corpuri de femei, a căror frumuseţe era subliniată de strălucirea marginilor bulelor.

Femei în bule!

Sferele vrăjite năvăliră în sus, atinseră suprafaţa mării uriaşe, se deschiseră…

Din ele se năpusti o mulţime de femei. Dezbrăcate, doar cu cosiţele negre ca miezul nopţii, argintii ca luna, aurii ca grâul şi roşii ca macii. Astfel ieşiră din rugurile strălucitoare ce le aduseseră la suprafaţă, ridicară braţe albe, măslinii, braţe roz şi braţe de chihlimbar pal, făcându-le semne soldaţilor năvălitori, născuţi din mare. Ochii lor luceau ca nişte lacuri de nestemate: safire albastre, negre şi albicioase; marmură neagră

catifelată; pietre galbene de soare[16]; chihlimbar vrăjit. Ochi cenuşii ca lamele săbiilor sub luna iernii. Cu şolduri rotunde sau zvelte, cu piepturi feciorelnice, se legănau pe crestele valurilor, făcând semne şi strigând spre războinicii lui Nergal.

La chemarea lor, dulce ca gânguritul porumbelului, plângătoare ca a pescăruşului, grăbită ca a şoimului, suavă şi pătrunzătoare, năvălitorii înzăuaţi se văluriră, se opriră. Arcurile înălţate coborâră. Săbiile căzură în apă, lăncile se răsuciră spre adâncuri. În ochii lor morţi ţâşnise o flacără, o flacără de viaţă!

Strigând, se repeziră spre femei, uitând de corabie.

Crestele valurilor pline cu războinici în zale întâlniră crestele pe care se legănau femeile minunate, şi femeile au fost cuprinse de braţele înzăuate. Pletele castanii şi negre, argintii ca luna sau aurii ca grâul se răsuciră în jurul zalelor stacojii şi de culoarea abanosului.

Războinicii şi femeile se topiră în spuma din spatele navei ce gonea. Deveniră una cu siajul sclipitor, de nestemate, al navei. Un siaj ce se rostogolea şi ofta, de parcă ar fi fost sufletul unei mări senzuale…

— Ishtar! Maică Preaiubită! se ruga doamna Sharane. Slavă Zeiţei Ishtar!

— Slavă lui Ishtar! zise şi Kenton, căzând în genunchi.

Apoi se ridică şi-o trase spre sine.

— Sharane! şopti el.

Braţele ei uşoare îi înconjurară gâtul.

— Stăpâne, te rog să mă ierţi! plânse ea. Te rog să mă ierţi! Dacă aş fi ştiut! Prima dată zăceai pe punte, arătai tare speriat, apoi ai fugit! După aceea ai fost pus

---

[16] Piatră de soare (heliodor) – varietate galbenă de beril (*n.t.*).

în lanţuri! Un sclav! Şi totuşi te iubeam! Dar de unde să ştiu cât eşti de puternic?

Aroma ei îl cutremura. Moliciunea ei făcu să i se pună un nod în gât.

— Sharane! şopti el. Sharane!

Buzele ei le întâlniră pe ale lui şi le închiseră. Vinul nebun al vieţii îi alerga prin vine. În flăcările dulci ale gurii ei, toate amintirile începură să i se şteargă din minte, lăsând loc doar prezentului.

— Mă dăruiesc ţie! şopti ea.

Dar îşi aminti.

— *Tu* nu-mi dăruieşti nimic, Sharane, îi răspunse. *Eu* îmi iau! Şi o îmbrăţişă.

Vikingul veni şi se aşeză lângă uşa cabinei trandafirii, cu sabia lui Klaneth în mână. Păzea atent, fredonând cântece vechi de nuntă. Pe puntea neagră, Gigi şi persanul aruncau trupurile celor ucişi în mare. Îi scăpau de suferinţă pe cei care nu muriseră încă şi-i azvârleau după ceilalţi.

Un porumbel, apoi altul, zburară din balconul cu pomişori înfloriţi şi se îndreptară, ţanţoşi, spre uşa închisă. Vikingul îi privea, cântând încet. Apoi, după primii porumbei zburară alţii, pereche după pereche. Uguiau şi-şi plecau capul, întrebători, ciocăneau şi murmurau. Formară un semicerc în faţa uşii.

Porumbeii cu piept alb, blânzi, cu ciocuri roşii şi picioare stacojii, porumbeii ce murmurau mângâietor, alcătuiau pecetea albă a căii pe care porniseră Kenton şi femeia!

Porumbeii lui Ishtar le celebrau căsătoria!

După ce-şi terminară treaba, Zubran şi Gigi trecură peste locul în care fusese bariera, glumind şi curtându-le pe fetele Sharanei.

Doar Sigurd, fiul lui Trygg, Sigurd vikingul, stătea nemişcat în faţa uşii zăvorâte, cu sabia în mână, fredonând melodiile din bătrâni.

La fel de nemişcaţi, tăcuţi, porumbeii lui Ishtar formau un semicerc în faţa uşii.

18.
PREOTUL ÎN NEGRU RIPOSTEAZĂ

— IUBITUL meu stăpân Jonkenton, şopti Sharane, cred că nici nu ştii cât de mult te iubesc!

Stăteau în cabina trandafirie, ea ţinându-şi capul pe pieptul lui. Cel care-i privea faţa frumoasă era un alt John Kenton. Nu mai avea nimic modern, în schimb, câştigase în greutate, iar pieptul ce i se vedea prin deschizătura tunicii era la fel de bronzat ca faţa. Ochii lui albaştri, limpezi, netemători, oglindeau o îndrăzneală veselă şi o oarecare brutalitate, cu care, într-un fel, se mândrea. La cotul braţului stâng purta o brăţară lată, din aur subţire, gravată cu simboluri înscrise de Sharane. În picioare purta sandale, pe care Sharane le împodobise cu farmecul vrăjilor babiloniene, pentru a-i ţine picioarele doar în mrejele dragostei sale.

„Câtă vreme să fi trecut de la bătălia cu preotul în negru?” se întreba Kenton, trăgând-o spre el. I se părea că se scurseseră veşnicii… sau că fusese ieri… Cât timp trecuse oare?

Nu avea cum să ştie, în lumea aceea din afara timpului, în care o zi echivala cu eternitatea.

Dar, fie că a fost ieri, fie că a fost cu o veşnicie în urmă, nu-i mai păsa!

Uneori, navigau. Şi, pe când alunecau pe mări de

azur, amintirea celeilalte vieţi dispărea în spatele orizontului conştientului, aşa cum pământul dispare din raza de vizibilitate a pilotului, în timp ce corabia se îndepărtează... Se gândea, cu o groază oarbă, că ar putea fi adus înapoi, în vechea lui viaţă!

Departe de corabie! Departe de Sharane! Să nu se mai întoarcă niciodată!

Când şi când, navigau. Cabina neagră, curăţată de rău, îi găzduia acum pe viking, pe Gigi şi pe persan. Sigurd sau Gigi făceau cu schimbul la cele două vâsle care, fixate de fiecare parte a pupei, foloseau drept cârmă. Câteodată, pe timp frumos, o fată de-a Sharanei îi înlocuia la bara cea grea. Vikingul găsise o nicovală în magazia de sub cabina cea neagră. Îşi făcuse o forjă şi făurise spade. Una pentru Gigi, lungă de trei yarzi, pe care uriaşul cu picioare de pitic o mânuia ca pe o nuia. Dar Gigi prefera imensul buzdugan pe care i-l făcuse Sigurd. Era la fel de lung ca sabia, cu o măciulie de bronz, plină de cuie. Zubran se mulţumea cu iataganul lui. Însă vikingul trudea de zor la forjă, făurind arme mai uşoare pentru fetele Sharanei. Le făcuse scuturi şi le învăţase să le folosească în acelaşi timp cu sabia, aşa cum îi învăţase pe dragoni în zilele de altădată.

O bună parte din durata instruirii îi era dedicată lui Kenton, care se duela cu Sigurd, lupta cu Gigi, îşi încrucişa lama cu iataganul lui Zubran.

Gigi îi îndemnase la toate pregătirile astea.

— Nu suntem în siguranţă câtă vreme trăieşte Klaneth! orăcăi el. Trebuie să întăreşti corabia!

— Am terminat cu Klaneth, îi răspunse odată Kenton, plictisit.

— Nu-i adevărat, îi ripostă Gigi. Va veni cu o mulţime de oameni. Mai devreme sau mai târziu, preotul în

negru va apărea, lupule!

Căpătară destul de curând confirmarea acestor bănuieli. După bătălie, Kenton îl scosese din lanţuri pe unul dintre negri, un nubian, şi-l pusese în locul lui Zachel, ceea ce îi lipsea de un sclav la o vâslă. Întâlniră o corabie, îi făcură semn să oprească şi-i cerură un vâslaş. Căpitanul li-l dăduse repede, speriat, şi dipăruse cu toată viteza.

— Nu ştie că nu mai e Klaneth aici, chicoti Gigi.

La scurt timp întâlniră altă corabie. Căpitanul nu voi să oprească atunci când îi făcură semn. Au trebuit să urmărească nava şi să lupte. Era o navă mică, uşor de ajuns şi de capturat. Căpitanul le spuse ursuz că în Emakhtila, Înaltul Preot al templului lui Nergal era Klaneth. Făcea parte şi din Consiliul Casei lui Nergal din Templul Celor Şapte Zone, cel mai mare dintre toate templele. Iar preotul în negru era foarte preţuit de un individ, pe care-l numea Sultanul Celor Două Morţi şi care, pricepuseră ei, conducea Emakhtila, în înţelegere cu preoţii ce stăpâniseră oraşul.

Klaneth, le mai spuse căpitanul, trimisese vorbă tuturora că nu mai aveau de ce să se teamă de Corabia Zeiţei Ishtar, pentru că nu mai existau pe ea nici Nergal, nici Ishtar, ci doar femei şi bărbaţi obişnuiţi. Corabia trebuia scufundată, dacă era întâlnită, dar cei de pe navă trebuiau salvaţi – în special femeia cu părul roşu, Sharane, iubitul ei şi un bărbat cu păr lung, blond, care fusese sclav. Oferise pentru ei o recompensă mare.

— Tu şi tu! arătă el spre Kenton şi Sigurd. Dacă barca mea ar fi fost mai mare, dacă aş fi avut mai mulţi oameni, aş fi primit recompensa aia! termină el grosolan.

Luară de pe barcă tot ce voiră, apoi îi dădură

drumul. Dar, în timp ce se îndepărta, căpitanul le strigă să se bucure de viaţă cât mai puteau pentru că acel Klaneth îi căuta cu o navă mare, plină cu oameni, şi că intenţiona să scufunde corabia!

— Ha! Ha! hohoti Gigi. Klaneth ne caută? Ţi-am spus că aşa o să fie, lupule! Ce facem acum?

— Să ne îndreptăm spre o insulă, să acostăm şi să-l aşteptăm, răspunse Kenton. Putem să construim un fort, întărituri… Am avea mai multe şanse decât pe Corabia lui Ishtar, dacă e adevărat că ne caută cu o navă mare, plină cu soldaţi.

Găsiră că ideea lui Kenton era bună şi navigau spre o insulă, cu Sigurd la cârmă, iar Gigi, persanul şi femeile Sharanei stăteau de pază, alarmaţi.

— Da, dragul meu stăpân, nici nu ştii cât de mult te iubesc, şopti din nou Sharane, cu ochii blânzi şi îngrijoraţi, cu braţele încolăcite după gâtul lui, îmbrăţişându-l cu sălbăticie. Buzele sale le întâlniră pe ale ei. Chiar în focul dulce al atingerii ei, se minuna, orb în faţa propriei renaşteri, de această Sharane schimbată. Schimbată de dragoste din clipa în care o dusese în cabină, refuzând-o ca dar, luând-o prin dreptul braţelor lui puternice.

Îl cuprinseră amintiri repezi: Sharane învinsă, miracole care izbucniseră în flăcări deasupra altarului pe care-l crezuse nelocuit şi care-i învăluiseră cu degete de foc curat sufletul, împreună cu al ei, în firele unui extaz neobişnuit.

Sharane, altădată un lăcaş pentru Ishtar, era acum atât de umană…

— Spune-mi, stăpâne, cât de mult mă iubeşti? murmură ea.

În clipa aceea se auzi strigătul lui Sigurd:

— Treziţi sclavii! Coborâţi vâslele! Vine furtuna!

Pe nesimţite, cabina se întunecase. Kenton auzi şuieratul fluierului supraveghetorului, strigăte şi zgomot de paşi. Se desprinse din braţele Sharanei, o sărută, răspunzând întrebării ei mai bine decât prin cuvinte, şi ieşi pe punte.

Cerul se înnora văzând cu ochii. O fulgerare străpungătoare a unei lumini prismatice, un bubuit de tunet ca din ţimbale. Vântul începuse să urle. A fost coborâtă repede pânza. Condusă de cârma ţinută ferm de braţele lui Sigurd, corabia zbura.

Apoi se porni ploaia. Corabia se strecura prin ea, înconjurată de întunericul care, atunci când cădeau luminile, era săgetat de miliarde de şerpuiri multicolore sticloase, iar ploaia curgea ca nişte şerpi subţiri de sticlă, din cer în mare, strălucind sub vâlvătaia luminilor.

O rafală de vânt înspăimântătoare împinse corabia, făcând-o să alunece departe. Vântul lovi în uşa Sharanei şi o deschise. Kenton se prăbuşi peste Gigi, răcnind la femei să-şi părăsească posturile şi să intre la adăpost. Le urmări cum se înghesuiau în uşă.

— O să stau de pază împreună cu Zubran, strigă Kenton în urechea lui Gigi. Du-te şi ajută-l pe Sigurd la cârmă! Dar Gigi nu apucase să facă un pas, când vântul se opri brusc, de parcă un paravan gigantic fusese coborât în faţa lui.

— La dreapta! îl auzi pe Sigurd strigând. Priviţi la dreapta!

Alergară toţi trei spre tribord. În întuneric se afla un disc lat de lumină slabă, ca un far îndepărtat în ceaţă. Diametrul îi scădea repede, discul devenind mai strălucitor pe măsură ce i se reducea mărimea.

Apoi discul ţâşni din ceaţă, deveni un mănunchi de raze încinse, care trecea peste valurile agitate şi se

îndrepta spre corabie. Kenton văzu un şir dublu de vâsle ce mâna o încărcătură enormă spre ei, cu o viteză uluitoare. În faţa luminii era un pinten sclipitor, ascuţit ca o lance. Ieşea din proră precum cornul unui rinocer ce atacă…

— Klaneth! răcni Gigi şi alergă spre cabina cea neagră, urmat de Zubran.

— Sharane! strigă Kenton, fugind spre cabina ei.

Corabia îşi schimbă direcţia brusc, aplecându-se până când marea năvăli peste balustradă. Picioarele lui Kenton îi fugiră de sub el. Se rostogoli cu capul spre parapet, se lovi şi rămase o clipă buimac.

Manevra lui Sigurd n-a reuşit să salveze corabia. Birema[17] schimbase cursul, mergând paralel cu ei, intenţionând să le reteze şirul de vâsle de la tribord. Vikingul crezuse că vor reuşi să scape de impact. Dar vâslaşii navei atacatoare erau prea mulţi, viteza acesteia prea mare pentru singurul şir, doar din şapte vâsle, al Corăbiei lui Ishtar. Lopeţile biremei se cufundau adânc, iuţindu-i năvala. Lovi puternic corabia, sfărâmându-i vâslele de la tribord ca pe nişte nuiele!

Kenton se ridică în picioare. Îl văzu pe Gigi venind spre el, cu măciuca în mână. În spatele lui, Zubran, cu iataganul scânteind. În urma lor, abandonând cârma, acum nefolositoare, venea Sigurd, vikingul, cu scutul sub braţ, cu spada-i lungă, înălţată.

I se alăturară. Ameţeala îi dispăruse. Vikingul îi întinse un scut. Kenton îşi trase sabia.

— Pentru Sharane! răcni el.

Alergară spre marginea corăbiei.

Înainte de a ajunge lângă uşa ei, s-o apere, o

[17] Galeră cu două rânduri de vâsle suprapuse. Unirema este o navă cu un singur rând de vâsle. Corabia Zeiţei Ishtar e o uniremă (*n.t.*).

mulţime de soldaţi în zale, înarmaţi cu săbii scurte, se scurseseră de pe biremă şi-i tăiaseră drumul spre cabină. Iar în urma lor năvălea altă mulţime...

Măciuca uriaşă a lui Gigi şuieră, izbind. Lama albastră a lui Nabu, iataganul lui Zubran, fierul lui Sigurd se ridicau şi cădeau, loveau şi împungeau. Într-o clipă, deveniseră roşii!

Totuşi nu reuşeau să înainteze nici măcar un pas. Orice soldat ucis era înlocuit imediat de un altul! Iar din biremă cobora o droaie de duşmani!

O săgeată şuieră, înfigându-se în scutul lui Sigurd. Alta atârna de umărul lui Zubran.

— Fără săgeţi! Prindeţi câinele cel negru şi câinele cu păr galben! Vii! Omorâţi-i pe ceilalţi, dacă trebuie, cu săbiile! se auzi răcnetul lui Klaneth.

Războinicii de pe biremă îi înconjuraseră. Spate în spate, formând un pătrat, cei patru luptau; pe punte cădeau alţi oameni îmbrăcaţi în zale. Luptau printre mormane de morţi. O lovitură de sabie în bărbia păroasă a lui Gigi îi făcuse o rană prin care sângele curgea şiroaie.

Vikingul sângera dintr-o duzină de tăieturi. Zubran nu avea decât rana făcută de săgeată. Lupta tăcut, pe când Sigurd izbea, cânta şi urla, iar Gigi râdea zdrobind cu măciuca lui uriaşă oase şi muşchi.

Dar bariera oamenilor preotului în negru rămânea la fel de puternică între ei şi Sharane!

Ce se întâmplase cu Sharane? Aruncă o privire grăbită spre balcon. Era acolo, împreună cu trei dintre războinicele ei, care, cu săbiile în mâini, ţineau piept soldaţilor ce veneau, doi câte doi, pe o punte de scânduri aruncată de pe biremă.

Nu făcuse bine că se uitase. O sabie îl muşcă în partea nepăzită, paralizându-l. Ar fi căzut, dacă n-ar fi

fost mâna vikingului.

— Ţine-te bine, frate de sânge! îl îmbărbăta acesta. Scutul meu e în faţa ta! Trage-ţi răsuflarea!

De pe galera lui Klaneth se auzi un strigăt de triumf. Fuseseră întinşi doi pari lungi spre puntea corăbiei, iar din capătul lor căzu o plasă peste Sharane şi peste cele trei fete.

Degeaba se zbăteau şi încercau să-i taie ochiurile! Plasa le lega, le strângea. Se zbăteau la fel de neajutorate ca nişte fluturi. Încet, parii începură să se ridice şi funiile traseră plasa ducând încărcătura pe puntea navei atacatoare!

— Ha! Ha! Sharane! râdea vesel Klaneth. Vas al lui Ishtar! Bine-ai venit pe corabia mea!

— Doamne! gemu Kenton.

Puterile îi reveniseră, dublate de furie şi disperare. Atacă. În faţa furiei de berserk, războinicii se dădură la o parte. Atacă din nou. Ceva şuieră prin aer şi-l lovi în tâmplă. Căzu. Oamenii lui Klaneth îl năpădiră, apucându-l de mâini, de picioare, înăbuşindu-l.

Dar fură aruncaţi pe deasupra lui. Picioarele de pitic ale lui Gigi stăteau lângă el. Măciuca şuiera, iar oamenii se prăvăleau sub loviturile ei. Ameţit, Kenton îşi ridică încet capul. Sigurd îl păzea în dreapta, Zubran în stânga şi în spate.

Se uită în jur. Plasa în care se aflau femeile fusese coborâtă pe puntea biremei.

Auzi din nou strigătul lui Klaneth:

— Bine-ai venit, dulce Sharane! Bine-ai venit!

Kenton se ridică, se smulse din strânsoarea vikingului şi se repezi spre ea.

— Prindeţi-l! se auzi urletul preotului în negru. Cel ce mi-l va aduce viu va primi greutatea lui în aur!

De data asta, în jurul lui, se formă un cerc din

oamenii lui Klaneth. Între el şi cei trei camarazi se strecurase un şuvoi de războinici, care se prăbuşeau sfărâmaţi de măciucă, tăiaţi de sabie şi iatagan, dar în locul lor apăreau alţii. Alţii, care se înghesuiau, mărind mereu distanţa dintre Kenton şi camarazii lui.

Încetă să se mai zbată. De fapt, asta dorea! Aşa era cel mai bine. Nu voia decât să fie cu Sharane! Să găsească ceva care s-o apere de preotul în negru!

— Prindeţi-l! urla Klaneth. Lăsaţi târfa lui Ishtar să-l vadă!

Cei ce-l prinseseră îl ţineau bine. Auzi vaietul Sharanei.

Îl cuprinse o ameţeală, de parcă fusese prins într-un vârtej ce-l sugea departe, departe…

Sigurd, persanul şi Gigi îl priveau cu figuri neîncrezătoare. Nişte măşti însângerate… Nu mai lupta. Îi vedea surprinşi, dar totodată îngrijoraţi.

Se uitau la el ca prin capătul unei ţevi uimitoare, prin care începuse să se scurgă!

Mâinile care-l ţineau se topiră. Figurile din jur dispărură.

Se auzi vântul şuierând. Era tras în jos, tot mai jos, în vârtej, cu o viteză ameţitoare. Întinse braţele, încercând să-şi oprească zborul.

— Gigi! strigă el. Sigurd! Zubran! Ajutor!

Auzi doar urletul vântului.

Se transformase într-un sunet de trompetă, apoi se schimbă, deveni ceva familiar, un sunet cunoscut în altă viaţă, în alte vremuri! Ce era sunetul acela? Devenea tot mai puternic, tot mai imperativ!

Un claxon!

Tremurând, înnebunit de durere, deschise ochii şi văzu că se afla în camera sa! Strălucitoare, corabia-bijuterie era tot acolo. Corabia-jucărie!

Şi un ciocănit în uşă, agitat, violent. Murmur de voci speriate. Apoi vocea lui Jevins, bâlbâită, înspăimântată:

— Master John! Master John!

19.
ÎN JOS, PE FUNIA SUNETULUI

KENTON lupta împotriva ameţelii. Întinse o mână tremurătoare şi aprinse lumina electrică.

— Master John! Master John!

Vocea bătrânului servitor era îngrozită. Încetase să mai ciocănească în tăblie, izbea din toate puterile.

Kenton se apucă de masă şi se forţă să vorbească.

— Ce e, Jevins? spuse el, străduindu-se să dea o oarecare naturaleţe cuvintelor ce abia se târau. Ce s-a întâmplat?

Auzi un oftat de uşurare, şoaptele servitorilor, după care vorbi din nou Jevins:

— Am trecut pe aici şi v-am auzit ţipând, domnule. Un ţipăt înspăimântător! Sunteţi bolnav, domnule?

Kenton lupta cu încăpăţânare împotriva slăbiciunii ce-l cuprindea. Încercă să râdă:

— Nu, am dormit. Am avut un coşmar şi m-am trezit ţipând. Nu-ţi face griji! Du-te la culcare.

— Oh, asta a fost!

Vocea lui Jevins se mai liniştise, dar încă mai păstra urme de îndoială. Nu plecase. Rămase acolo, ezitând.

În faţa ochilor lui Kenton se întindea o ceaţă, un voal subţire, stacojiu. Genunchii i se muiară. Abia se stăpânea să nu cadă. Se târî spre canapea şi se prăvăli pe ea. Un impuls de panică îl împingea să-i strige lui

Jevins să aducă ajutoare, să spargă uşa. Dinlăuntrul lui însă ceva inexplicabil îl avertiză că nu trebuia să facă asta, că trebuia să lupte singur, dacă voia să ajungă din nou pe puntea corăbiei.

— Du-te, Jevins! strigă el aspru. Nu ţi-am spus, omule, că nu vreau să fiu deranjat? Pleacă!

Îşi dădu seama prea târziu că nu-i vorbise niciodată astfel bătrânului servitor, care-l iubea ca pe un fiu. Se trădase, îi întărise lui Jevins bănuiala vagă că în cameră se întâmplase cu adevărat ceva rău. Frica îi dezlegă limba.

— Mă simt bine, zise el, străduindu-se să râdă. Bineînţeles că mă simt bine! N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc atât de aspru. Iartă-mă!

Fir-ar să fie de ceaţă! Ce-o fi? Îşi trecu mâna peste ochi şi şi-o retrase plină de sânge. O privi prosteşte.

— Oh, dacă totul e bine, domnule…

În vocea bătrânului nu mai era bănuială, ci numai dragoste.

— Ştiţi, când v-am auzit strigând…

Doamne! Nu mai pleacă odată! Îşi văzu braţul stacojiu, roşu de sângele ce-i curgea din umăr. Degetele i se desfăcură…

— Doar un coşmar afurisit, spuse el liniştit. N-o să mă mai culc până nu rezolv treaba, aşa că poţi pleca.

— Bine, noapte bună, master John!

— Noapte bună.

Rămase întins, ameţit, până când auzi paşii lui Jevins şi ai celorlalţi servitori îndepărtându-se. Apoi încercă să se scoale. Era mult prea slăbit. Alunecă de pe canapea în genunchi, se târî pe podea până la un birou şi scoase o sticlă de whisky. O duse la buze şi bău îndelung. Alcoolul puternic gonea prin el, dându-i puteri. Se ridică.

O durere adâncă îi străbătu pieptul. Îl apăsă cu mâna să oprească durerea, dar simţi cum printre degete şiroieşte un izvor lin, fierbinte!

Îşi aminti. O muşcătură de sabie! Sabia unuia dintre oamenii lui Klaneth!

Prin faţa ochilor i se perindară imagini fugitive: săgeata înfigându-se în scutul vikingului, măciuca lui Gigi, războinicii ţipând, plasa mare căzând peste Sharane şi femeile ei, figurile uimite, neîncrezătoare, terorizate…

Iar acum, asta!

Luă sticla din nou. La jumătatea drumului spre gură o opri, cu fiecare muşchi ţeapăn, cu toţi nervii încordaţi. În faţa lui stătea un bărbat, roşu din cap până în picioare! O figură mândră, puternică, cu ochii strălucitori, încărcaţi de ameninţări ucigaşe. Cârlionţii lungi, încâlciţi, negri i se scurgeau spre umerii dungaţi cu roşu. De la rădăcina părului la ureche, de-a lungul frunţii, o rană din care picura sânge. Bărbatul era gol până la brâu, iar de la sânul stâng până la mijlocul pieptului avea o despicătură deschisă, prin care se vedeau coastele!

Însângerat, ameninţător, înspăimântător în vopseaua roşie a vieţii, o fantomă vie de pe puntea unui pirat al morţii!

Stai! Era ceva familiar în figura asta! Ochii! Privirea îi căzu pe o sclipire de aur de pe braţul drept, de lângă cot. O brăţară! Cunoştea brăţara aceea!

Era aidoma brăţării ce-o purta el la braţul stâng!

Cadoul de nuntă al Sharanei!

Cine era omul ăla? Nu putea gândi limpede din cauza ameţelii, a ceţii roşii din faţa ochilor, a slăbiciunii ce-l cuprinsese din nou…

Îl apucă brusc furia şi încercă să arunce sticla în

figura aia mândră, sălbatică!

Mâna stângă a bărbatului se ridică, ţinând o sticlă asemănătoare!

Ceea ce vedea era imaginea lui!

Era el, John Kenton, reflectat în oglinda mare de pe perete! Silueta însângerată, acoperită de răni cumplite, era el!

Ceasul bătu ora nouă.

Ca şi cum loviturile lente ar fi reprezentat un exorcism, Kenton simţi o schimbare. Mintea i se limpezi, ţelurile şi dorinţele îi reveniră. Mai bău o înghiţitură de whisky şi, fără să mai privească în oglindă, fără să se uite la corabia-bijuterie, înaintă spre uşă.

Se opri cu mâna pe cheie, gândindu-se. Nu, nu era posibil. Ar fi fost riscant să iasă pe hol. Jevins putea fi în apropiere. Sau alt servitor. L-ar fi văzut. Şi dacă nu se recunoscuse el însuşi, ce efect ar fi avut aspectul său asupra altora?

Nu putea ieşi să caute apă să-şi spele rănile, să se spele de sânge. Trebuia să se mulţumească cu ceea ce avea în cameră.

Se întoarse spre birou, luând în trecere faţa de masă. Piciorul lui lovi ceva de pe podea. Sabia lui Nabu, care nu mai era albastră, ci însângerată, ca şi el, de la vârful lamei până la mâner. Pentru moment, o lăsă acolo. Turnă alcool pe faţa de masă, încercând să se cureţe cu ea. Din alt dulap scoase trusa de prim-ajutor, vată şi tinctură de iod. Muşcându-şi buzele de chinul atingerii, turnă tinctură de iod pe rana din piept, apoi pe cea de pe frunte. Îşi făcu comprese din vată şi-şi bandajă fruntea şi pieptul. Şuvoiul de sânge se opri. Durerea nu-l mai ardea. Se duse în faţa oglinzii şi se privi din nou.

Ceasul bătu jumătatea de oră.

Nouă şi jumătate! Cât timp trecuse de când se agăţase de lanţurile de aur ale corăbiei, se căţărase pe navă, tras de lanţurile acelea în lumea misterioasă în care navigase? Fusese ora opt!

Doar cu o oră şi jumătate în urmă! Exact durata în care într-o lume în afara timpului fusese sclav şi cuceritor, luptase în bătălii, câştigase corabia şi femeia ce-l batjocorise, devenise ceea ce era acum!

Toate astea în mai puţin de două ore!

Se îndreptă spre corabie, ridicând sabia în drum. Îi şterse mânerul de sânge, fără a-i atinge lama. Apoi goli sticla, înainte de a îndrăzni să privească.

Se uită întâi la cabina Sharanei. Lipseau unii copaci înfloriţi. Uşa zăcea pe jos, sfărâmată, iar cioburile ferestrei se împrăştiaseră peste tot. Pe marginea acoperişului, un rând de porumbei cu capetele plecate.

În lăcaşurile vâslelor, doar patru, în loc de şapte, în fiecare parte. În cală nu mai erau douăzeci şi opt de vâslaşi, rămăseseră doar zece, câte doi la vâslele din capătul şirului, iar la celelalte doar câte unul. În partea de la tribord se vedeau crestături şi urme adânci. Semnele izbirii biremei de Corabia lui Ishtar, care naviga acum undeva, în marea necunoscută din lumea necunoscută din care căzuse…

La cârmă stătea un omuleţ, o jucărioară conducând o navă-jucărie. O figurină cu păr lung şi blond. La picioarele lui, alte două figurine. Una cu o chelie lucitoare, cu braţe de maimuţă, iar cealaltă cu barbă roşie, cu ochi de agată, cu un iatagan scânteietor pe genunchi.

Erau oare jucării?

Sigurd, fratele lui de sânge, frăţie pecetluită de runele roşii de pe spatele lui, care acum deveniseră

albe? Gigi cel înţelept care făcuse ca Invocatorul lui Nergal să tacă? Zubran, care luptase spate în spate cu el, înfruntând hoardele lui Klaneth?

Jucării?

Nu erau jucării, cel puţin nu pe nava adevărată, a cărei umbră sau simbol îl privea!

I se făcu dor, un dor de casă dureros, pe care-l poate simţi orice suflet omenesc pe o stea străină, din marginea Universului.

— Gigi! gemu ei. Sigurd! Zubran! Aduceţi-mă lângă voi!

Se aplecă peste cei trei, atingându-i cu degete blânde, suflând peste ei, de parcă ar fi vrut să le dăruiască din căldura vieţii. Se opri îndelung la Gigi, simţind instinctiv că în ninivit zăcea mai multă forţă decât în ceilalţi. Numai el îl putea ajuta. Sigurd era solid, persanul subtil, dar în uriaşul cu picioare de pitic curgea torentul zeilor pământului din tinereţea pământului, zei străvechi, plini de energii necunoscute, pierdute de mult pentru oameni.

Îşi concentră puterile asupra figurinei aceleia, care, în altă lume, era Gigi – Gigi trăind, respirând, ducându-i dorul, dorindu-i întoarcerea, aşa cum şi el şi-o dorea.

— Gigi, şopti Kenton, apropiindu-şi faţa. Gigi, mă auzi? Gigi!

Se mişcase oare figurina?

Se auzi un strigăt care-i întrerupse concentrarea. Erau vânzătorii de ziare din lumea aceea grotescă, lume în care fusese izgonit! Strigătul sfărâmase legătura, rupsese lanţurile fragile pe care le simţise formându-se între el şi omuleţ. Se ridică, blestemând. Efortul îl epuizase. Căzu. Slăbiciunea trădătoare revenise. Se târî spre birou, desfăcu altă sticlă şi turnă jumătate din ea pe gât.

Sângele biciuit fără veste îi cânta în urechi. Puterea curgea din nou prin el. Stinse lumina. O rază din stradă se strecură prin crăpătura perdelei, luminând cele trei figurine. Încă o dată, Kenton făcu un efort uriaş de voinţă.

— Gigi! Eu sunt! Lupul! Te chem! Gigi! Răspunde-mi, Gigi!

Omuleţul tresări, corpul îi tremură, îşi ridică fruntea!

De departe, de foarte departe, subţire şi rece ca vârful unei lănci îngheţate pe sticlă, fanomatică, ireală, venind de la distanţe incomensurabile, auzi vocea lui Gigi:

— Lupule! Te aud! Lupule! Unde eşti?

Mintea i se agăţă de acest fir de sunet, de parcă ar fi fost o frânghie aruncată spre el peste prăpăstii uriaşe.

— Lupule! Vino la noi!

Vocea răsună mai tare.

— Gigi! Gigi! Ajută-mă să vin!

Cele două voci se întâlniră, se agăţară una de alta, se împletiră. Treceau peste abisul dintre locul în care se afla el şi dimensiunea necunoscută în care naviga corabia.

Figurina nu mai stătea ghemuită, ci în picioare! Era mai mare! Vocea lui Gigi crescu în intensitate.

— Lupule! Vino la noi! Te auzim! Vino la noi!

Se opri o clipă, de parcă ar fi căutat cuvinte magice.

— Sharane! Sharane! Sharane!

Sub biciuirea numelui iubit, voinţa lui deveni şi mai puternică.

— Gigi! Gigi! Continuă să mă chemi!

Din nou, nu mai simţea camera aceea. Vedea corabia departe, departe… El însuşi era doar un punct de viaţă plutind mult deasupra ei, târându-se spre ea, chemându-l pe Gigi în ajutor.

Firul de sunet ce-l lega se întinse, se scutură ca o pânză de păianjen, dar îl ţinu şi-l trase spre el.

Acum corabia creştea. Ceţoasă, nebuloasă, dar creştea continuu, iar Kenton cobora pe funia aceea de sunet, s-o întâlnească. Întărind cele două voci, apărură şi alte sunete, vălurind şi ele cu forţa lor: cântul lui Sigurd, chemarea lui Zubran, zăngănitul vântului pe corzile de harpă ale razelor de stele, litania murmurată a valurilor ce se spărgeau arătându-şi şiragul de spumă…

Din ce în ce mai reală, corabia creştea. Strecurându-se prin substanţa ei, mai apărea încă imaginea vâlurită a camerei sale. Părea că luptă împotriva corăbiei, că încearcă s-o acopere. Dar corabia o respinse, strigându-l cu vocile camarazilor săi, ale vântului şi mării:

— Lupule! Te simţim aproape! Vino la noi, lupule! Sharane! Sharane! Sharane!

Contururile fantomatice căpătau fiinţă, îl înconjurau. Braţele lui Gigi se întinseră după el, îl înhăţară, îl traseră afară din Cosmos!

În clipa în care Gigi îl apucă, auzi un zgomot haotic, un răcnet dintr-o altă lume, trasă de sub el şi izgonită de vântul puternic.

Era din nou pe corabie, strâns de Gigi la pieptul său păros. Sigurd îşi ţinea mâinile pe umerii lui, iar Zubran îl îmbrăţişa şi-i strângea mâinile, cântând în bucuria lui blesteme persane ciudate, încâlcite.

— Lupule! urlă Gigi, şi lacrimile îi umplură zbârciturile feţei. Unde ai fost? În numele tuturor zeilor, unde ai fost?

— Nu vă mai gândiţi la asta, îi potoli Kenton. Nu vă mai întrebaţi unde am fost. M-am întors, Gigi! Slavă Domnului, m-am întors! M-am întors!

20.
CUM A FOST COMPLETAT ECHIPAJUL CORĂBIEI

PE KENTON îl cuprinsese slăbiciunea. Rănile şi efortul de voinţă îi consumaseră şi ultimele puteri. Când îşi reveni, era întins pe divan, în cabina răvăşită a Sharanei. Bandajele îi fuseseră înlocuite, rănile îngrijite. Cei trei bărbaţi şi patru dintre fetele Sharanei stăteau în picioare, privindu-l. Nici urmă de reproş pe vreuna dintre figuri. Doar curiozitate, temperată de o teamă evidentă.

— Probabil c-ai fost într-un loc tare ciudat, lupule, zise, în cele din urmă, Gigi. Tăietura din obrazul meu s-a închis, rănile lui Sigurd la fel, dar rănile tale sunt încă proaspete, de parcă au fost făcute acum câteva clipe!

Kenton se uită la cei din jur şi văzu că Gigi spunea adevărul. Tăietura de pe bărbia acestuia era doar o cicatrice roşie…

— Nemaivorbind că ne-ai părăsit în mod bizar, frate de sânge, mormăi vikingul.

— Pe focul lui Ormuzd! jură persanul. Ba a făcut foarte bine că a plecat aşa cum a plecat! Cyrus, regele, ne-a învăţat că un general bun e cel care ştie când să se retragă, pentru a-şi salva trupele! Iar retragerea ta

a fost una de maestru, prietene! Fără ea, n-am mai fi aici, să-ţi urăm bun-venit!

— Nu m-am retras. Nu pot face nimic atunci când dispar, şopti Kenton.

— Bine, zise persanul, privindu-l bănuitor, dar orice s-a întâmplat, ne-ai salvat. La un moment dat, erai în ghearele câinilor preotului în negru. În clipa următoare, te-ai transformat într-o umbră, iar apoi a dispărut până şi umbra! Şi cum mai fugeau şi ţipau câinii care te prinseseră! râse Zubran. Iar cei care ne muşcau pe noi au fugit şi ei, au fugit înapoi în vizuina lor de pe biremă, cu toate blestemele lui Klaneth! Erau tare speriaţi, camarade! De fapt, şi eu am fost speriat o clipă. Pe urmă, şi-au coborât vâslele şi au dispărut de aici în cea mai mare viteză. Blestemele lui Klaneth s-au auzit chiar şi după ce corabia lor nu se mai vedea!

— Sharane! gemu Kenton. Ce i-au făcut? Unde au dus-o?

— Cred că în Emakhtila, pe Insula Vrăjitorilor, răspunse Gigi. Nu te teme pentru ea, lupule. Preotul în negru vă vrea pe amândoi. N-o va tortura fără ca ochii tăi s-o privească şi nici n-o va ucide fără să-i auzi chinurile. Aşa obişnuieşte Klaneth să se răzbune. Nu! Până când va pune mâna şi pe tine, Sharane e în siguranţă.

— Trei dintre fetele ei au fost prinse o dată cu ea în plasă, spuse Sigurd, iar trei au fost ucise. Au mai rămas astea patru, cărora le-au dat drumul, speriindu-se de dispariţia ta.

— Au luat-o şi pe Satalu, cupa mea micuţă a bucuriei! se văicări Gigi. O să plătească şi pentru asta Klaneth, la vremea socotelilor!

— Jumătate din sclavi a murit atunci când ne-a lovit birema, continuă vikingul. Pântece spintecate de

vâslele rupte, spinări zdrobite… Unii au murit mai târziu. Negrul pe care-l pusesem în locul lui Zachel a fost un adevărat bărbat! S-a luptat cu cei care pătrunseseră în cală şi i-a ucis. Acum avem doar opt vâsle, în loc să avem de două ori şapte! Cel cu pielea neagră stă acum la una dintre ele nelegat. Când vom face iarăşi rost de sclavi, îl vom pune din nou supraveghetor, şi astfel îl vom răsplăti!

— Îmi amintesc, interveni Gigi, revenind la ceea ce spusese mai înainte, că în ziua în care te-am tras lângă cabina lui Klaneth şi ai luptat cu preoţii lui, încă îţi sângerau zgârieturile făcute de fetele Sharanei. Dar pentru noi trecuse un timp îndelungat de când te fugăriseră ele… Iar acum apari din nou, cu răni vechi care sunt de fapt proaspete… Trebuie să fie tare ciudat locul în care ai fost, lupule! Acolo există timp?

— Locul ăla e chiar lumea voastră, răspunse Kenton. Lumea din care aţi venit cu toţii.

Şi, pe când ceilalţi se uitau miraţi la el, coborî de pe divan.

— Să navigăm spre Emakhtila! Imediat! S-o găsim pe Sharane, s-o eliberăm! Cât de repede putem pleca, Gigi? Cât de repede?

Simţi că i se deschide rana din piept şi căzu înapoi pe divan, epuizat.

— Nu putem pleca înainte de a se închide rănile, spuse Gigi, începând să desfacă bandajul înroşit. Va trebui să consolidăm corabia, să facem rost de alţi sclavi… Şi apoi să pornim la drum… Acum stai liniştit, lupule, până când ai să te vindeci. Klaneth nu-i va face nici un rău Sharanei, câtă vreme speră să te prindă şi pe tine. Eu, Gigi, îţi garantez asta! Aşa că linişteşte-te!

Şi începu pentru Kenton chinul aşteptării. Zăcea acolo, înlănţuit de răni, deşi, cu toate asigurările lui

Gigi, era convins că preotul în negru se răzbuna pe Sharane! Făcu febră. Rănile erau mai grave decât crezuse. Gigi stătea cu el şi-l îngrijea.

Febra îi trecu, în cele din urmă, iar când îşi recăpătă puterile, le povesti despre lumea lor pierdută, despre ce se întâmplase acolo în timpul secolelor în care navigaseră pe corabia din afara timpului. Le povesti despre maşinile şi războaiele acelei lumi, despre legile şi obiceiurile ei.

— E o lume nepotrivită pentru vikingi! mârâi Sigurd. Văd limpede că acolo nu există loc pentru mine. E mai bine pentru Sigurd, fiul lui Trygg, să-şi sfârşească zilele în lumea în care se află!

Persanul dădu din cap.

— Nici pentru mine nu-i loc acolo. Pentru un om rafinat, pare a fi o lume în care nu se poate trăi. Nu-mi place modul vostru de a purta războaiele, şi nici nu cred că voi ajunge să-mi placă vreodată. Se pare că sunt un soldat de şcoală veche, foarte veche…

Până şi Gigi avea dubii.

— Nu cred că-mi va plăcea lumea aia. Obiceiurile ei par atât de diferite! Şi mai observ, lupule, că ai preferat să rişti sclavia şi moartea, plecând din lumea aceea, şi n-ai ezitat deloc să te întorci în lumea asta!

— Zeii cei noi par cam proşti, a mai spus Zubran. Nu fac nimic. Pe Cele Nouă Iaduri, şi zeii din lumea asta sunt destul de proşti, dar mai fac câte ceva! Deşi poate că-i mai bine să nu faci nimic, decât să faci mereu acelaşi lucru stupid, reflectă el.

— Îmi voi construi o locuinţă pe una din insulele astea, a spus Sigurd, după ce o vom aduce înapoi pe femeia lui Kenton şi-l vom ucide pe preotul în negru. Îmi voi lua o nevastă puternică şi vom zămisli mulţi copii. Îi voi învăţa să construiască corăbii şi vom fi

vikingi, aşa cum am fost din vechime! *Skål! Skål* pentru dragonii ce alunecă în baia lui Ran, cu corbi roşii pe pânze, cu corbi negri zburând deasupra capului! strigă Sigurd. Kenton, când îţi vei lua femeia înapoi, îţi vei face o locuinţă lângă mine? Împreună cu Zubran şi Gigi, dacă-şi vor lua şi ei neveste şi vor zămisli copii, dacă nu vor fi prea bătrâni, şi cu toţi cei care vor dori să ni se alăture, vom fi, pe Odin, mari jarli în lumea asta!

— Nu cred că ar fi tocmai ceea ce-mi place, replică persanul. Un lucru e clar de pe acum: va dura prea mult până ce vom creşte fii care să lupte pentru noi. Nu, după ce vom termina treaba cu Klaneth, mă voi întoarce în Emakhtila, unde există o grămadă de oameni deja născuţi şi crescuţi. Ar fi de mirare să nu găsesc şi nemulţumiţi, oameni care pot fi convinşi să se revolte. Dacă nu vor fi suficienţi… deşi nemulţumirea e lucrul cel mai uşor de zămislit pe lume, mult mai uşor decât copiii, Sigurd. Eu sunt un mare general. Chiar regele Cyrus mi-a spus asta. Cu armata aia de nemulţumiţi voi cuceri cuibul de preoţi şi voi conduce eu însumi Emakhtila! Iar după aceea, să ai grijă să nu-mi ataci navele, Sigurd!

Apoi discutaseră între ei, povestindu-i lui Kenton lucruri din viaţa lor, lucruri la fel de stranii pentru el, ca şi poveştile lui pentru ei. Rănile i se închideau repede, rămăseseră doar nişte dungi roşii, iar puterea începu din nou să-i curgă prin vene…

S-au retras, pe durata mai multor somnuri, aşteptând vindecarea lui, într-un golfuleţ ascuns în malul uneia dintre insulele de aur. Gura golfului era largă abia cât să poată intra corabia. Locul părea sigur, ferit de spioni sau de posibilitatea unui atac. Dirijară corabia spre o faleză înaltă, unde apa era adâncă.

Scoseseră vâslele, iar ramurile unui copac cu pene cădeau peste navă, acoperind-o.

Şi, în cele din urmă, a venit un moment în care Kenton, trezindu-se, simţi din plin năvala sănătăţii. Se duse spre cârma rudimentară, unde stăteau de vorbă Sigurd, Gigi şi persanul. Se opri a nu ştiu câta oară în faţa busolei ciudate, un fel de ghid al navigatorilor în lumea aceea fără soare, fără lună, fără stele. Nici Est, nici Vest, nici Sud sau Nord. În vârful unui suport din lemn, o cupă de argint, acoperită cu un strat de cristal transparent. În jurul cupei erau încrustate şaisprezece simboluri cuneiforme stacojii. Prinse de un ac ce se ridica vertical de la baza cupei, două indicatoare subţiri, în formă de şarpe, albastre. Cel mare, din câte aflase, arăta întotdeauna spre Emakhtila, locul în care, dacă Gigi avea dreptate, fusese dusă Sharane. Indicatorul cel mic arăta spre insula cea mai apropiată.

Se mira a suta oară, întrebându-se ce curenţi misterioşi le dirijau, în lumea asta fără poli. Ce câmp magnetic din insulele împrăştiate pe mare împingea indicatorul cel mic, ce câmp continuu din Emakhtila îl ţinea fix pe cel mare… Un câmp mult mai puternic decât cel care făcea ca busolele de pe Pământ să arate mereu Nordul.

I se păru că acul cel mic se mişcă în lichidul stacojiu şi se aşează paralel cu cel mare, arătând ambele spre Insula Vrăjitorilor!

— Un semn! strigă el. Uită-te, Sigurd! Gigi, Zubran, uitaţi-vă! Se aplecară asupra busolei. Însă, în răstimpul dintre strigătul său şi răspunsul lor, acul cel mic se mişcase iarăşi, arătând tot spre insula lângă care ancoraseră.

— Un semn? întrebară ei uimiţi. Ce semn?

— Ambele ace erau îndreptate spre Emakhtila, le

spuse el. Către Sharane! E în pericol! A fost un semn, o chemare! Trebuie să plecăm repede! Gigi, Sigurd, să plecăm! Vom naviga direct spre Emakhtila!

Îl priviră neîncrezători, se uitară la busolă, apoi unul spre celălalt.

— Am văzut cu adevărat, repetă Kenton. N-a fost nici o iluzie! Sharane e în pericol! Trebuie să plecăm!

— Ssst!

Gigi ridică o mână, făcându-le semn să tacă. Ascultară cu atenţie. Apoi toboşarul se duse spre perdeaua de frunze şi se uită în afară.

— O corabie! şopti el, trăgându-şi capul înapoi. Intră în golf. Spuneţi-le fetelor să-şi ia arcurile şi lăncile! Înarmaţi-vă cu toţii! Repede şi în linişte!

Auzeau pleoscăitul vâslelor, voci, bocănitul lent al unui ciocan care bătea ritmul pentru vâslaşi. Fetele Sharanei se înşiruiră de-a lungul balustradei de la proră, cu arcurile pregătite, cu săgeţile în tolbe, ţinând alături lăncile de aruncat şi săbiile, iar la picioare scuturile.

Cei patru bărbaţi se ghemuiră, privind prin frunziş. Cine erau cei ce soseau? O navă de cercetare a lui Klaneth, care le mirosise urma? Vânătorii de premii, care scotoceau mările împinşi de valoarea recompensei oferite de preotul în negru?

Prin intrarea îngustă a golfului se strecură o galeră. Avea de două ori lungimea corăbiei, un singur şir de vâsle, câte cincisprezece de fiecare parte, şi două rânduri de bănci, cu câte doi oameni la fiecare vâslă. Vreo zece bărbaţi stăteau pe punte. Câţi mai erau în cabină, nu aveau de unde să ştie. Galera intră în golf, pluti de-a lungul ţărmului, iar când ajunse la mai puţin de două sute de picioare de cei ce-i pândeau ascunşi, ancorele fură aruncate, iar galera se opri.

— Aici, apa e bună şi găsim tot ce ne trebuie, se auzi o voce.

Gigi îşi puse mâinile pe umerii celorlalţi, trăgându-i lângă el.

— Lupule, şopti, cred în semnul tău! Fiindcă imediat a mai apărut altul şi mai grozav! Acolo sunt sclavii pentru vâslele libere! Şi aur, sunt sigur! Vom avea nevoie de el când vom ajunge în Emakhtila!

— Sclavi şi aur, mormăi Kenton, apoi adăugă ironic, arătând spre alţi zece bărbaţi ce se alipiseră celor de pe punte: Rămâne doar să le luăm, Gigi!

— Asta-i uşor, şopti Zubran. Ei nu bănuiesc nimic, iar oamenii atacaţi prin surprindere sunt pe jumătate învinşi. Am un plan. Noi patru ne strecurăm de-a lungul falezei, până ajungem în partea cealaltă a golfului. Când vom ajunge atât de departe încât Zala să numere până la două sute, spuse el arătând una dintre războinice, fetele vor începe să tragă cu arcurile în grămadă, cât mai repede posibil, dar ochind cu grijă, ca să doboare cât mai mulţi oameni cu putinţă. Iar noi vom sări pe bord şi-i vom termina pe cei rămaşi. Dar când fetele ne vor auzi strigând, să nu mai tragă, ca să nu ne lovească din întâmplare pe noi. E un plan bun, nu? Pun pariu că vom cuceri nava mult mai repede decât v-am explicat planul!

Kenton se simţi cuprins de scrupule.

— Nu-mi place să ucid oameni cu sânge rece, zise el.

— Pe toţi zeii! se auzi o voce de pe galeră – evident, vocea căpitanului. Dacă ar fi fost aici corabia aia blestemată a lui Ishtar, nici unul dintre noi n-ar fi trebuit să părăsească vreodată Emakhtila! Pe toţi zeii! Dacă am fi dat peste ei aici, am fi câştigat recompensa lui Klaneth!

Remuşcările lui Kenton dispăruseră. Erau vânători ce

nimeriseră în mâinile celor vânaţi.

— Ai dreptate, Zubran, şopti el furios. Planul e bun. Cheam-o pe Zala şi explică-i-l!

Iar după ce s-a făcut şi asta, se lăsară să alunece peste bordul corăbiei, în frunziş. Acolo era o terasă, ce-i ajută să ajungă mai repede unde doreau. În timp ce pândea flămând echipajul care, învins, i-ar fi oferit mijloacele de a ajunge la Sharane, lui Kenton i se părea că săgeţile fetelor nu vor zbura niciodată.

Dar, în cele din urmă, se porniră, bâzâind ca albinele, învălmăşindu-se în mulţimea oamenilor de pe corabia aceea ciudată. Fetele ocheau cu grijă. După al doilea nor de săgeţi, aproape jumătate din cei de pe punte căzură străpunşi, înainte de a apuca să se împrăştie şi să caute adăpost.

Kenton răcni şi sări pe punte, spintecând cu sabia. Măciuca lui Gigi, spada lui Sigurd şi iataganul lui Zubran îşi făceau şi ele datoria. Fulgeraţi înainte de a apuca să ridice o mână, cei rămaşi în viaţă îngenunchează, cerând îndurare. Un grup ce alergase în ajutorul lor dinspre cârmă, întâlnind norul de săgeţi al fetelor, aruncase armele şi ridicase mâinile în semn de supunere.

Îi mânară pe captivi la un loc, îi dezarmară şi-i închiseră în cabina din faţă, după ce se asiguraseră că acolo nu există nici o armă şi nici vreo cale de evadare. Luară cheile de la lanţurile vâslaşilor. Vikingul coborî în cală, alese nouăsprezece dintre cei mai puternici sclavi şi-i duse, doi câte doi, pe corabie, unde îi încătuşă la vâslele libere.

Pe galeră au descoperit mult aur şi alte lucruri care le puteau folosi în Emakhtila: haine marinăreşti, croite după moda locului, mantii lungi, care să-i acopere, să-i facă mai greu de recunoscut.

Acum se punea întrebarea ce era de făcut cu captura şi cu oamenii de la bordul ei. Gigi era de părere să-i treacă pe toţi prin sabie. Persanul propunea să fie aduşi înapoi sclavii şi, după ce-i vor ucide pe cei din echipaj, să meargă în Emakhtila cu galera. În planul lui erau multe lucruri înţelepte: Corabia lui Ishtar fiind o navă cunoscută, nimeni nu s-ar fi lăsat înşelat în privinţa ei, pe când galera n-ar fi iscat nici o bănuială printre cei care ar fi văzut-o navigând. Iar după ce-şi vor termina treburile în Emakhtila, puteau naviga înapoi, recuperându-şi corabia.

Dar Kenton n-a folosit planul persanului, fiindcă, după ce totul se sfârşise, l-au chemat pe căpitanul galerei şi i-au făgăduit viaţa lui şi a celorlalţi dacă le va spune adevărul. Căpitanul n-a avut multe de povestit, dar ce le-a relatat a fost suficient ca să-i liniştească sufletul lui Kenton. Dându-i însă griji noi…

Da, exista în Emakhtila o femeie adusă de Klaneth, preotul lui Nergal. O câştigase într-o luptă pe mare, în care fuseseră ucişi mulţi oameni. Nu explicase nici unde, nici cu cine purtase lupta, iar soldaţii lui fuseseră obligaţi să tacă. Dar se zvonea că femeia era preoteasa de pe Corabia Zeiţei Ishtar, şi atunci, preotesele din templul lui Ishtar o ceruseră. Klaneth, care avea puteri mari, li se opusese. Consiliul Preoţilor, printr-o hotărâre de compromis, o făcuseră preoteasă a zeului Bel. Acum locuia în Casa lui Bel, în vârful Templului Celor Şapte Zone.

— Cunosc Templul şi Casa lui Bel din vârful lui, spuse Sigurd. Şi de ce trebuie să locuiască preotesele acolo, şopti el, privindu-l cu milă pe Kenton.

Femeia aceea apărea din când în când, întotdeauna acoperită de voaluri groase, îndeplinind unele ceremonii în cinstea zeului Bel, mai adăugase

căpitanul. Se părea însă că trăia în vis, căci îşi pierduse memoria, aşa se şuşotea…

Căpitanul nu mai ştia altceva, decât că preotul Klaneth dublase recompensa pentru trei dintre ei – şi-i arătase pe Gigi, pe Sigurd şi pe persan – şi o triplase pentru cel de-al patrulea – şi-l arătase pe Kenton.

Ah, da, îşi amintise numele noii preotese a lui Bel: Sharane.

După ce terminară interogatoriul, dezlegară sclavii rămaşi şi-i trimiseră pe ţărm. Aceştia blestemară galera, în timp ce nubianul îi elibera. Apoi aşteptară să treacă peste bord şi căpitanul cu oamenii lui.

— Au destulă apă şi hrană, mormăi Gigi. Soarta lor este mult mai bună decât cea pe care am fi avut-o noi dacă picam în mâinile lor.

Remorcară galera capturată de corabie şi o traseră încet din golf, prin gura cioplită în piatră. După ce străbătură câteva mile, Sigurd sări în galeră, lovi cu securea şi, după ce reveni pe corabie, tăie legătura. Galera se umplu imediat cu apă şi se scufundă.

— Înainte! strigă Kenton, apucând cârma şi îndreptând nava în direcţia indicată de şarpele lung, albastru.

Care arăta spre Emakhtila.

Şi spre Sharane.

21. INSULA VRĂJITORILOR

AU AVUT NOROC PE DRUM. Ceaţa argintie atârna aproape de corabie, învăluind-o, făcându-i să navigheze într-un cerc cu diametrul de două ori mai mare ca lungimea navei. Până şi ceaţa ţinea cu ei!

Kenton, care nu dormise aproape deloc, adusese sclavii de la vâsle în stare de epuizare.

— Se aude venind o furtună puternică, îi atrase atenţia Sigurd.

— Roagă-l pe Odin s-o ţină în loc până ce vom ajunge în Emakhtila, îi replică Kenton.

— Dacă aş avea un cal, l-aş sacrifica Tatălui Tuturora, mormăi Sigurd. Asta ar opri orice furtună, până când nevoile noastre ar chema-o…

— Vorbeşte mai încet, să nu te audă căluţii de mare, îi spuse Kenton, mai în glumă, mai în serios.

Îl întrebă pe viking ce voise să spună atunci când căpitanul galerei capturate le povestise că Sharane era preoteasă în Casa lui Bel. Vikingul vorbi evaziv:

— Va fi în siguranţă şi nu va avea motiv să se teamă de Klaneth, câtă vreme nu va avea alt iubit decât zeul.

— Să nu aibă alt iubit decât Zeul! răcni Kenton cu mâna pe sabie, uitându-se mânios la Sigurd. Numai eu voi fi iubitul ei! Nici un zeu, nici un om, Sigurd! Ce-ai vrut să spui?

— Ia mâna de pe sabie, frate de sânge, răspunse Sigurd. N-am vrut să te supăr. Numai că, adăugă el ezitând, zeii sunt zei! Ţine minte că a mai spus un lucru căpitanul galerei: „Femeia ta merge ca în vis, lipsită de amintiri...” Nu-i aşa? Dacă-i aşa, frate de sânge, şi tu făceai parte din amintirile ce i-au dispărut!

Kenton se înfioră. Nu uitase. Gândul acesta îl rosese de la începutul călătoriei, fusese, probabil, motivul principal al grabei lui. Dar alt gând, care-l sprijinise în tot acest timp, i-a dezlegat limba:

— Nergal a încercat o dată să despartă un bărbat şi o femeie care se iubeau, a răspuns el, aşa cum ne iubim noi. N-a reuşit. Nu cred că preotul lui Nergal va reuşi acolo unde stăpânul lui infernal a dat greş...

— Nu judeci bine, camarade, a intervenit Zubran, care se apropiase liniştit de ei. Zeii sunt puternici, deci n-au nici un motiv să fie subtili sau să se folosească de şiretlicuri. Ei izbesc, şi cu asta rezolvă totul. Nu-i elegant, recunosc, dar e suficient. Omul, care nu are puterea zeilor, trebuie să folosească şiretenia şi subtilitatea. De aceea, omul face lucruri mai rele decât zeii. E obligat să le facă din cauza slăbiciunii sale. Zeii n-au de ce să fie condamnaţi. Doar pentru că l-au făcut pe om slab. Eu cred că trebuie să te temi mai mult de Klaneth decât de Nergal, stăpânul lui.

— Nu poate să mi-o scoată pe Sharane din suflet! izbucni Kenton. Nu are cum!

Vikingul îşi plecă capul deasupra busolei.

— Poate că ai dreptate, bombăni el. Poate că şi Zubran are dreptate. Ştiu doar că, atâta vreme cât femeia ta crede în zeul Bel, nici un bărbat nu-i poate face vreun rău.

Deşi fusese destul de vag în această privinţă, vikingul se exprimase, în schimb, direct şi plin de

substanţă în privinţa altor probleme importante. Norvegianul urmărise totul cu atenţie, când fusese sclav al preoţilor lui Nergal. Cunoştea oraşul şi Templul Celor Şapte Zone până în cele mai mici amănunte. Mai mult, cunoştea o cale de a pătrunde în Emakhtila evitând portul oraşului!

Acest lucru era deosebit de important, fiindcă nu aveau cum să intre în port fără a fi recunoscuţi. De fapt, nici nu se gândiseră la asta până atunci. Iniţial, plănuiseră să găsească un loc izolat, să ascundă corabia şi să pătrundă în oraş din interiorul insulei.

Acum se dovedea că Sigurd cunoştea chiar un asemenea loc, la o aruncătură de piatră de Emakhtila. Şi, în plus, drumul era lung pentru o navă care ar fi ieşit din port.

— Vedeţi, prieteni, aici e oraşul, le spuse Sigurd, zgâriind cu vârful sabiei pe scândurile punţii o hartă rudimentară. E capătul fiordului. Munţii se ridică de fiecare parte a lui şi se întind în două limbi de pământ, mult în largul mării. Dar aici, continuă el, arătând un loc pe linia ţărmului, în stânga barierei muntoase care ţâşnea din el, e un golf cu o intrare îngustă. E folosit de preoţii lui Nergal pentru anumite sacrificii. De acolo, prin munţi, trece un drum secret până în oraş. Calea asta duce chiar lângă templul cel mare. Eu am mers pe drumul secret şi am ajuns pe malurile golfului. Am fost împreună cu alţi sclavi, care cărau lucruri pentru sacrificii şi preoţi în litiere. În timp ce o corabie ar avea nevoie de două somnuri ca să ajungă de acolo în Emakhtila, pe drumul secret, un om, doar cu jumătate din puterea mea, ar ajunge în ţara mea, între răsăritul şi apusul unei zile de iarnă. Golful oferă multe posibilităţi de a ascunde corabia. Pe acolo trec puţine nave şi nici una nu se apropie, pentru că locul a fost

ales de preoţii lui Nergal.

Cunosc bine şi Templul Celor Şapte Zone, fiindcă acolo a fost multă vreme casa mea, continuă Sigurd. E mai înalt de douăzeci de ori decât catargul.

Kenton făcu repede un calcul. Asta însemna că templul avea o înălţime de peste patru sute de picioare! O înălţime demnă de respect!

— În mijlocul lui se află sanctuarele zeilor şi al Zeiţei Ishtar. În jurul lor, locuinţele preoţilor şi ale preoteselor, precum şi altare de mai mică importanţă. Sunt şapte sanctuare secrete, dintre care ultimul este Casa lui Bel. La baza templului se întinde o curte largă, cu altare şi relicve, unde vine poporul să se roage. Intrarea ei e păzită cu grijă. Nici chiar noi patru nu putem pătrunde acolo! Dar împrejurul templului, care are forma asta – spuse el, zgâriind un trunchi de con – urcă un şir de trepte, cam aşa, adăugă el, scrijelind o spirală de la baza conului spre vârf. Din loc în loc, de-a lungul scării, sunt plasate santinele. Iar aici e garnizoana lor. E limpede?

— E limpede că avem nevoie de o armată ca să-l cucerim! spuse Gigi.

— Nu chiar, răspunse vikingul netulburat. Aminteşte-ţi cum am capturat galera, deşi erau mai mulţi ca noi. Iată planul meu: vom duce nava în portul secret. Dacă vom găsi acolo preoţi, vom face după cum se va putea: îi vom omorî sau vom fugi. Dacă Nornele vor hotărî să nu fie acolo nici un preot, vom ascunde corabia şi vom lăsa sclavii în grija celui cu pielea neagră. Noi patru, îmbrăcaţi în haine de marinari, înveliţi în pelerinele luate de pe galeră, vom străbate drumul secret şi vom ajunge în oraş.

Acolo ne vom separa, după ce vom stabili nişte locuri de întâlnire. Vom studia fiecare scările Templului

Celor Şapte Zone, ne vom întâlni şi vom găsi o cale să trecem de garnizoana de la picioarele scărilor.

În ceea ce priveşte urcatul scării, trebuie să ştiţi că are un parapet din zid, înalt până la pieptul unui bărbat. Dacă vom trece de paznicii de la capătul scării, fără să trezim vreo bănuială, ne vom strecura la adăpostul acelui zid, omorând paznicii de pe terase, până când vom ajunge la Casa lui Bel. Dar trebuie să fie întuneric sau furtună, ca să nu fim văzuţi de trecători, din stradă. Mă voi ruga lui Odin, frate de sânge, să nu izbucnească furtuna până când nu vom ajunge în oraş şi nu vom apuca să cercetăm scările. Pentru că în vreme de furtună vom putea face tot ce-am plănuit. Fie ca Odin, Tatăl Tuturora, să ne ajute în nevoia noastră!

— Nu văd în planul ăsta nici o şansă de a-l ucide pe Klaneth, mârâi Zubran. Ne vom strecura, ne vom furişa, ne vom căţăra, iar dacă vom reuşi, vom fugi împreună cu Sharane. Şi asta va fi totul! Pe Ormuzd, genunchii mei sunt prea sensibili să mă târăsc! Iar iataganul meu e însetat de sângele preotului în negru!

— Nu vom fi în siguranţă cât timp trăieşte Klaneth! orăcăi Gigi, jucându-se cu fluierul lui vechi.

— Nu am timp să mă gândesc acum şi la preotul în negru! mormăi vikingul. În primul rând trebuie salvată femeia lui Kenton! Scut a jurat Sigurd să-i fie! Sabia mea e sabia lui! Norocul lui e şi norocul lui Sigurd! Necazul lui e şi necazul lui Sigurd! Dorinţa lui, ca şi a mea, e să-l ajut s-o salveze! Suntem fraţi prin rune de sânge! Îşi va recâştiga femeia! Apoi, vom avea grijă şi de preotul în negru!

Ochii lui Kenton se umplură de lacrimi, în timp ce-i strângea mâna scandinavului. Gigi rânji şi-l bătu pe Sigurd pe spate.

— M-ai făcut de râs, spuse Zubran. Ai dreptate, sigur că ai dreptate, Sigurd. Ar fi trebuit să gândesc şi eu tot aşa. Sigur, m-aş fi simţit mai uşurat dacă, în drum spre Sharane, l-am fi ucis pe Klaneth, fiindcă sunt de părerea lui Gigi. Cât trăieşte preotul, nu va exista nici un fel de siguranţă pentru fratele de sânge sau pentru vreunul dintre noi. Dar ai dreptate. Mai întâi, doamna Sharane!

Vikingul se aplecă deasupra busolei. O privi atent, apoi se dădu înapoi, arătând spre ea.

Cei doi şerpi albaştri din baia stacojie erau paraleli, cu capetele îndreptate în aceeaşi direcţie!

— Navigăm drept spre Emakhtila, spuse Sigurd. Dar ne aflăm între fălcile fiordului sau în afara lor? Oricum, suntem aproape de insulă!

Trase de mânerul cârmei. Corabia îşi schimbă direcţia. Acul cel lung alunecă un pic spre dreapta, între simbolurile roşii de pe marginea cupei. Cel mic rămase nemişcat.

— Asta nu înseamnă nimic, bombăni vikingul. Doar că nu mergem direct spre oraş. Trebuie să fim aproape de gura golfului. Pregătiţi vâslaşii, spuneţi-i supraveghetorului să micşoreze ritmul.

Corabia încetini tot mai mult, strecurându-se prin ceaţă. Deodată, totul se întunecă în faţa lor. Încet, încet, apărea ceva ce se dovedi a fi un ţărm jos, abrupt, amestecat în umbre profunde. Valurile de turcoază alergau blând spre el, mângâindu-i stâncile. Sigurd invocă rugăciuni de mulţumire.

— Suntem de cealaltă parte a munţilor! Undeva, în apropiere, e golful secret despre care v-am povestit. Spuneţi-i supraveghetorului să păstreze viteza pe care o avem acum!

Apoi întoarse brusc cârma spre tribord. Nava se

răsuci, urmând încet linia ţărmului.

Curând, în faţa lor apăru o îngrămădire înaltă de stânci. Trecură pe lângă ea, ocolindu-i capătul, şi, în tăcere, ajunseră la o strâmtoare îngustă. Vikingul cârmi spre ea.

— Un loc potrivit să te ascunzi, zise el. Vom vârî corabia chiar sub copacii de pe mal. Oriunde e o apă, copacii cresc lângă ea. În felul ăsta, corabia nu va fi văzută nici de pe ţărm, nici de pe mare.

Înaintară în golfuleţ. Îi acoperiră ramuri lungi, cu frunze dese, iar prora atinse ţărmul.

— Legaţi-o de trunchiurile copacilor, şopti Sigurd. În linişte. Pot fi preoţi pe-aici! Îi vom căuta mai târziu, când vom începe călătoria. Vom lăsa nava în grija femeilor. Şi a celui cu pielea neagră. Să stea aici până ce ne vom întoarce…

Dădu din umerii lui puternici.

— Ai avea mai multe şanse să te întorci dacă ţi-ai tăia părul lung şi barba, Sigurd, spuse persanul. Şi am avea şi noi mai multe şanse…

— Cum! strigă vikingul jignit. Să-mi tai părul? De ce? Chiar şi când am fost sclav mi l-au lăsat!

— E un sfat înţelept, zise Kenton. Zubran, gândeşte-te şi la barba ta roşie! Ar fi mai bine şi pentru tine, şi pentru noi dacă ţi-ai tăia-o sau dacă i-ai schimba culoarea.

— Pe Ormuzd, nu! exclamă persanul, la fel de jignit ca şi Sigurd.

Vikingul râse.

— Vânătorul a întins plasa şi s-a prins în ea o dată cu pasărea! Totuşi, sfatul e bun… Mai bine fără păr pe cap şi pe faţă decât fără cap pe umeri!

— Presupun că-i mai bine să-mi schimb culoarea părului şi a bărbii, decât să schimb lumea asta cu o

alta, despre care nu ştiu nimic, a fost de acord persanul, mârâind.

Fetele aduseră foarfeci şi, râzând, îi retezară vikingului pletele la baza gâtului, şi-i tunseră barba lungă, până ce ajunse o bărbuţă ascuţită. Transformarea lui Sigurd, fiul lui Trygg, era uluitoare. Fetele îl priveau cu multă admiraţie.

— Pe ăsta, Klaneth nu-l va recunoaşte dacă-l va întâlni, mormăi Gigi. Va trebui însă să plăteşti, Sigurd! Vezi cum se uită fetele la tine? Şi toate sunt brunete! Ai grijă, Sigurd, sau lasă-ţi părul să crească din nou!

Apoi, intră şi persanul în mâna fetelor. Îi unseră barba şi părul cu nişte cârpe muiate într-o cupă plină cu un lichid negru. Roşul dispăru şi se închise spre castaniu. Totuşi, nu se deosebea atât de mult de vechiul Zubran pe cât se deosebea vechiul Sigurd de cel nou. Kenton şi Gigi dădură din cap aprobator, pentru că dispăruseră roşul strident şi părul lung al norvegianului.

Rămăseseră Kenton şi Gigi. Cu ei nu se putea face mare lucru. Nu aveai cum să schimbi gura de broască a lui Gigi, ochii ca nişte mărgele, capul chel, umerii imenşi.

— Scoate-ţi cerceii, Gigi, zise Kenton.

— Scoate-ţi brăţara de pe braţ, îi replică Gigi.

— Cadoul Sharanei? Niciodată! exclamă Kenton, tot atât de jignit pe cât fuseseră mai înainte persanul şi norvegianul.

— Cerceii mi-au fost dăruiţi de cineva care m-a iubit în aceeaşi măsură în care te iubeşte şi aceea care ţi-a dăruit brăţara!

Pentru prima oară de când se cunoşteau, Kenton simţi supărare în glasul lui Gigi.

Persanul râse încet. Atmosfera se destinse. Kenton

zâmbi vinovat spre toboşar. Gigi îi zâmbi, la rândul lui.

— În regulă, trebuie să sacrificăm fiecare câte ceva. Sigurd, părul, Zubran, culoarea roşie, tu şi cu mine… şi începu să-şi scoată cerceii.

— Nu, Gigi!

Kenton întinse mâna. Nu se simţea în stare să-şi scoată fâşia de aur pe care Sharane gravase simbolurile dragostei lor.

— Lasă-i. Cerceii şi brăţara pot să rămână.

— Nu cred, zise Gigi, cu îndoială în glas. Cred că ar fi mai bine… Ideea de sacrificiu te face mai puternic.

— N-ai dreptate, zise Kenton încăpăţânat.

— Nu? mormăi Gigi. Mulţi oameni au văzut brăţara ta, atunci când am luptat cu preotul în negru şi ai pierdut-o pe Sharane. Klaneth a văzut-o şi el. Ceva îmi spune că-i mai periculoasă decât cerceii mei…

— Mie nu-mi spune nimeni nimic, îl întrerupse Kenton.

Se duse în ceea ce fusese cabina lui Klaneth şi-şi schimbă hainele cu o uniformă de marinar luată de pe galera capturată. Îmbrăcă o bluză largă, din piele tăbăcită, subţire, cu mânecile strânse în jurul încheieturilor.

— Vezi, îi spuse el lui Gigi, brăţara e ascunsă acum!

Îşi puse un pantalon larg, din acelaşi material, şi-şi strânse mijlocul într-o cingătoare. Încălţă cizme înalte, lăcuite. Peste bluză îşi puse o tunică din zale, fără mâneci. Pe cap, o bonetă conică, acoperită cu metal, din ale cărei părţi laterale îi cădeau pe umeri falduri de mătase unsuroasă.

Ceilalţi se îmbrăcară în uniforme asemănătoare. Doar persanul n-a vrut să-şi abandoneze propria-i cămaşă de zale. Îi cunoştea rezistenţa. Un prieten încercat, vechi şi credincios, spunea el, nu se

părăseşte pentru unul nou, de a cărei loialitate nu eşti sigur. Dar îşi trăsese peste cămaşa de zale o bluză, iar peste aceasta o tunică, luată de pe galeră. Gigi, după ce-şi pusese boneta pe cap, îşi trăsese faldurile de mătase încât să-i acopere urechile şi cerceii din marmură neagră. Iar în jurul gâtului îşi înfăşurase o eşarfă de mătase, înnodându-i capetele în aşa fel încât să-i ascundă gura.

După ce se înfâşurară în mantiile largi, fiecare îi privi pe ceilalţi cu sufletul liniştit. Vikingul şi persanul erau schimbaţi în totalitate. Nu aveau de ce să se teamă că ar putea fi recunoscuţi. Într-o oarecare măsură, era schimbat şi Kenton, datorită hainelor noi. Pelerina îi acoperise lui Gigi picioarele strâmbe, iar eşarfa din jurul feţei, boneta conică, strâmtă, îl schimba într-un fel ciudat, făcându-l de nerecunoscut.

— E bine, mormăi vikingul.

— E foarte bine, îi ţinu isonul Kenton.

Îşi puseră brâurile, iar în ele săbiile, împreună cu câte o spadă scurtă, din cele făcute de Sigurd. Gigi însă n-a vrut să ia nici spada cea lungă de nouă picioare, făcută de norvegian, nici măciuca. Ultima era prea cunoscută, cealaltă stânjenitoare la drum. Şi, ca şi măciuca, era greu de ascuns. S-a mulţumit cu două săbii obişnuite. A mai luat şi o bucată lungă de frânghie, de care a legat un cârlig de abordaj. Şi-a înfăşurat-o în jurul mijlocului, atârnând gheara de pisică la brâu.

— Condu-ne, Sigurd, zise Kenton.

Coborâră unul câte unul de pe navă, păşind prin apa nu prea adâncă, şi urcară pe mal, în timp ce Sigurd căuta cărarea. Ceaţa devenea tot mai deasă. Frunzele aurii, ciorchinii de flori stacojii şi galbene apăreau în faţa lor ca un paravan antic chinezesc... Prin ceaţă,

Sigurd se mişca precum o umbră. Arborii încremeniseră. Aerul era imobil…

Şi, totuşi, acolo era ceva care aştepta, ceva îngrozitor!

— Veniţi, spuse vikingul, am găsit drumul.

Îl urmară tăcuţi prin ceaţă, pe sub umbrele argintii ale copacilor.

22.
BRĂŢARA TRĂDĂTOARE

DRUMUL era cu adevărat secret. Kenton nu-şi dădea seama cum de-l găsise Sigurd prin ceaţa strălucitoare, dar vikingul mergea de-a lungul lui fără să ezite. După el mergea Gigi şi, din când în când, Sigurd îi arăta ceva, ca şi cum i-ar fi explicat semnele drumului. Curând, acesta părea a le fi înţeles, pentru că ninivitul se oprea uneori, de parcă repeta instrucţiunile. Ce-şi spuneau, nu se auzea. În urma lor, la şase picioare, persanul, iar după el, la aceeaşi distanţă, Kenton.

Drumul trecea printre stâncile înalte, acoperite cu ferigi aurii, iar aerul era înţesat de aroma miliardelor de parfumuri ciudate. Ducea printr-o aglomeraţie de trunchiuri mlădii, ca nişte tije de bambus lăcuite în stacojiu. Ducea prin dumbrăvi în care copacii creşteau aliniaţi ca în parcuri. Umbrele lor erau argintii, fără strălucire, groase. Muşchiul moale le înăbuşea paşii. Nu se mai auzea zgomotul mării. În jurul lor se aşternuse o linişte deplină.

Vikingul se opri la picioarele unui copac.

— Aici este locul sacrificiilor pentru Nergal, şopti el. Mă duc să văd de-i prin apropiere vreunul dintre câinii lui. Aşteptaţi-mă!

Se topi în ceaţă. Îl aşteptară tăcuţi. Fiecare simţea că o entitate rea, o duşmănie hidoasă, zăcea dormind

în copacii aceia, iar dacă vor vorbi, o vor trezi, o vor scoate de-acolo şi o vor atrage asupra lor. Pădurea era saturată de rău. Şi, în afară de asta, ca şi cum răul ce domnea respira, peste tot pulsa o duhoare de o dulceaţă ce-ţi făcea greaţă. Duhoarea de putreziciune ce domnise în cabina lui Klaneth.

Sigurd reapăru tăcut, aşa cum plecase.

— Robele negre lipsesc, spuse el încet. Dar unii dintre zeii lor întunecaţi sunt ascunşi în dumbrava asta. Mi-e teamă să trec prin asemenea locuri. Mergeţi repede şi fără zgomot. Să nu-mi mai vorbeşti, Gigi, până când nu-ţi voi spune că se poate.

În linişte, trecură de grabă prin locul acela al răului. Transpiraţia le acoperise frunţile. În cele din urmă, Sigurd se opri şi oftă uşurat.

— Nu-mi place dumbrava asta, spuse el. Nu v-ar plăcea nici vouă, dacă aţi şti ce fac aici preoţii lui Nergal. Chiar şi tu, Zubran, te-ai vindeca de plictiseala de care te tot plângi!

— Îţi mulţumesc, vikingule, replică persanul. Când voi fi stăpân în Emakhtila, le voi cere preoţilor lui Nergal să vină aici şi să-şi ţină spectacolul în faţa mea.

— Să ne apere Thor! exclamă vikingul, făcând Semnul Ciocanului[18]. Nu vorbi de aşa ceva în locul ăsta, Zubran, nu aici! Să mergem!

Şi porniră în goană. La scurt timp, şuşotea cu Gigi ca mai înainte. Drumul devenise abrupt, urcau ca pe nişte trepte, din ce în ce mai sus. Trecură prin râpe lungi şi adânci, în care lumina ceţoasă, lucitoare, abia le ajungea să-şi găsească calea printre bolovanii ce le umpleau.

Trecură printre doi monoliţi cioplţi grosolan, apoi se

[18] Gest în formă de T, un fel de închinăciune menită a atrage bunăvoinţa lui Thor, care avea drept armă un ciocan (*n.t.*).

opriră. Deodată, tăcerea ce-i înconjurase se destrămă. Înainte nu fusese nimic, doar zidul de ceaţă, dar acum, din depărtare, venea, când şi când, un murmur, un zvon de oraş întins: trosnet de catarge, scârţâit de cârme, pleoscăit de vâsle, iar câteodată, un strigăt se înălţa ca un zmeu din zgomotul slab.

— Portul, spuse Sigurd, arătând în jos, spre dreapta. Suntem chiar deasupra lui. Emakhtila e în faţa noastră, destul de aproape. Iar acolo, frate de sânge, spuse el, arătând în jos, mai spre stânga, este Templul Celor Şapte Zone.

Kenton îi urmări degetul. În peisajul argintiu se întrezărea o masă uriaşă, cu contururi neclare, în formă de con cu vârful tăiat. Inima începu să-i bată repede.

— Du-ne spre templu, Sigurd, îi ceru el tremurând.

Coborâră şi iar coborâră. Drumul şerpuia din nou printre copaci şi stânci, dar când treceau prin spaţiul liber, murmurul oraşului năvălea tot mai puternic. Şi movila uriaşă a templului se înălţa din ce în ce spre cer, pe măsură ce se apropiau. Ceaţa ascundea însă oraşul.

Deodată, ajunseră la un zid înalt, din piatră. Sigurd se întoarse şi-i conduse într-o dumbravă de copaci groşi, înconjuraţi de umbră. Se strecurară printre copaci, urmărindu-l pe viking, care mergea din nou cu grija aceea deosebită pe care o manifestase la locul de sacrificiu.

În cele din urmă, Sigurd le făcu un semn şi se grămădiră lângă el, în spatele unui trunchi enorm. De acolo se vedea o şosea primitivă.

— Şoseaua spre oraş, le spuse el. Un drum pe care putem merge fără frică.

Coborâră spre şosea. Mergeau acum alături. Curând,

copacii lăsară loc câmpurilor cultivate, după cât se zărea prin ceaţă. Câmpuri înţesate de plante înalte, ale căror frunze semănau cu cele de porumb, dar nu erau verzi, ci galbene ca şofranul, iar în loc de ştiuleţi aveau mănunchiuri de grăunţe albe, care sclipeau. Şiruri de tufişuri pe ramurile cărora străluceau boabe verzi ca smaraldul. Fructe ciudate. Viţe căţărate în copaci, de care atârnau ciorchini stranii, în formă de stea.

Văzură şi case, întotdeauna cu două etaje. Masive, cubice, cu aripile formate din cuburi mai mici, ca acelea făcute de copii. Erau vopsite cu modele bizare. Faţade dungate, cu benzi late de un yard, alternând în albastru şi galben. Faţade de un albastru intens, prin care săgetau zigzaguri stacojii, ca nişte semne convenţionale pentru electricitate. Benzi orizontale, groase, de un roşu închis, cu dunguliţe verzi.

Drumul se îngustă, devenind o stradă pavată cu blocuri care, în timpul mersului, păreau a fi din tuf vulcanic.

Casele colorate erau din ce în ce mai dese. Pe lângă ei treceau bărbaţi şi femei cu feţe oacheşe sau negre, îmbrăcaţi în veşminte albe, fără mâneci, până la genunchi.

La încheietura dreaptă, fiecare purta un inel de bronz, de care atârnau câteva zale de lanţ. Cărau poveri: ulcioare, coşuri cu fructe, ploşti, bucăţi de pâine colorate în maron-roşcat, prăjituri plate, cu diametrul de un picior. Îi priveau curioşi pe cei patru, în timp ce treceau mai departe.

— Sclavi, spuse Sigurd.

Casele pictate erau acum una lângă alta. Aveau balcoane, iar în balcoane pomi înfloriţi, aidoma celor din balconul cabinei trandafirii. În unele se vedeau femei, care le strigau ceva.

Din strada aceea pătrunseră într-o piaţă. Forfota mulţimii îl făcu pe Kenton să se oprească, plin de uimire, de mirare, de surprindere, senzaţii pe care le crezuse dispărute, o dată cu personalitatea lui trecută. Dar priveliştea din faţa ochilor le redeşteptase.

La capătul îndepărtat al pieţii se profila silueta masivă a unui templu. Lângă el se vedeau prăvălii, iar în uşile acestora oameni care-şi lăudau marfa. În faţa lor fâlfâiau drapele, pe a căror pânză de mătase se înşirau cuneiforme, care făceau reclamă mărfurilor.

De-a lungul lui se perindau oameni din Ninive şi Babilon, cu păr creţ şi bărbi inelate, fenicieni cu nasuri coroiate şi ochi aprigi. Egipteni cu ochi înguşti, înfăşuraţi în muselină, etiopieni cu belciuge de aur în urechi, bărbaţi cu pielea galbenă, cu ochi migdalaţi, zâmbitori. Soldaţi în cămăşi de zale, arcaşi cu tolbele pe spate şi arcurile în mâini. Preoţi în robe negre, stacojii sau albastre. Chiar în faţa lui se opri o clipă un războinic cu pielea roşcată, cu muşchii puternici, ce purta pe un umăr securea cu tăiş dublu din Creta antică, iar pe celălalt îşi ţinea mâna albă o femeie în sandale, într-un veşmânt pliat ciudat de modern, împodobită cu şerpi şi cu pieptul alb, înalt, ivindu-i-se din bluza deschisă, la fel de modernă. Un minoic cu perechea lui, doi dintre cei care poate îi priviseră pe tinerii ce reprezentaseră tributul Athenei jertfit Minotaurului, monstruosul om-taur.

Apoi apăru un roman în armură, ţinând strâns o sabie scurtă, din bronz, care ar fi putut, şi probabil c-o şi făcuse, să ajute la croitul drumului ce-l parcursese primul Cezar. În spatele lui, un gal uriaş, cu chică încâlcită şi ochii la fel de albaştri ca ai lui Sigurd.

Prin centrul pieţii treceau bărbaţi şi femei în litiere purtate de sclavi. Urmări cu privirea o grecoaică, cu

picioarele lungi, cu păr blond ca grâul secerat. Urmări apoi o cartagineză, cu ochi focoşi, suficient de frumoasă pentru a fi o mireasă a lui Baal, a cărui statuie era fixată într-o parte a litierei sale.

— Sunt flămând şi însetat, mormăi Sigurd. De ce ne-am oprit aici? Să mergem!

Kenton înţelese deodată că această adunătură de epoci trecute putea să nu fie un lucru ciudat pentru cei care aparţinuseră trecutului.

Se strecurară prin mulţime şi se opriră în faţa unui local în care nişte oameni mâncau şi beau.

— E mai bine să intrăm câte doi, spuse Gigi. Klaneth caută patru bărbaţi, iar noi suntem străini. Lupule, mergi împreună cu Sigurd. Eu şi Zubran vă vom urma. Să nu ne vorbiţi când vom intra.

Prăvăliaşul le puse pe masă mâncare şi pocale înalte cu vin roşu. Era un tip vorbăreţ. I-a întrebat unde au tras în port şi dacă au călătorit bine.

— Acum nu-i vremea potrivită să fii pe mare, le zise el. Vine o furtună cumplită. Mă rog lui Nabu, Cel-Ce-Împrăştie-Apa, s-o întârzie până când se termină slujba în cinstea lui Bel. Voi închide prăvălia curând, căci vreau să merg s-o văd pe noua preoteasă a lui Bel, despre care se vorbeşte atât…

Kenton ţinuse până atunci capul plecat, cu faţa ascunsă de voalurile bonetei. Când auzi ce spunea cârciumarul, ridică fruntea şi-l privi pe om drept în ochi.

Iar prăvăliaşul păli, tremură, se dădu înapoi, holbându-se la el.

Îl recunoscuse? Kenton puse mâna pe spadă.

— Iertare! gemu cârciumarul. N-am ştiut că…

Apoi se uită la el mai atent, se linişti şi începu să râdă.

— Pe Bel! Am crezut că eşti… altcineva! Pe toţi zeii! Cât de mult îi semeni!

Ieşi imediat, grăbit. Kenton îl urmări surprins. Fuga lui să fi fost cumva un şiretlic? Să-l fi recunoscut ca pe unul dintre cei căutaţi de Klaneth? Nu putea fi aşa, căci frica lui fusese prea adevărată, uşurarea lui prea sinceră. Cine era cel care-i semăna atât de mult, în stare să provoace atâta spaimă şi atâta uşurare? Îşi terminară masa în linişte, plătiră cu aur luat de pe galeră şi ieşiră în stradă.

Îndată, li se alăturară Gigi şi persanul.

— Spre templu, spuse Kenton.

Coborâră strada, doi câte doi, încet, ca nişte oameni fără nici o treabă, abia întorşi dintr-o călătorie lungă. În timp ce mergeau, Kenton observa, din ce în ce mai uluit, că trecătorii îl priveau mai întâi uimiţi, apoi speriaţi, şi se îndepărtau în grabă. Ceilalţi sesizară şi ei acelaşi lucru.

— Trage-ţi eşarfa beretei pe faţă, spuse Gigi nervos. Nu-mi place cum se uită la tine. Dacă îşi închipuie că te cunosc, de ce nu ne trimit soldaţii pe cap? În loc de asta, fug speriaţi!

Kenton le povesti pe scurt, lui Gigi şi lui Zubran, despre cârciumar şi ce spusese acesta.

— Nu-i bine, zise Gigi. Atrage atenţia asupra noastră. Oare cu cine semeni, încât toţi cei care te văd se sperie? Ascunde-ţi faţa cât mai bine!

Kenton se supuse, mergând cu capul plecat. Totuşi, oamenii se întorceau să-l privească.

Strada pătrunse într-un parc larg. Lumea se înghesuia pe pajişte sau stătea pe bănci din piatră, pe crengile uriaşe ale unor copaci cu trunchiuri la fel de groase ca acelea de *sequoia*, şi ale căror vârfuri erau ascunse în ceaţa care se îngroşa încet. După o bucată

de drum, Sigurd îi conduse într-un loc izolat din parc.

— Frate de sânge, Gigi are dreptate. Oamenii se uită după tine. Cred că-i mai bine pentru noi toţi să nu mergem mai departe. Nu cunosc un loc mai bun în care să te ascunzi. Cel mai bine e să rămâi aici, pe banca asta. Ţine-ţi capul plecat, de parcă ai dormi sau ai fi beat. Pe aici sunt puţini oameni, şi vor fi şi mai puţini după ce se va deschide templul. Ceaţa te va ascunde trecătorilor. Aici vei fi în siguranţă. Noi trei vom merge la templu şi vom cerceta scările. Apoi ne vom întoarce aici şi ne vom sfătui.

Ştia că vikingul are dreptate. Din cauza celor care întorceau capul după el, nesiguranţa lor crescuse. Îi venea totuşi greu să rămână acolo, să nu vadă cu ochii lui unde era închisă Sharane şi să-i lase pe ceilalţi să găsească un drum spre ea. Dar Sigurd avea dreptate.

— Curaj, frate! spuse Sigurd, în timp ce-l părăseau. Odin a ridicat furtuna asta special pentru noi! Odin ne va ajuta să-ţi găsim femeia!

Avea senzaţia că stătuse mult, mult timp pe banca aceea, cu faţa ascunsă în mâini. Dorinţa de a vedea el însuşi închisoarea Sharanei, de a-i descoperi punctele slabe devenea tot mai puternică. La urma urmei, tovarăşii lui nu erau la fel de interesaţi ca el. Vederea lor nu era ascuţită de dragoste şi milă. El ar putea reuşi acolo unde ei ar da greş, acolo unde el ar putea vedea ceea ce ei n-ar vedea niciodată. În cele din urmă, această dorinţă puse stăpânire pe el. Se sculă de pe bancă şi-şi făcu loc prin înghesuiala străzii. Dar, după câţiva paşi, se întoarse în parc şi merse în paralel cu strada.

Când ajunse la capătul parcului, se aşeză şi, pe jumătate ascuns în frunziş, privi afară.

Chiar în faţa lui, la nici cincizeci de yarzi, se înălţă

imensa siluetă a Templului Celor Şapte Zone!

Îi bloca privirea, ca o barieră colosală. Nu putea aprecia cât de mare era baza acestuia. Probabil zece acri, sau chiar mai mult. Era conic, construit dintr-un material ale cărui caracteristici nu le putea bănui. Scara cea mare îl încolăcea ca un şarpe. Abia acum înţelese de ce era numit Templul Celor Şapte Zone. De la bază, pe o înălţime de o sută de picioare, strălucea ca argintul şlefuit. Apoi, o terasă circulară muşca din con. La o sută de picioare, deasupra terasei, conul era acoperit cu un metal de culoare roşie-aurie, cu mult portocaliu închis. Apoi, o altă terasă, de la care pornea în sus o faţadă din marmură neagră, mată şi moartă. Încă o terasă. Deasupra ei, ceaţa ascundea zidul. Avea totuşi impresia că prin ea se vedea o sclipire de stacojiu înflăcărat, iar deasupra o umbră albastră.

Urmări cu privirea scara în spirală. Ieşi afară, să vadă mai bine. De la baza ei, trepte largi duceau spre o platformă mare, pe care erau mulţi bărbaţi în armuri. Acolo se afla, probabil, garnizoana pe care trebuiau s-o ocolească înainte de a urca pe scările templului. Inima i se opri când numără soldaţii care păzeau scara.

Rămase să privească, în timp ce gândurile îi alergau prin cap. Scara se înălţa, treptat, de la platforma gărzilor. Cam la o mie de picioare de el, parcul atingea marginea templului. În punctul acela era un grup de copaci înalţi, ale căror ramuri atingeau scara. Frânghia lui Gigi, cu gheara de pisică! Cât de înţelept fusese ninivitul că anticipase o asemenea posibilitate! Kenton era cel mai uşor dintre cei patru. Putea să se caţăre în copaci şi să sară pe scară sau să prindă ancora de zidul scării, să se caţăre pe frânghie, şi gata!

Apoi putea să le arunce frânghia şi celorlalţi. Iar pe timp de furtună, dacă era adevărat ce prevestise

Sigurd, nu putea fi nimeni care să alarmeze garnizoana!

Îl inundă bucuria. Un al şaselea simţ i se trezi brusc, avertizându-l. Spaţiul dintre el şi templu era gol. La capătul scărilor stătea un ofiţer din garnizoană, care-l urmărea.

Kenton se întoarse degrabă, străbătu repede strada, ajunse la locul de unde plecase, găsi banca şi se aşeză pe ea, cu capul în mâini.

Nu avusese cum să vadă că ofiţerul chemase un altul, îi vorbise precipitat, apoi alergase prin spaţiul liber şi intrase în parcul împădurit. Nici nu-l văzuse pe ofiţer gonind, urmărindu-l cu privirea până când se aşeză pe bancă.

În timp ce stătea ghemuit, simţi pe cineva alături.

— Ai necazuri, marinarule? auzi o voce grosolană. Dacă eşti bolnav, de ce nu te duci acasă?

Kenton vorbi cu greutate, păstrându-şi faţa acoperită.

— Prea mult vin de Emakhtila… O să-mi treacă.

— Ha! Ha! râse celălalt şi-l apucă de braţ deasupra cotului. Uită-te în jur. Mai bine te-ai duce acasă înainte să înceapă furtuna!

— Nu-mi pasă de furtună, zise Kenton. Apa o să-mi ajute…

Mâna se desprinse de pe braţul lui. O vreme, cel de lângă el tăcu. Apoi se ridică.

— Ai dreptate, marinarule. Rămâi aici. Întinde-te pe bancă şi dormi. Zeii fie cu tine!

— Şi cu tine! mormăi Kenton.

Auzi paşii tovarăşului de-o clipă îndepărtându-se. Ridică grijuliu capul, privind în direcţia în care plecase omul. Se vedeau mai multe siluete, furişându-se printre copaci. Un bătrân într-o pelerină largă, albastră.

Un ofiţer îmbrăcat precum cel pe care-l văzuse pe scara templului. Un marinar. Un cetăţean grăbit. Care dintre aceştia stătuse lângă el?

Întrebarea îi stărui în minte doar o clipă, apoi începu din nou să-şi facă planuri de a ajunge la Sharane. Deodată îi veni o idee: omul care stătuse lângă el îl apucase de braţ. De locul în care purta brăţara Sharanei! Ofiţerul! Soldatul din garnizoană! El fusese! Îl urmărise?

Îşi duse mâna dreaptă la mâneca bluzei şi atinse brăţara! Mâneca îi fusese spintecată cu un cuţit, tocmai pentru a i se vedea brăţara!

Ofiţerul *fusese*! *Îl* urmărise! Simţise brăţara şi-i tăiase mâneca, ca să se convingă.

Îi spusese Gigi că brăţara i-ar putea trăda mai degrabă decât l-ar trăda pe el cerceii!

Fiecăruia i se ceruse să facă un sacrificiu. El nu-l făcuse!

Iar brăţara îl trădase!

Soldatul se dusese după ajutoare, bineînţeles! Din cauza asta îl sfătuise să doarmă acolo! Îl apuca râsul când se gândea la ironia unui asemenea sfat!

Se ridică în picioare, gata să fugă. Dar, înainte de a apuca să facă un pas, în jurul lui se auzi un zgomot, şi i se aruncă o pelerină peste cap, ca un sac. Mâini puternice îl apucară de gât, iar altele îi înfăşurară o funie în jurul braţelor, legându-i-le de trup.

— Luaţi-i pelerina de pe faţă, dar ţineţi-l de gât! spuse o voce rece, moartă.

Sângele îi îngheţă în vine. Avea în faţă ochii morţi ai lui Klaneth!

Apoi, din şirul dublu de soldaţi din jurul lui, se auzi o exclamaţie de uimire, o mişcare înspăimântată. Ofiţerul se apropie, privindu-l neîncrezător.

— Maică a Zeilor! murmură el şi căzu în genunchi în faţa lui Kenton. Stăpâne, n-am ştiut!

Se ridică şi-i tăie legăturile cu cuţitul.

— Stai! îl opri Klaneth. E omul nostru! Mai uită-te odată!

Tremurând, ofiţerul cercetă atent figura lui Kenton, ridicându-i voalurile bonetei, apoi înjură:

— Pe toţi zeii! Am crezut că e…

— Dar nu e, îl întrerupse calm Klaneth, aruncându-i lui Kenton o căutătură răutăcioasă şi trăgându-i de la brâu sabia lui Nabu.

— Stai! îl opri ofiţerul, care i-o luă liniştit din mână. Omul acesta e prizonierul meu, până când îl voi preda Sultanului. Până atunci, voi păstra eu sabia.

Fosforescenţa din pupilele preotului în negru străluci.

— Va merge în Casa lui Nergal! mârâi el. Păzeşte-te, căpitane, să-i stai în cale lui Klaneth!

— Fie că-ţi stau sau nu în cale, sunt soldatul Sultanului, spuse ofiţerul, şi mă supun ordinelor sale, după care toţi prizonierii trebuie să fie duşi mai întâi în faţa lui, indiferent, ce spune Marele Preot. În afară de asta, adăugă el cu viclenie, se pune şi problema recompensei… Această captură trebuie înregistrată, iar Sultanul e omul cel mai potrivit…

Preotul în negru rămase tăcut, frământându-şi cu degetele gura plină de cruzime. Ofiţerul râse.

— Înainte, marş! ordonă el. Spre templu! Dacă omul ăsta scapă, veţi plăti cu viaţa!

Kenton era înconjurat de trei rânduri de soldaţi. Alături de el mergea ofiţerul. În cealaltă parte, preotul în negru, a cărui privire îl urmărea cu o bucurie răutăcioasă. Klaneth, care-şi lingea buzele nemiloase cu focul iadului arzându-i în ochi.

Trecură astfel prin parcul împădurit, prin strada uimită şi pătrunseră printr-o arcadă înaltă în incinta templului.

23.
DISPERAREA LUI KENTON

ÎN TEMPLUL CELOR ŞAPTE ZONE era întuneric. Întuneric era şi în coridorul în care pătrunseseră, după ce trecuseră de poartă. Şi, pe măsură ce mergeau, întunericul creştea. Kenton nu mai vedea perechea ce-l flanca, nici triplul inel de oameni în armuri care-l înconjura. Se întreba cum de-şi găseau drumul prin bezna aia. Iar tropăitul paşilor celor trei şiruri de oameni în mişcare de ce devenise atât de slab?

Atât de slab...

Acum nu se mai auzea nici zgomotul paşilor, nici un fel de sunet! Nimic! Doar întunericul lipsit de culoare, orb, mormântal.

Departe, foarte departe, străbătând tăcerea întunecată, auzi urletul uraganelor, al uraganelor de dincolo de cele mai îndepărtate colţuri ale spaţiului. Erau tot mai aproape. Îl chemau, se roteau în jurul lui!

Acum se rotea şi el, înotând în arcuri largi prin întuneric, căzând!

Înţelese îngrozit ce i se întâmpla. Se zbătu în legături, încercând să le rupă, să-şi elibereze mâinile, să se agaţe de ceva, de cineva, să-şi oprească zborul venit într-un moment nepotrivit.

Zbura din lumea Sharanei într-a sa!

— Nu vreau înapoi! se văita el. Nu vreau aşa ceva!

Gigi! Sigurd! Ajutaţi-mă! Ishtar! Nabu! Ţineţi-mă aici!

Gurile uraganelor se închiseră. Zborul ce-i făcea rău încetă brusc. Îl auziseră?

Gâfâind, deschise încet ochii. Şi simţi cum degetele reci ale disperării îi strânseră inima!

Era din nou în camera sa!

Ceasul începu să bată. Unu, doi… Mintea sa zăpăcită număra bătăile.

Unsprezece!

Era ora unsprezece! Nu trecuse decât o oră de când fusese ultima oară aici, cu sângele şiroindu-i din răni! Sângele acela nu se uscase încă pe covor! Iar muşcăturile săbiilor din care-i cursese erau închise de mult, cicatrizate!

Aruncă doar o privire în oglinda cea mare. O privire spre figura palidă sălbatică, cu ochii disperaţi, figura lui… Se uită apoi în jos, spre nava-bijuterie. Vâslele fuseseră trase, pânza de culoarea cozii de păun strânsă… Văzu sclavii din cală. Figurine. Jucării ghemuite, întinse pe bănci, dormind. Supraveghetorul, o jucărie din marmură neagră, stătea cu bărbia în mâini. La uşa cabinei Sharanei, o fată scruta depărtările, cu capul ridicat, cu ochii din geme albastre cercetând un cer nevăzut.

Jucării pe o corabie-jucărie!

O corabie-jucărie, dar în acelaşi timp o lume care conţinea, pentru el, toate realităţile…

Căzu în genunchi, gemând:

— Ishtar! Mare Mamă! Du-mă înapoi! Nabu! Stăpâne al Înţelepciunii! Arată-mi drumul! Condu-mă!

Se opri. Ghearele reci din jurul inimii i se strângeau şi mai tare. Ce se va întâmpla dacă se va întoarce pe corabie? Cum îşi va ajuta prietenii? Nu va reuşi niciodată să găsească drumul secret pe care-i

condusese vikingul! Şi chiar dacă, printr-o minune, va reuşi să-l găsească, nu va avea cum să-i ajute! Înainte de a ajunge în oraş, înainte de a-i găsi pe ceilalţi, zarurile vor fi aruncate! Rezultatul hotărât!

Dacă va rămâne pe corabie, iar ei se vor întoarce şi-l vor găsi lenevind acolo, ce vor crede despre el? Că i-a părăsit, că a fugit ca un laş, că i-a lăsat să poarte singuri povara eliberării femeii pe care o iubea el!

Şi de ce ar gândi altfel?

Dar nu, ei nu se vor întoarce…

Nu vor părăsi oraşul, nu se vor întoarce pe corabie fără el. Nu vor face asta Gigi, Sigurd, Zubran sau Sharane! Vor rămâne acolo, căutându-l!

Şi nu-l vor căuta prea mult, fiindcă vor fi prinşi!

Nu putea suporta un asemenea gând.

Dacă nu se va întoarce în lumea aceea necunoscută, va pierde totul! Totul! Toată plăcerea vieţii, orice raţiune de a trăi…

Sharane va fi pierdută pentru vecie…

Gemea de disperare, de ruşine, de dor.

Apoi apăru o speranţă sălbatică. Oricare ar fi puterea ce-l balansa ca pe un pendul între cele două lumi, puterea aceea nu l-ar putea trimite în altă parte decât pe Corabia lui Ishtar? Şi ce era cu acel factor misterios al timpului, care zbura acolo mult mai repede decât aici? Timpul care în câteva ore îl schimbase dintr-un slăbănog studios într-un om cu muşchi de oţel, cu nervi de oţel! Mult mai iute curgea timpul acela, şi totuşi lăsa neatinsă, neschimbată orice fiinţă. Oare acea Putere, care făcea orice voia cu timpul lumii aceleia, nu l-ar putea face să curgă înapoi?

S-ar arunca la picioarele acelei Puteri cerşindu-i mila, fără nici o reţinere!

Kenton se aplecă, până când fruntea îi atinse carena

corăbiei strălucitoare.

— Ishtar! Zeiţă! Mamă! se rugă el. Nabu! Preasfinte! Nu vă cer libertatea! Nu vă cer puterea! Vă cer doar un lucru: să mă trimiteţi înapoi! Nu pe corabia de pe care am plecat! Duceţi-mă înapoi în mâinile lui Klaneth! Între soldaţii lui, aşa cum fusesem! Iar dacă asta înseamnă chinuri, înseamnă moarte, voi fi fericit! Duceţi-mă acolo unde eram legat şi neajutorat şi, orice s-ar întâmpla, orice nenorocire s-ar abate asupra mea, nu voi înceta să vă mulţumesc şi să vă slăvesc! Ishtar! Nabu! Vă voi ruga până ce mi se va opri respiraţia! Îndepliniţi-mi ruga! Nabu! Ishtar!

Sub picioarele lui Kenton, podeaua se răsucea. Întunericul se prăvăli deodată, ascunzând camera şi corabia. Un întuneric aidoma celui prin care căzuse din Templul Celor Şapte Zone. Se simţi rotit, răsucit în acelaşi întuneric fără culoare, orb, tăcut, rotit ca o piatră la capătul praştiei. Când rotitul încetă, ţâşni în întuneric ca piatra scăpată din praştie. Aruncat. Înconjurat de uraganele care urlau…

Întunericul deveni cenuşiu. Şovăia între cele două lumi. În faţa lui se vedea Corabia Zeiţei Ishtar. Privi în jos spre ea, din apropiere şi totodată de la o înălţime incredibilă…

— Nu, gemu Kenton, nu pe corabie! Mamă Ishtar! Stăpâne al Înţelepciunii! Nu pe corabie! Sharane! Îmi ofer sufletul în schimbul sufletului ei! Duceţi-mă în templu! Ishtar! Ishtar!

Inexorabile, contururile ceţoase ale punţii şi catargului se contractară, căpătând substanţă. Acum era aproape de catarg, cădea încet, atinse puntea…

Deodată, ceva, ca un vânt puternic, alb, strălucitor, ţâşni din cabina Sharanei. Îl prinse, îl învălui, îl luă cu el! Corabia dispăru.

Avu o senzaţie de zbor uşor, apoi, ca o izbitură luminândă, simţi o cădere ce-l zgudui.

— Ridică-te, sclavule! îl auzi pe Klaneth mârâind şi-i simţi piciorul în coaste.

— Încet, preotule, se auzi vocea ofiţerului cere-l prinsese în capcană.

Mâinile soldaţilor îl ridicară în picioare.

Kenton privi în jur, ca trezit din vis. Se afla într-un coridor larg, bine luminat. Cele trei şiruri de soldaţi care-l înconjurau aşteptau. Aşteptau ordinul de a porni mai departe. Totul era ca atunci când întunericul se abătuse asupra sa, zvârlindu-l fără voie înapoi, în lumea lui!

Ishtar! Nabu! *Îi răspunseseră! Îi îndepliniseră ruga!*

Kenton îşi ridică fruntea. Izbucni în râs.

— Să mergem! strigă el.

Şi porni râzând.

Spre chinuri, spre moarte? Ce importanţă avea?

Scăpase de povara disperării. Oricum, nu mai avea de ce să-i fie ruşine!

Spre chinuri, spre moarte… Ce importanţă avea?

24.
REGELE CELOR DOUĂ MORŢI

STĂPÂNUL EMAKHTILEI, Regele Celor Două Morţi, stătea cu picioarele încrucişate, pe un divan înalt. Semăna cu bătrânul rege Varză din cântecele pentru copii, prin veselia sa de monarh rubicond, cu obrajii rotunzi ca merele roşii. Purta o robă uşoară, stacojie. Barba lui largă, albă, pătată ici, colo, de picături de vin roşu, purpuriu sau galben, se mişca zglobie.

Camera de judecată a Stăpânului din Emakhtila era de circa o sută de picioare pătrate. Divanul lui se afla pe o platformă înaltă de cinci picioare, care se întindea dintr-o parte în cealaltă a camerei, ca o scenă, spre care se ridica într-o curbă concavă podeaua în carouri. Partea curbă era străbătută de un şir de trepte late, care urcau spre platformă şi se opreau la cinci picioare de divanul regelui.

Doisprezece arcaşi, cu fuste de argint şi stacojiu prinse în brâuri, stăteau pe treptele de jos, umăr la umăr, cu arcurile şi săgeţile pregătite, gata în orice clipă să ochească şi să tragă. Douăzeci şi patru de arcaşi erau îngenuncheaţi la picioarele lor. Treizeci şi şase de săgeţi aducătoare de moarte erau îndreptate spre Kenton, spre preotul în negru şi spre căpitan.

De fiecare parte a treptelor, de-a lungul zidului curbat, până unde acesta întâlnea zidul camerei, un alt

şir de arcaşi în stacojiu şi argintiu stăteau unul lângă altul, cu săgeţile pregătite. Ochii sclipitori ai regelui le vedeau cefele aranjate la marginea platformei ca luminile rampei.

De-a lungul celorlalţi trei pereţi, tot umăr la umăr, cu săgeţile în corzile arcurilor, cu ochii pe Stăpânul Emakhtilei, se desfăşura o friză continuă de arcaşi în stacojiu şi argintiu. Stăteau tăcuţi, ca nişte automate cu resorturile bine încordate, aşteptând atingerea unor butoane tainice.

Camera nu avea ferestre. Pereţii erau acoperiţi de tapiserii de un albastru-deschis. O sută de lămpi o luminau cu flăcările lor galbene, liniştite.

La câţiva paşi în stânga regelui se afla o siluetă voalată, nemişcată, ca şi arcaşii. Chiar şi voalurile groase îi sugerau subtil frumuseţea. La aceeaşi distanţă, în dreapta regelui, o altă siluetă acoperită de voaluri, degaja oroare. O siluetă făcea ca inima să-ţi bată mai iute, cealaltă ţi-o oprea.

Pe podea, la picioarele regelui, era ghemuit un chinez uriaş, cu o sabie încovoiată, stacojie.

Lângă fiecare capăt al divanului stăteau nişte fete blonde, dezbrăcate până la brâu. Şase de-o parte, şase de cealaltă. Purtau căni pline cu vin. La picioarele lor se aflau cupe cu vin roşu, purpuriu şi galben, aşezate în alte cupe mai mari, umplute cu zăpadă.

În dreapta Regelui Celor Două Morţi stătea îngenuncheată o fată, cu o cupă de aur pe palmele întinse, iar în stânga alta, cu o cană de aur. Regele se folosea pe rând de mâna dreaptă sau de cea stângă, ridicând cupa sau cana, ducându-le la buze, punându-le înapoi. Şi fetele umpleau imediat vasele.

Regele Celor Două Morţi era beat turtă.

Căpitanul şi preotul în negru îl târâseră pe Kenton

prin tot felul de coridoare, până ce ajunseră aici. Acum, regele bău cu sete, puse cupa jos şi bătu din palme.

— Stăpânul Emakhtilei judecă! strigă prelung chinezul.

— Judecă! şoptiră arcaşii înşiraţi de-a lungul zidurilor.

Kenton, preotul în negru şi căpitanul păşiră înainte, până când atinseră cu pieptul vârfurile săgeţilor. Regele rămase rezemat, cu ochii veseli aţintiţi la Kenton.

— Ce înseamnă asta, Klaneth? strigă el, cu o voce înaltă, subţire. Casa Zeului Bel şi Casa Zeului Nergal şi-au declarat război?

— Nu sunt în război, stăpâne, îi răspunse Klaneth. Acesta este sclavul pentru care am oferit o recompensă mare şi pe care îl cer, o dată ce a fost prins.

— Eu l-am prins, Preaputernice, îl întrerupse căpitanul, îngenunchind în timp ce vorbea. Şi am câştigat recompensa promisă de Klaneth, o Preadreptule!

— Minţi, Klaneth! croncăni regele. Dacă nu sunteţi în război, de ce îl târăşti aici pe Înaltul Preot al lui Bel, legat ca o găină?

Asta era, deci! Înaltul Preot al lui Bel era cel care îi semăna atât de mult! De aceea se uitau oamenii de pe stradă la el! De aceea îngenuncheaseră soldaţii şi se speriase atât de rău căpitanul. Iar Sharane era preoteasă a lui Bel, prizonieră a acelui preot!

— Priveşte mai bine, stăpâne, spuse Klaneth. Vei vedea că nu mint.

Ochii apoşi îl scrutară atent pe Kenton.

— Nu, râse regele. Nu-i Înaltul Preot! Este ceea ce ar fi preotul dacă ar fi doar om! Bine, bine, toate astea

mi-au făcut o sete...

Ridică o cană. Înainte de a o duce la buze, se opri şi o cercetă.

— Pe jumătate plină! se bâlbâi regele. Doar pe jumătate plină!

Se uită de la cană la fata de lângă cea îngenuncheată în stânga lui. Figura veselă, rotundă a regelui se încruntă spre ea.

— Insecto! Ai uitat să-mi umpli cana! orăcăi regele şi ridică un deget.

Ting! O coardă de arc cântă de-a lungul zidului stâng, o săgeată şuieră. Lovi fata ce tremura în umărul drept. Fata se prăbuşi, cu ochii închişi.

— Foarte rău! strigă vesel regele, ridicând iar un deget.

Ting! Din friza de pe peretele din dreapta cântă un alt arc. O săgeată ţâşni de-a lungul camerei. Vârful ei pătrunse în inima primului arcaş. Înainte ca trupul lui să atingă podeaua, acelaşi arc mai cântase o dată.

O a doua săgeată se înfipsese adânc în partea stângă a pieptului fetei!

— Bine! râse regele şi-şi şterse lacrimile ce-i dăduseră de atâta râs.

— Stăpânul nostru a condamnat la moarte! cântă chinezul. Slavă lui!

— Slavă lui! îi ţinură isonul arcaşii şi servitoarele.

Kenton, înnebunit de furie la vederea acestor omoruri lipsite de orice logică, se repezi înainte. Imediat, corzile arcurilor celor treizeci şi şase de arcaşi din faţa lui se întinseră, cu săgeţile până în dreptul urechilor. Preotul în negru şi căpitanul îl apucară şi-l trântiră jos.

— N-o să mori atât de uşor! mârâi Klaneth, punând piciorul pe gâtul lui.

Chinezul scoase un ciocănel şi lovi în lama lată a sabiei sale. Aceasta răsună ca un clopoţel. Din spatele platformei apărură doi sclavi, care luară fata moartă. Altă fată îi luă locul. Sclavii târâră şi cadavrul arcaşului. De după perdea, se strecură un altul, care se aşeză în locul în care stătuse primul arcaş.

— Lăsaţi-l să se ridice, croncăni regele vesel, golindu-şi cana plină.

— Stăpâne, e sclavul meu!

Toată voinţa preotului în negru nu-i putea stăpâni nerăbdarea arogantă din voce.

— E sclavul meu şi pot face ce vreau cu el! A fost adus aici în urma ordinului pe care l-ai dat. L-ai văzut. Acum îmi revendic dreptul de a-l duce la locul pedepsei!

— Oho-ho!

Regele puse cupa jos, privind jovial spre Klaneth.

— Oho-ho! Deci *nu vrei* să-l laşi să se ridice? Vrei să-l iei de aici? Oho-ho! Unghie de picior a unui purice zdrobit! Sunt sau nu Stăpânul Emakhtilei? Răspunde-mi!

Din camera de judecată regală se auzi zgomotul corzilor de arc întinse. Fiecare săgeată din friza argintie şi stacojie a arcaşilor era aţintită spre trupul masiv al preotului în negru. Căpitanul se aruncă lângă Kenton.

— Pe toţi zeii! şopti soldatul. Să te ia iadul şi pe tine şi recompensa oferită pentru tine! De ce a trebuit să te văd tocmai eu!

Apoi se auzi vocea preotului în negru, strangulată de furie şi de teamă:

— Eşti Stăpânul Emakhtilei!

Apoi căzu în genunchi. Regele îşi flutură mâna. Corzile arcurilor se destinseră.

— Ridicaţi-vă! strigă regele.

Cei trei se ridicară. Stăpânul Emakhtilei îndreptă un deget spre Kenton.

— De ce eşti aşa furios, cotcodăci el, fiindcă i-am condamnat la moarte pe cei doi? Omule, de câte ori vei implora moartea şi te vei ruga să ai parte de nişte arcaşi iuţi, înainte de a termina Klaneth cu tine!

— A fost un măcel inutil, spuse Kenton, cu privirea ţintă în ochii apoşi.

— Cupa mea trebuie să fie mereu plină, râse regele. Fata cunoştea pedeapsa. A încălcat legea, a fost ucisă. Eu sunt un om drept.

— Stăpânul e drept! cântă chinezul.

— E drept! îi ţinură isonul arcaşii şi servitoarele.

— Arcaşul a făcut-o să sufere inutil, deşi eu ordonasem o moarte fără dureri. De aceea a fost ucis. Eu sunt plin de milă.

— Stăpânul nostru e plin de milă! cântă chinezul.

— E plin de milă! îi ţinură isonul arcaşii şi servitoarele.

— Moartea! zise regele, cu o figură jovială. Omule, moartea este cea mai mare favoare! E singurul lucru pe care zeii nu i-l pot răpi omului! E singurul lucru mai puternic decât nestatornicia zeilor! Zeii dau şi iau înapoi. Numai moartea n-o pot lua înapoi. Ea e caracteristică omului. Mai presus de zei, nepăsătoare faţă de voinţa zeilor, mai puternică decât zeii! Chiar şi zeii, atunci când le vine timpul, trebuie să moară!

Ah! oftă el şi, o clipă, imaginea veselă a regelui Varză dispăru, lăsând loc figurii unui bătrân foarte obosit, foarte trist, foarte înţelept şi foarte beat. Ah! A existat în Chaldeea un poet, pe când locuiam acolo, un om care cunoştea moartea şi ştia cum să scrie despre ea… Maldronah era numele lui… Nimeni de aici n-a

auzit de el…

Apoi adăugă încet, prelung, de parcă ar fi cântat cuvintele:

Mai bine mort, decât să trăieşti,
Dar şi mai bine-i să nu fii!

Kenton îl asculta. Interesul pentru această personalitate ciudată îi izgonise sila. Auzise de Maldronah din anticul Ur. Parcursese poemul din care citase regele, în timp ce citise câteva dintre tăbliţele de lut descoperite de Heilprecht în nisipurile cetăţii Ninive, cândva, în vechea lui viaţă aproape uitată… Le tradusese pentru propria-i plăcere şi le versificase în limba lui. Involuntar, recită începutul ultimei strofe macabre:

Viaţa-i un joc, aşa se spune,
Nu-i cunoaştem sfârşitul, nici nu ne pasă,
Şi-l terminăm, când oboseala ne-apasă…

— Ce? strigă regele. Îl ştii pe Maldronah? Tu?

Imaginea bătrânului rege Varză apăruse din nou, hohotind.

— Mai departe! comandă el.

Kenton îi simţea furia lui Klaneth. Îl simţea cum tremură de nerăbdare şi de neputinţă. Iar Kenton râse şi el, privind în ochii strălucitori cu ochi la fel de veseli. Şi, în vreme ce Regele Celor Două Morţi învingea timpul cu ajutorul cupelor şi al cănilor, el termină versurile lui Maldronah, fredonând un cântec ciudat, în ritm lent, de marş funebru:

Plăcut e să ocoleşti capcane glumind,

Să-nfrunţi pericolele, peste ele sărind,
Să risipeşti în plăceri ce-ai muncit...
Există un loc nenumit,
E-o uşă ce-aşteaptă, deschisă, să vii.
Şi tot ce-ai făcut, ce ai vrut ca să fii
Ce mai contează când goana turbată
Se-opreşte în uşa aceea îndepărtată?
Nici o făptură nu s-a întors prin ea, niciodată,
O dată ce-a fost pe-acolo de moarte mânată.
Cel înţelept n-are nimic de jelit
Nici teamă de judecăţi, cel ce nu a greşit.
Mai bine mort decât viu, se zice...
Cel nenăscut e şi mai ferice!

Regele rămase tăcut multă vreme. În cele din urmă se ridică, apucă o cupă şi o întinse uneia dintre fete.

— O să bea cu mine! zise el, arătându-l pe Kenton.

Arcaşii se dădură la o parte, lăsând fata să treacă. Aceasta se opri lângă Kenton şi-i duse cupa la gură. Kenton bău îndelung, îşi ridică capul, apoi şi-l plecă, în semn de mulţumire, spre Domnul Emakhtilei.

— Klaneth, spuse regele, nici un om care-l cunoaşte pe Maldronah din Ur nu poate fi sclav!

— Stăpâne, spuse preotul în negru plin de nesiguranţă, totuşi, omul acesta îmi aparţine!

Regele rămase tăcut, bând când din cupă, când din cană. Privind când la Kenton, când la Klaneth.

— Vino aici! ordonă el, în cele din urmă, arătând cu degetul spre Klaneth, apoi spre locul de lângă chinez.

— Stăpâne! spuse Klaneth, şi mai nesigur, dar tot încăpăţânat. Sclavul meu va rămâne lângă mine!

— Oare? râse regele. Ulcer de pe burta unui ţânţar!

Va rămâne lângă tine sau va face ce-am poruncit?

În jurul camerei, corzile arcurilor se întinseră din nou.

— Stăpâne, spuse Klaneth, cu capul plecat, va veni lângă tine…

Când plecă de lângă el, Kenton îl auzi scrâşnind din dinţi. Îl auzi suflând ca un om care a alergat îndelung. Iar Kenton păşi râzând în spaţiul eliberat de arcaşi, oprindu-se în faţa regelui.

— Bărbat care-l cunoşti pe Maldronah, cloncăni regele, te întrebi, poate, cum se face că eu singur am mai multă putere decât toţi preoţii aceştia şi zeii lor. Fiindcă, în Emakhtila, sunt singurul fără credinţă şi fără superstiţii. Sunt singurul care ştie că există doar trei adevăruri. Vinul care poate să-l facă uneori pe om să vadă mai limpede decât zeii. Puterea care, combinată cu şiretenia omenească, te poate face superior zeilor. Moartea pe care nici un zeu n-o poate înlătura şi cu care mă joc după plac.

— Vin! Putere! Moarte! cântă chinezul.

— Preoţii ăştia au mulţi zei, fiecare din ei gelos pe ceilalţi. Ha! Ha! râse regele. Eu n-am zei. Sunt drept cu toţi. Judecătorul nu trebuie să aibă prejudecăţi, trebuie să fie fără credinţă.

— Stăpânul nostru n-are prejudecăţi! cântă chinezul.

— Nu are nici o credinţă! intonară arcaşii.

— Eu sunt pe o tipsie a balanţei, spuse regele. Pe cealaltă sunt o mulţime de zei şi preoţi. Dar numai trei lucruri sunt reale: vinul, puterea, moartea! Cei care au încercat să mă convingă credeau în mai mult de trei lucruri. Iar eu i-am învins. Dacă aici ar fi existat doar un zeu, doar o credinţă care să mi se opună, aş fi fost învins. Da, trei învinşi de unul! Acesta-i paradoxul, acesta-i adevărul!

— Stăpânul Emakhtilei spune adevărul! şoptiră arcaşii.

— Mai bine trei săgeţi drepte în tolbă, decât una îndoită de trei ori... Iar când se va ridica în Emakhtila un singur bărbat, cu o singură săgeată, dar mai dreaptă decât cele trei ale mele, acela va domni în locul meu! declară regele.

— Arcaşi, ascultaţi-l pe stăpân! cântă chinezul.

— Însă, continuă regele ameţit de băutură, întrucât toţi zeii şi preoţii de aici sunt geloşi unii pe alţii, eu, care nu dau un ban pe toţi zeii şi preoţii, sunt Stăpânul Emakhtilei, pentru a păstra pacea şi a-i opri să se distrugă între ei. Şi pentru că am câte zece arcaşi pentru fiecare arcaş de-al lor şi douăzeci de spadasini pentru fiecare spadasin de-al preoţilor, o duc foarte bine! Ha! Ha! râse regele. Asta înseamnă puterea!

— Stăpânul nostru are puterea! strigă chinezul.

— Iar dacă am puterea, pot să mă îmbăt când am chef! chicoti regele.

— Stăpânul nostru e beat! şoptiră arcaşii din jurul camerei.

— Beat sau treaz, sunt Stăpânul Celor Două Morţi! bolborosi regele.

— Celor Două Morţi! şoptiră arcaşii, dând din cap.

— Ţie, omule care-l cunoşti pe Maldronah, ţi le voi dezvălui, zise Stăpânul Emakhtilei, rânjind spre Kenton.

— Arcaşi din spate şi din părţi, plecaţi-vă capetele! strigă chinezul.

Capetele arcaşilor de pe cele trei laturi ale camerei se plecară imediat.

Voalurile căzură încet de pe silueta din stânga regelui.

De sub ele apăru o femeie. Îl privi pe Kenton cu ochi profunzi, în care se citea tandreţe de mamă, sfiiciune

de fecioară, pasiune de iubită. Trupul ei gol era perfect. În el, armoniile mamei, fecioarei şi iubitei se împleteau într-o singură strună, irezistibilă. Ea era calea spre lumea vrăjită, simbolul a tot ce poate oferi viaţa în frumuseţe şi bucurie. În ea erau toată dulceaţa vieţii, făgăduielile ei, extazurile ei, dorurile şi motivaţiile ei. Privind-o, Kenton ştiu că viaţa era ceva ce merita să fie păstrat. Ceva drag, plin de minuni… Şi nu trebuia s-o laşi să treacă zadarnic!

Iar Moartea aceea era cumplită!

Nu simţea nici o dorinţă pentru trupul ei minunat de femeie. Nu făcea altceva decât să aprindă dorinţa înflăcărată de a trăi continuu.

În mână ţinea un instrument cu o formă ciudată, lung, cu gheare ascuţite şi colţii unei fălci ce sfâşie.

— Nu e în întregime umană. Eu am făcut-o, spuse regele, mulţumit de sine. Am fost odată un mare vrăjitor, înainte de a învăţa că doar în simplitate se află puterea.

— Puterea! intonă chinezul.

— I-am dat, chicoti regele, tot ceea ce mi-a displăcut mai mult. Omoară încet. Văzând-o, oamenii se agaţă de viaţă, se agaţă de ea aprig, teribil. Fiecare moment al vieţii pe care-l smulge din ei cu ghearele şi cu dinţii aceia reprezintă o veşnicie în care luptă împotriva morţii. Îi extrage din viaţă încet, iar ei se vaită, se agaţă de ea, întorcând cu încăpăţânare faţa de la moarte! Iar acum, priveşte!

Voalurile căzură de pe silueta din dreapta.

Sub ele stătea ghemuit un pitic negru, deformat, strâmb, hidos. Îl privea pe Kenton cu ochi maţi, în care se citeau toate durerile, tristeţile şi deziluziile vieţii. Toată inutilitatea vieţii, oboseala, truda ei zadarnică. În acel moment, Kenton uită de cealaltă siluetă şi înţelese

că viaţa era groaznică şi că mai bine nu te năşteai…

Că moartea era singurul lucru bun pe care-l avea omul!

Piticul ţinea în mână o sabie mlădie, ascuţită ca briciul, cu vârful ca un ac. Kenton simţea dorinţa crescândă de a se repezi în sabia aceea, pentru a fi ucis de ea.

— Lui, râse regele, i-am dat tot ce mi-a plăcut mai mult. Moartea lui e rapidă, e o cupă dulce, plăcută buzelor. Tot eu l-am făcut şi pe el. Tu, cel de colo, spuse regele, arătând spre căpitanul care îl prinsese pe Kenton. Nu sunt prea încântat că l-ai prins pe acest om care-l cunoaşte pe Maldronah, chiar dacă e sclavul lui Klaneth! Du-te la Moartea din stânga mea!

Cu faţa albă, din care-i pierise sângele, căpitanul urcă treptele, merse ţeapăn printre arcaşi, fără să se oprească, până ajunse în faţa Morţii. Chinezul îşi lovi sabia. Intrară doi sclavi, purtând un grătar de metal. Îl dezbrăcară pe căpitan de armură şi-l întinseră gol pe grătar. Silueta de femeie se aplecă spre el, cu tandreţe, cu dragoste, cu toate făgăduielile vieţii din ochii ei adânci, de pe figura ei fermecătoare. Îşi duse instrumentul cu gheare spre pieptul soldatului, cu atâta blândeţe!

De pe buzele acestuia ţâşni un strigăt îngrozit, disperat. Rugăciuni şi blesteme. Vaietul unui proaspăt damnat.

Calmă, femeia îşi pleca tăişul spre el, zâmbind, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Lasă-l! chicoti regele.

Femeia îşi ridică instrumentul de tortură de pe pieptul soldatului. Se aplecă spre voalurile sale şi le aruncă din nou peste ea. Sclavii îl dezlegară pe căpitanul ce tremura şi-l îmbrăcară. Acesta se târî

înapoi, plângând cu sughiţuri, şi căzu în genunchi lângă preotul în negru.

— Sunt foarte supărat pe tine, zise vesel regele. Dar ţi-ai făcut datoria. De aceea, mai poţi trăi o vreme dacă doreşti. Eu sunt drept!

— Stăpânul este drept! îi răspunse camera.

— Tu! spuse regele, arătând spre arcaşul care ucisese servitoarea şi pe celălalt arcaş. Sunt mulţumit de tine! Vei fi răsplătit. Du-te la Moartea din dreapta mea!

Soldatul păşi înainte, la început încet, apoi, când ochii goi ai piticului îi întâlniră privirea, se mişcă mai repede. Tot mai repede, grăbindu-se pe scări, împingând arcaşii, şi se aruncă în sabia mlădioasă.

— Sunt generos! spuse regele.

— Stăpânul nostru e generos! intonă chinezul.

— Generos! şoptiră arcaşii.

— M-am plictisit! râse regele.

Bău cu sete din dreapta, apoi din stânga. Capul îi cădea pe piept. Se bălăngănea. Regele era beat turtă.

— Ordinul meu!

Deschise şi închise un ochi strălucitor, apoi pe celălalt.

— Ascultă-mă, Klaneth! Sunt somnoros. Vreau să dorm. Când mă voi trezi, adu-l din nou pe omul ăsta care-l cunoaşte pe Maldronah în faţa mea. Să nu i se întâmple nimic până atunci! Ăsta-i ordinul meu! Va fi păzit de arcaşi. Luaţi-l! Aveţi grijă de el! Ăsta-i ordinul meu!

Se întinse după cupă. O scăpă din mâna vlăguită.

— Pe moartea mea! şuieră el. Nu mai sunt în stare nici măcar să ţin cupa cu vin!

Se prăbuşi pe divan.

Regele Celor Două Morţi sforăia…

— Stăpânul nostru doarme! cântă încet chinezul.

— Doarme! şoptiră arcaşii şi fetele.

Chinezul se ridică, se aplecă spre rege şi îl luă în braţe ca pe un copil. Cei doisprezece arcaşi de pe treapta de jos se întoarseră, înaintară şi-i înconjurară pe cei doi. Ceilalţi douăzeci şi patru de arcaşi se întoarseră, înaintară şi-i înconjurară pe toţi. Arcaşii de lângă zidul curbat se răsuciră şi urcară treptele câte şase. Friza vie, în argint şi stacojiu, se despărţi în grupe de câte şase, care-i urmară.

Şirul dublu ce-l înconjura pe regele adormit şi chinezul trecură printre perdelele din spate. După ei veneau arcaşii.

Şase dintre arcaşi ieşiră din rând şi se aliniară în jurul lui Kenton.

Servitoarele adunară cupele şi ulcioarele, strecurându-se printre perdele.

Pe scenă rămaseră doar Cele Două Morţi, acoperite de voaluri, tăcute, nemişcate.

Arcaşii arătară în jos. Kenton coborî treptele.

Apoi, flancat de preotul în negru de-o parte, de căpitanul cu faţa albă de cealaltă, cu trei arcaşi înainte şi trei în urmă, ieşi din camera de judecată a regelui.

25.
PREOTUL ÎN ALBASTRU

SOLDAŢII îl duseră pe Kenton într-o cameră joasă, fără ferestre. Pe laturi erau bănci de piatră, iar în centru o altă bancă, în formă de sarcofag. Arcaşii îl aşezară pe ea, îi legară încheieturile cu o curea de piele, puseră o pelerină pe bancă şi-l aruncară peste ea. Se aşezară, doi câte doi, de fiecare latură a camerei, cu ochii pe preotul în negru şi pe căpitan, cu arcurile pregătite.

Căpitanul îl bătu pe preot pe umăr.

— Recompensa. Când o voi primi?

— Când sclavul va fi în mâna mea, nu mai devreme, îi răspunse furios Klaneth. Dacă ai fi fost mai înţelept, ai fi avut-o deja!

— Da, şi mi-ar fi folosit tare mult cu o săgeată în inimă, dădu din umeri ofiţerul. Sau văitându-mă la picioarele Morţii!

Preotul în negru îl privi răutăcios pe Kenton, aplecându-se asupra lui.

— Nu te bizui pe favoarea regelui, mârâi el. Azi a vorbit doar beţia din el! Când se va trezi, va fi uitat de tine! Şi o să mi te dea fără să mai pună întrebări! Nu mai ai nici o speranţă, câine!

— Nu? rânji Kenton, înfruntându-i ochii morţi, plini de răutate. Totuşi te-am învins până acum de două ori,

porc negru!

— Dar nu şi a treia oară! scuipă vorbele Klaneth. Iar când regele se va trezi, te voi avea nu numai pe tine, ci şi pe târfa de templu pe care-o iubeşti! Ha! Ha! răcni preotul în negru, în timp ce Kenton tresărise. Asta te doare, nu? Da, vă voi avea pe amândoi! Şi veţi muri împreună! Încet, cât mai încet, văzând fiecare chinurile celuilalt! Unul lângă altul, până când, încetul cu încetul, torturile vă vor distruge complet trupurile! Şi, în cele din urmă, şi spiritele! Nicicând n-a mai murit un bărbat sau o femeie aşa cum veţi muri voi doi!

— Nu poţi să-i faci nici un rău Sharanei, mâncător de leşuri din a cărei gură cad minciuni! răspunse Kenton. Ea e preoteasa lui Bel şi nu te poţi atinge de ea!

— Ha! Ha! rânji Klaneth, apoi se apleca spre el, şoptindu-i la ureche. Ascultă-mă! Îţi dau o ştire plăcută, care să te frământe după ce voi pleca! Nu-i pot face nimic doar dacă preoteasa rămâne credincioasă zeului! Ascultă-mă, ascultă-mă cu atenţie! Înainte ca regele să se trezească, Sharane va avea un alt iubit! Da, şopti el, cu o ironie diabolică. Iubita ta va fi în braţele unui pământean! Iar acela nu vei fi tu!

Kenton se zbătea neputincios, încercând să-şi rupă legăturile, să se repeadă la figura răutăcioasă.

— Dulcea Sharane! şopti Klaneth, privindu-l cu ură. Vasul Sfânt al Plăcerii! Eu voi fărâma vasul acesta înainte ca regele să se trezească din somn!

Se îndreptă apoi spre soldatul care-l prinsese pe Kenton.

— Mă duc să aştept trezirea regelui. Vino!

— Nu vin, răspunse în grabă soldatul. Pe toţi zeii, prefer compania lor! De altfel, dacă nu-mi supraveghez oamenii, s-ar putea să pierd pentru totdeauna recompensa pe care mi-o datorezi!

— Dă-mi sabia lui! ceru Klaneth, întinzând mâna spre sabia lui Nabu, pe care o păstrase ofiţerul.

— Sabia va rămâne acolo unde este omul, răspunse ofiţerul, ascunzând-o la spate.

— Are dreptate, spuseră arcaşii. Preotule, nu poţi avea sabia!

Klaneth mârâi şi întinse mâna s-o ia. Şase arcuri se încordară, şase săgeţi se îndreptară spre inima lui. Fără nici o vorbă, dar cu iadul în privire, preotul în negru ieşi din celulă. Un arcaş se ridică, trase un zăvor, încuind uşa. Se aşternu tăcerea. Ofiţerul tremura, când şi când, înfiorându-se ca apucat de friguri. Kenton ştia că se gândea la Moartea cu ochi zâmbitori, blânzi, care-şi apăsase colţii tăioşi pe pieptul lui. Cei şase arcaşi îl urmăreau cu privirea, împotriva voinţei lor.

În cele din urmă, Kenton închise ochii, luptând să respingă spaima provocată de ameninţarea lui Klaneth. Luptând împotriva disperării. Ce complot monstruos pregătise preotul în negru, ce cursă îi întinsese Sharanei, de era atât de sigur că o va avea în mână curând, că o va distruge? Unde erau Gigi, Sigurd şi Zubran? Aflaseră că fusese prins? Se simţea cuprins de o singurătate imensă…

Nu ştia câtă vreme rămăsese cu ochii închişi, nici dacă dormise cumva. Auzi însă, ca de la o distanţă infinită, o voce liniştită, lipsită de orice patimă:

— Scoală-te!

Deschise ochii şi ridică încet capul. Lângă el stătea un preot. Un preot într-o robă lungă, albastră. Faţa preotului nu putea fi văzută.

Îşi dădu seama că braţele şi picioarele îi erau libere. Funia şi curelele zăceau pe pământ. Pe băncile de piatră, arcaşii stăteau întinşi, cuprinşi de un somn adânc. La fel şi ofiţerul.

Zăvorul de la uşă era la locul lui. Atunci cum intrase preotul în albastru? Se ridică în picioare, încercând să privească printre zăbrele. Preotul îi arătă sabia, sabia lui Nabu, care zăcea pe genunchii ofiţerului adormit. O luă. Preotul îi arătă zăvorul ce închidea uşa, iar Kenton îl trase şi o deschise. Preotul în albastru se strecură afară, urmat de Kenton. Din nou, preotul arătă spre uşă, iar Kenton văzu că uşa avea şi în exterior un zăvor asemănător, cu care puteai încuia celula din afară. Kenton îl trase încet, cu grijă.

Preotul în albastru dădu din cap, făcându-i semn să-l urmeze. Merse apoi de-a lungul coridorului, vreo sută de paşi, apoi apăsă pe ceva care lui Kenton îi păru o porţiune de zid obişnuit. Se deschise o altă uşă, prin care intră întâi preotul, apoi Kenton. Se aflau acum într-un coridor lung, slab luminat. Nu-şi dădea seama de unde vine lumina, fiindcă nu se vedeau nici o lampă, nici o altă sursă de lumină.

Merseră de-a lungul coridorului, ce forma o curbă largă. Kenton intui că acel culoar secret urma arcul larg al templului, că străbătea zidul exterior al acestuia. O uşă masivă din bronz închidea drumul. Preotul în albastru păru c-o atinge doar, iar ea se deschise şi se închise în urma lor.

Erau acum într-o criptă cu o suprafaţă de zece picioare pătrate. La un capăt se afla uşa masivă, prin care intraseră, la celălalt, una asemănătoare. În stânga era o lespede din piatră albicioasă, netedă, lungă de zece picioare.

Preotul în albastru vorbi, dacă vorbea cu adevărat, cu aceeaşi voce liniştită pe care o auzise Kenton mai înainte, când îi ceruse să se scoale, şi care părea că vine de la o distanţă imensă.

— Mintea femeii pe care o iubeşti doarme, spuse el.

Nu uita acest lucru! E o femeie ce merge în somn, mişcându-se printre vise făurite pentru ea de alte minţi. Răul o bântuie. Nu-i bine să laşi răul s-o cuprindă de tot, deşi prin asta s-ar încheia un conflict străvechi, ceea ce ar aduce mult bine şi zeilor, şi oamenilor. Dar problema e mult mai importantă decât viaţa ta sau a femeii tale. Şi numai tu o poţi rezolva, prin înţelepciunea ta, prin puterea ta, prin curajul tău. Când înţelepciunea îţi va spune că a venit vremea să deschizi uşa aceea, deschide-o! Drumul tău trece pe acolo. Ţine însă minte, femeia pe care o iubeşti trăieşte în somn! Trebuie s-o trezeşti înainte ca răul s-o învingă!

Se auzi zăngănind ceva pe podea. La picioarele lui Kenton era o cheie mică, zimţată. Se aplecă s-o ridice. Când se ridică, îl văzu pe preotul în albastru lângă uşa îndepărtată.

— Părinte, spuse el cu umilinţă, părinte, am curaj şi putere. Dar dacă am destulă înţelepciune… asta nu ştiu… Sufletul meu e plin de recunoştinţă pentru cel care m-a ajutat. Pot afla cui trebuie să-i mulţumesc?

Tăcere. Apoi…

— Nabu, şopti o voce îndepărtată.

Nabu! Zeul Înţelepciunii! Îl eliberase, îl sfătuise! Kenton îşi plecă fruntea şi căzu în genunchi.

Preotul în albastru se transformă într-un fuior de fum risipit de vânt, care, în timp ce el îl privea, se strecură prin uşa grea din bronz şi dispăru!

26.
ÎN FAŢA ALTARULUI LUI BEL

KENTON auzi un murmur de voci îndepărtat, vag. Se duse de la o uşă la cealaltă, ascultând. Zgomotul nu venea din coridor. Părea să se strecoare prin placa de piatră albicioasă, netedă. Îşi lipi urechea de ea. Vocile se auzeau mai distinct, dar nu reuşea să înţeleagă ce spuneau. Probabil că piatra e foarte subţire, îşi zise el, dacă putea auzi prin ea... Văzu în dreapta un mâner mic, strălucitor. Îl trase în jos. În piatră începu să strălucească un disc de lumină ceţoasă, cu un diametru de trei picioare. Părea că mănâncă din piatră, ţâşnind afară din ea, strălucind orbitor. Apoi, acolo unde fusese discul rămase o deschidere circulară – o fereastră. Prin ea se vedeau capul unei femei şi doi bărbaţi. Vocile lor ajungeau acum clar la urechile lui, de parcă s-ar fi aflat lângă ei. Peste ele se suprapunea zgomotul vălurit al mulţimii. Se retrase puţin, de teamă să nu fie văzut. Aduse mânerul în poziţie iniţială. Fereastra păli şi vocile amuţiră. Vedea din nou doar zidul alb, neted.

Încet, coborî iar mânerul. Pândi încă o dată arderea aparentă a pietrei solide, văzu reapărând cele trei capete. Pipăi cu mâna zidul vizibil, până la marginea cercului. Apoi ridică mâna mai sus şi o puse chiar în mijlocul discului. Atinse iar piatra rece! Ceea ce pentru

ochii lui era o deschidere, pentru degetele lui era doar piatră!

Întinse mâna spre capetele care vorbeau şi întâlni piatra! Înţelese. Era unul dintre aparatele vrăjitorilor preoţi. Un aparat care le oferea, în criptă, un loc de pândă, un loc din care să vadă şi să asculte neştiuţi. Preoţii aceia aveau, probabil, cunoştinţe despre proprietăţile luminii şi ale sunetului, dar nu cele ale ştiinţei din lumea lui Kenton. Ştiinţă despre controlul diferitelor vibraţii, care făceau roca transparentă din afară înăuntru, însă nu şi dinăuntru în afară. Oricare ar fi fost secretul, piatra devenise la fel de penetrabilă şi pentru vibraţiile aeriene, produse de sunet, şi pentru vibraţiile eterice ale luminii. Ţinând încă mâna pe mâner, privi afară, printre capete şi peste umerii celor aflaţi atât de aproape de el, dar care nu aveau habar de existenţa lui.

Ceaţa se ridicase. Se transformase în nori deşi, lugubri, care apăsau pe vârful templului împărţit în zone. În faţa lui se deschidea o curte largă, pavată cu octogoane imense din marmură albă şi neagră. La marginea curţii, aliniate ca o pădure din basme, într-un semicerc larg, o mulţime de coloane zvelte, săgeţi de spiriduşi strălucind în roşu şi negru, ale căror capete de sus erau încoronate cu frunze cioplite, dantelate, scânteind ca nişte ferigi gigantice acoperite cu o rouă de diamante şi safire. Pe columnele negre şi stacojii sclipeau simboluri misterioase în auriu şi azur, în smarald, roşu aprins şi argintiu. O puzderie de coloane ţâşneau spre cerul ursuz, fumegând.

În faţa lui, la circa o sută de picioare, se vedea un altar de aur, păzit de heruvimi ghemuiţi, cu cap de om, cu aripi de vultur, cu trup de leu, cioplişi într-un metal de miez de noapte. Pândeau în fiecare colţ al altarului,

cu figuri bărboase, pline de cruzime, sprijinite între labe, atente, de parcă ar fi fost vii. Pe un tripod de pe altar se ridica o flacără singuratică, subţire, de un roşu-închis, ascuţită ca o lance, nemişcată.

Într-o semilună vastă, la câţiva paşi în faţa coloanelor, stătea un şir dublu de arcaşi şi lăncieri, ce împiedica mulţimea să se apropie. Bărbaţi, femei şi copii se scurgeau din dumbrava de stâlpi aliniaţi şi se buluceau spre soldaţi, aşa cum mână vântul frunzele uscate spre un perete. Mulţimea striga şi gesticula în spatele şirului dublu. O mulţime de bărbaţi şi femei smulsă din timpul ei şi aruncată în lumea aceasta necunoscută, din afara timpului.

— Se spune că noua preoteasă e minunată!

Vorbise un bărbat din faţa lui Kenton, un tip subţire, cu o faţă albă, cu o bonetă frigiană pe păru-i moale. Femeia era nurlie, obraznică, obosită, cu păr negru, cu ochi negri. Bărbatul din dreapta ei era un asirian bărbos, cu o figură de lup.

— Se spune că-i o prinţesă, zise femeia. Se spune că era prinţesă în Babilon…

— E de mult timp aici? întrebă frigianul. Abia m-am întors dintr-o călătorie. Când am fost aici ultima oară, era altă prinţesă, spuse el pe un ton de scuză.

— De mult timp! râse femeia. Ce înseamnă mult sau puţin timp în locul ăsta din afara timpului, în ţara asta în care nimeni nu moare decât dacă e ucis?

— Prinţesă în Babilon! spuse asirianul, cu figura-i de lup îmblânzită, cu o voce plină de dor de casă. Oh, să fii înapoi în Babilon!

— Se zice că preotul lui Bel o iubeşte, interveni femeia.

— Pe preoteasă? se interesă frigianul, iar femeia dădu din cap. Dar aşa ceva e interzis! Înseamnă

moartea!

Femeia râse din nou.

— Taci! şopti îngrijorat asirianul.

— Iar doamna Narada, Dansatoarea Sfântă, îl iubeşte pe preot! continuă fără grijă femeia. Aşa că măcar unul va trebui să-i fie trimis lui Nergal!

— Taci! zise asirianul.

— Va fi dansatoarea? întrebă frigianul.

— Pătuţul meu cu picioare de fildeş spune că nu, râse femeia.

Asirianul îi puse mâna la gură.

Se auzi un răpăit de tobe şi fluieratul dulce al flautelor. Kenton nu luă în seamă sunetele. Privirea lui se oprise pe mulţimea de fete ale templului. Cinci erau ghemuite lângă nişte tobe mici, pe a căror membrană li se odihneau degetele trandafirii. Alte două fete duseseră la buze trestii găurite. Trei erau aplecate deasupra harpelor. În cercul lor stătea ceea ce la început i s-a părut a fi un morman de pânze de păianjen strălucitoare, aruncate peste funigei de marmură neagră, în care se prinseseră mulţimi de fluturi din aur. Mormanul se mişcă, se ridică.

Şuviţele de mătase neagră ascunseseră o femeie, o femeie atât de frumoasă, încât Kenton uită pentru o clipă de Sharane. Era brunetă, având întunecimea catifelată a nopţilor de miez de vară. Ochii ei erau bazine de ceruri de miez de noapte, în care nu strălucea nici o stea. Părul ei, ceaţă de furtună prinsă într-o plasă de aur sumbru. Aurul era cu adevărat mohorât, iar femeia avea în toate ceva aspru, ceva care ameninţa, cu atât mai mult cu cât era atât de frumoasă.

— *Asta* da femeie!

Ochii obraznici se întoarseră spre asirian.

— *Una ca ea* ar putea avea tot ce şi-ar dori, pun pariu pe patul meu!

Din spatele ei se auzi şoptind o voce plină de dor, visătoare:

— Da, dar noua preoteasă *nu-i* femeie… E chiar Ishtar…

Kenton întoarse capul, încercând să-l vadă pe cel care vorbise. Zări un tânăr, cu puţin peste nouăsprezece ani, într-o robă de culoarea şofranului, subţirel. Avea ochii şi figura de copil frumos, visător.

— E pe jumătate nebun, şopti femeia. De fiecare dată când apare noua preoteasă, vine şi se învârteşte pe aici…

— Va fi furtună. Cerul e ca o cupă de alamă, mormăi frigianul. Aerul e rece…

— Să sperăm că Bel se va întoarce în Casa lui, în vreme de furtună. Poate că preoteasa nu va fi singură în noaptea asta, îi răspunse asirianul.

Femeia râse cu viclenie. Kenton simţea dorinţa teribilă s-o strângă de gât. Răzbătu un bubuit îndepărtat de tunet.

— Poate că-i el, venind, zise femeia liniştită.

Se auziră un zăngănit uşor de corzi de harpă, o jelire a tobelor. O dansatoare cântă încet:

Pentru iubire, Nala s-a născut,
Picioare c-ale ei nu s-au văzut.
Oricine-o vede o-ndrăgeşte
Şi pentru ea, pe zei slăveşte.
Dulci sărutări, ce te fac mut…
Pentru iubire, Nala s-a născut…

Ochii melancolici ai femeii-fluture, numită Narada, scânteiară furioşi.

— Potoleşte-te, desfrânato! şuieră ea.

Se auzi un hohot de râs printre fete. Cele două cu flaute fluierară încet. Tobele murmurară, iar cea care cântase rămase tăcută, plecată deasupra harpei, cu privirea în jos.

— Preoteasa aceea e chiar atât de frumoasă? întrebă frigianul.

— Nu ştiu. Nimeni n-a văzut-o fără voaluri, răspunse asirianul.

— Când merge, tremur! Tremur ca lacul cel mic, albastru, de lângă templu, când adie briza! Doar ochii îmi rămân vii, şi simt că mă sugrumă ceva!

— Tăceţi! spuse o femeie tânără, cu ochi căprui, cu un copil în braţe. Nu vorbiţi aşa de tare, că vă pomeniţi cu vreo săgeată-n gât!

— Ea nu-i femeie! Ea e Ishtar! Ishtar! strigă tânărul.

Soldaţii din apropiere se întoarseră. Printre ei îşi făcu loc un ofiţer, cu o sabie scurtă în mână. Pe măsură ce se apropia, ceilalţi dădeau înapoi. Doar tânărul rămase nemişcat. Cel cu sabia se uită în dreapta şi în stânga pe sub sprâncenele-i stufoase. Înainte de a apuca să-l privească pe tânăr, un bărbat cu bonetă de marinar şi cu o tunică din zale se vârâse între cei doi şi-l trăsese în spatele lui. Kenton zări nişte ochi de agată, o barbă neagră...

Inima începu să-i bată cu furie. Era Zubran!

Zubran! Cum să facă să-l audă? Dacă nu poate fi văzut de afară, oare vocea îi va trece prin piatră? Zubran!

Cel cu sabia privi nesigur grupul tăcut. Persanul îl salută cu gravitate.

— Să faceţi linişte! mârâi în cele din urmă ofiţerul şi se întoarse la oamenii lui.

Persanul rânji. Îl împinse pe tânărul de lângă el. O

privi pe femeia oacheşă cu ochi mai obraznici decât ai ei. Îl împinse pe frigian şi puse mâna pe braţul femeii.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse el. Cine-i preoteasa aceea? Sunt nou-venit şi nu cunosc obiceiurile. Dar, pe Ormuzd, zise el, punându-şi braţul după umerii femeii, merita să fac drumul până aici ca să *te* întâlnesc! Cine-i preoteasa despre care se zice că-i atât de frumoasă?

— E cea care îngrijeşte de Casa lui Bel, răspunse femeia, strângându-se lângă el. Se zice că numele ei e Sharane.

— De ce a venit şi ce face aici? întrebă Zubran. Dacă ar fi în locul tău, aş înţelege fără să mai întreb.

— Preoteasa trăieşte în Casa lui Bel. În vârful templului, zise asirianul. A venit să-i îngrijească altarul. Când îşi va termina treaba, se va întoarce acasă.

— Pentru o frumuseţe ca aceea despre care vorbiţi, observă Zubran, lumea ei pare să fie cam mică. De ce, dacă-i frumoasă, e mulţumită să trăiască într-o lume atât de mică?

— Ea aparţine zeului, răspunse asirianul. E îngrijitoarea Casei sale. Dacă zeul se întoarce acasă, poate fi flămând. Trebuie să aibă oricând mâncare în casă şi o femeie care să-l servească. Sau poate…

— Iar în acest caz, e nevoie tot de o femeie, îl întrerupse femeia cu ochi obraznici, zâmbind cu viclenie. O femeie frumoasă! Oricum, preoteasa trebuie să locuiască în casa lui.

— Şi în ţara mea există ceva asemănător, spuse persanul, venind şi mai aproape. Dar acolo preoteasa nu aşteaptă singură. Au grijă de ea preoţii! Ha! Ha!

Doamne! Va ajunge persanul mai aproape de perete? Atât de aproape încât să-l poată striga? Şi dacă o va face, nu vor auzi şi ceilalţi? Şi atunci…

— Vreuna dintre preotesele care *au aşteptat*… torcea mai departe vocea lui Zubran. Vreuna dintre preotese… a avut de-a face cu zeul?

Tânărul spuse:

— Se zice că porumbeii vorbesc cu ea. Porumbeii Zeiţei Ishtar! Se spune că-i mai frumoasă decât Ishtar!

— Cine? întrebă persanul.

— Doamna Sharane, oftă tânărul.

Sharane! Numele iubitei sale trecu prin Kenton ca o flacără arzătoare.

— Nebunule! şopti asirianul. Taci, nebunule! Vrei să atragi nenorocirea asupra noastră? Nici o femeie nu poate fi la fel de frumoasă ca Ishtar!

— Nici o femeie nu poate fi la fel de frumoasă ca Ishtar, oftă tânărul. De aceea, ea e Ishtar!

— E smintit! zise frigianul.

Persanul îl apucă pe tânăr de braţul drept şi-l trase lângă el.

— L-a primit pe zeu vreuna dintre preotesele astea? repetă persanul.

— Aşteaptă, şopti femeia. Îl voi întreba pe Narodach, arcaşul. Vine câteodată în casa mea. El ştie. A văzut multe preotese.

Trase braţul persanului spre mijlocul ei, apoi strigă:

— Narodach! Vino aici!

Un arcaş se întoarse, le şopti ceva oamenilor din dreapta şi din stânga lui, apoi se strecură dintre ei. Ceilalţi strânseră rândurile, rânjind.

— Narodach, îl întrebă femeia, spune-ne, l-a primit vreuna dintre preotese pe zeu?

Arcaşul ezită, nesigur.

— Nu ştiu, răspunse încet, în cele din urmă. Se spun multe lucruri. Dar *sunt* oare doar vorbe? Când am venit aici prima dată, în Casa lui Bel era o prinţesă. Era ca o

lună nouă din lumea noastră veche... Mulţi bărbaţi o doreau.

— Bine, arcaşule, îl potoli persanul. Dar l-a primit pe zeu?

— Nu ştiu, răspunse Narodach. *Se spune* că-i adevărat, dar că ea s-a veştejit la focul lui... Nevasta căruţaşului preotului lui Ninib mi-a zis că faţa ei era foarte bătrână, atunci când i-au luat trupul... Era ca un curmal care s-a uscat înainte să rodească, aşa spunea femeia.

— Dacă *eu* aş fi preoteasă, şi atât de frumoasă, n-aş aştepta un zeu! zise femeia, cu ochii pe Zubran. Aş alege eu un bărbat! Ba chiar aş alege mai mulţi bărbaţi!

— Apoi a urmat alta, continuă arcaşul. Spunea că zeul a venit la ea. Dar era nebună, şi fiindcă era nebună, au luat-o preoţii lui Nergal.

— Eu mă mulţumesc cu bărbaţi, repetă femeia.

— Una s-a aruncat singură din vârful templului... Alta a dispărut... Alta... spuse visător Narodach, arcaşul.

— Se pare că preotesele care-l aşteaptă pe Bel nu-s prea norocoase, îl întrerupse persanul.

— Eu mă mulţumesc cu bărbaţi! zise femeia cu o convingere profundă.

Se auzi un bubuit de tunet, mai aproape. În faţa lui Kenton, cerul lugubru se întunecă, norii începură să se agite încet.

— Va fi o furtună puternică, mormăi frigianul.

Fata pe care o bombănise doamna Narada îşi încercă din nou corzile harpei. Cântă, pe jumătate răutăcioasă, pe jumătate provocatoare:

O inimă ce-şi caută stăpân

Să meargă spre al Nalei sân!
Pentru iubire, Nala s-a născut!

Îşi întrerupse cântecul. De departe, se auzea sunetul slab al unui alt cânt, tropăit de picioare… Arcaşii şi lăncierii ridicară arcurile şi lăncile, salutând. În spatele lor, mulţimea căzu în genunchi.

Persanul se apropie de perete. Era singurul cap ce se vedea prin fereastra circulară, cu geamul din piatră.

— Zubran! îl chemă, încet, Kenton.

Persanul nu se mişcă.

— Zubran! strigă Kenton.

Persanul îşi întoarse faţa uimită spre perete, apoi se rezemă de el cu pelerina trasă peste faţă.

— Lupule!

În vocea de obicei plictisită a lui Zubran se simţea uşurare şi bucurie.

— Eşti bine? Unde eşti?

— În spatele zidului, strigă Kenton. Vorbeşte în şoaptă, te aud bine.

— În schimb, eu abia te aud. Eşti rănit? Eşti în lanţuri?

— Sunt bine! strigă Kenton. Dar Gigi? Sigurd?

— Te caută, zise persanul. Sufletele noastre erau zdrobite. După ce ne vom întâlni…

— Ascultă! răcni Kenton. E un crâng aproape de scara de lângă garnizoană!

— Ştiu, răspunse Zubran. Pe acolo vom pătrunde în templu. Dar tu?

— Eu voi fi în Casa lui Bel, strigă Kenton. Îndată ce va izbucni furtuna, să mergeţi acolo! Dacă nu mă găsiţi, luaţi-o pe Sharane şi duceţi-o pe corabie! Eu vă voi urma!

— Nu vom pleca fără tine! şopti Zubran.

— Fă cum ţi-am spus! Găseşte-i pe Gigi şi pe Sigurd!

— Ai răbdare, lupule! Avem tot timpul! îi răspunse Zubran.

— Am auzit o voce vorbind prin piatră!

Era asirianul, îngenuncheat. Zubran dispăruse.

Cântecul deveni tot mai puternic. Zgomotul de paşi mai apropiat. Apoi, printr-o intrare ascunsă a templului, pătrunseră în spaţiul deschis o companie de arcaşi şi una de spadasini. În urma lor mergeau cântând preoţi raşi, în robe galbene, legănând cădelniţe de aur fumegânde. Soldaţii formară un cerc larg în faţa altarului. Preoţii tăcură, după o notă gravă, apoi se aruncară la pământ.

În curtea cea mare apăruse o siluetă izolată, înaltă cât Kenton, purtând o robă din aur strălucitor. Ţinea pulpana acesteia ridicată cu braţul stâng, acoperindu-şi complet faţa.

— Preotul lui Bel! şopti femeia îngenuncheată.

Fetele templului se agitară. Doamna Narada se ridicase pe jumătate. Kenton o privea, uitând să respire. Niciodată nu văzuse o dorinţă mai arzătoare, o dorinţă dulce-amară, ca aceea din ochii de miez de noapte, în clipa în care preotul lui Bel trecu nepăsător prin faţa ei. Degetele-i lungi şi subţiri apucaseră pânza de păianjen ce-o acoperea, iar pânza tresălta pe pieptul ei cutremurat de suspinele ce-o zguduiau.

Preotul lui Bel ajunse la altarul de aur. Lăsă să-i cadă braţul care ţinea ridicată pulpana robei. Şi atunci, oricât ar fi fost de pregătit pentru acest moment, degetele ţepene ale lui Kenton aproape că apăsară pe mânerul lucitor!

Privea, ca într-o oglindă, la propria-i figură!

27.
ISHTAR, ARATĂ-ŢI FAŢA!

KENTON se uita la acel geamăn străin cu respiraţia tăiată. Avea aceeaşi bărbie, aceeaşi figură smeadă, cu buze ferme, aceiaşi ochi albaştri, limpezi. Care era misterul acelei asemănări? întâmplarea sau iluzia produsă prin vrăjitorie?

Klaneth!

Gândurile i se întoarseră spre complotul preotului în negru. Acesta urma să fie iubitul Sharanei? O străfulgerare de înţelegere îi trecu prin minte, prea repede pentru a o cuprinde în întregime. Rămăsese încă nelămurit.

Prin piatră îl auzi pe persan blestemând.

— Lupule, mai eşti în spatele meu? Eşti într-adevăr acolo, lupule?

— Da, Zubran! Cel pe care-l vezi nu sunt eu.

Privirea i se îndreptă din nou spre preotul lui Bel. Începu să remarce diferenţe subtile între cele două figuri. Buzele acestuia nu erau atât de ferme, colţurile gurii erau lăsate. În ele, ca şi în forma bărbiei, se vedea nehotărâre. Iar ochii erau obosiţi, umbriţi de o langoare, pe jumătate sălbăticie, pe jumătate durere… Tăcut, încordat, preotul lui Bel se uită peste capul ridicat al doamnei Narada, al cărei trup zvelt era la fel de rigid ca al lui, nebăgând-o în seamă, atent doar la

poarta secretă prin care venise.

Flacăra stacojie, în formă de lance, de pe altar pâlpâi, se legănă.

— Zeii să ne păzească! o auzi grăind pe femeia cu ochii obraznici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă asirianul.

— N-ai văzut heruvimii? şopti femeia. Îl priveau pe preot! S-au mişcat spre el!

— Am văzut şi eu! Sunt foarte îngrijorată! spuse femeia cu copilul.

— A pâlpâit doar lumina de pe altar, îi lămuri asirianul.

— Poate că au fost heruvimii. Nu sunt ei mesagerii lui Bel? N-ai spus tu că preotul o iubeşte pe femeia lui Bel? zise încet frigianul.

— Linişte! strigă un ofiţer din spatele inelului dublu.

Preoţii începură să cânte. În ochii preotului se aprinse un foc, buzele îi tresăriră, corpul i se aplecă, tras parcă de o funie nevăzută. Prin spaţiul liber venea o femeie. Singură. Purta o pelerină lungă, purpurie, iar capul îi era învelit în voaluri de aur.

Kenton o recunoscu!

Inima începu să-i bată nebuneşte. Sângele îi fierbea, se înfiora sub şocul dorului. Avea senzaţia că bătăile inimii îi vor sparge coşul pieptului.

— Sharane! strigă el, uitând de toate. Sharane!

Ea aluneca printre şirurile de soldaţi, ce se deschideau în faţa ei, care îngenuncheau pe măsură ce trecea. Se duse direct la altar şi rămase acolo tăcută, nemişcată, lângă preotul lui Bel.

Se auzi bubuitul greu al unui tunet metalic. Când acesta se stinse, preotul se întoarse spre altar, ridicând mâinile. Din rândul asistenţilor lui se auzi murmurul prelung al unei note grave. Braţele preotului urcau şi

coborau. De şapte ori se plecă adânc în faţa flăcării stacojii. Apoi rămase drept. Arcaşii şi lăncierii căzură în genunchi, cu un freamăt al arcurilor, cu lovituri înfundate ale cozilor de lance.

Nepăsător la acest zgomot şters, preotul lui Bel îşi începu invocaţia:

O, cel mai milos dintre zei!
O, cel cu gât de taur printre zei!
Bel Merodach, rege al Cerului şi
Pământului!
Cerul şi Pământul sunt ale tale!
Tu dai suflarea vieţii!
Casa ta te aşteaptă!
Te venerăm şi te aşteptăm!

Kenton auzi o şoaptă tremurătoare, aurie:

— Te venerez şi te aştept!

Vocea Sharanei! Vocea de aur a Sharanei ce cânta pe fiecare dintre nervii lui încordaţi, ca miliarde de degete micuţe pe corzi întinse de harpă!

Din nou, preotul lui Bel:

O, Creatorule, o, cel ce te-ai creat singur!
O, cel care ai dat viaţă copilului!
O, cel milos, care ai dat viaţă celui mort!
Eşti Rege în Ezida! Stăpân în Emakhtila!
Loc de odihnă pentru Regele Cerului e Casa ta!
Loc de odihnă pentru Stăpânul Lumii e Casa ta!
Te venerăm şi te aşteptăm!

Şi din nou, Sharane, înfiorată:

— Te venerez şi te aştept!

Preotul intonă:

Stăpâne al Armatei Tăcute,
Priveşte cu bunăvoinţă spre Casa ta,
O, Stăpâne al Odihnei!
Fie ca Ezida să aducă pace în Casa ta!
Fie ca Emakhtila să aducă odihnă în Casa ta!
Te venerăm şi te aşteptăm!

Din nou, Sharane:

— Te venerez şi te aştept!

Kenton îl văzu pe preot făcând un gest spre altar, în care era ascunsă o provocare inexplicabilă. Se întoarse şi o privi pe Sharane. Vocea îi suna puternică, jubilând:

Plină de delicii e supremaţia ta!
Eşti deschizător al lacătelor dimineţii!
Eşti deschizător al lacătelor serii!
Puterea ta e să deschizi lacătele Cerului!
Te venerez şi te aştept!

La primele cuvinte, murmurul preoţilor încetase. Kenton îi văzu agitându-se, privind unii spre alţii nesiguri. Un freamăt trecu printre soldaţii îngenuncheaţi, pe care-i văzu şoptind, în timp ce-şi ridicau capetele. Îi auzi mormăind, uluiţi, stânjeniţi.

În faţa lui, asirianul îngenuncheat mârâia:

— Asta nu face parte din ritual!

— Ce nu era în ritual? se interesă persanul.

— Ceea ce a strigat preotul la urmă nu face parte din ritualul lui Bel, ci din ritualul Stăpânei Ishtar! îi răspunse femeia.

— Da! Ştie şi el! Ea e Ishtar! şopti tânărul.

Femeia cu copilul în braţe oftă:

— N-ai văzut heruvimii strângând din dinţi? Sunt

îngrozită! Sunt îngrozită, şi asta-i alterează laptele copilului! Lumina de pe altar arată ca sângele împrăştiat!

— Nu-mi place povestea asta! Nu făcea parte din ritualul lui Bel! Iar furtuna se apropie repede! spuse asirianul tulburat.

Doamna Narada se ridică brusc. Servitoarele ei se plecară peste tobe şi harpe. Îşi duseră flautele la buze. O melodie uşoară, plăcută se ridică dinspre ele, delicată ca bătaia din aripi a nenumăraţi porumbei, ca sunetul unor braţe uşoare, al unor bătăi de inimi micuţe, trandafirii. Sub această muzică, trupul doamnei Narada se legăna ca o trestie verde la prima atingere a aripilor rătăcitoare ale primăverii. Mulţimea privi, oftă o dată, apoi rămase liniştită.

Dar Kenton văzu că ochii preotului n-o părăsiseră nici o clipă pe Sharane, care stătea, parcă dormind, sub voaluri.

Muzica răsuna tot mai tare. Mai iute, tremurând de dor de dragoste, încărcată de patimă, fierbinte ca simunul. Ca şi cum trupul ei ar fi sorbit fiecare notă ce chema, ce comanda, transformând-o în mişcare, făcând-o să se articuleze în carne, doamna Narada începu să danseze. Privind-o din nou, Kenton uită o clipă dragostea pierdută care, totuşi, era atât de aproape… Pentru că în ochii de miez de noapte, care fuseseră atât de mâhniţi, dansau steluţe vesele, săltăreţe. Gura stacojie era o flacără amăgitoare, dulce ca mierea, făgăduind extazuri necunoscute. Iar grămada de fluturi din aur, împletiţi în plasa ei de funigei de marmură neagră, toarsă, căzu jos, alunecând şi mângâind trandafiriul şi perla trupului ei, ca pe o floare fermecătoare. Norii de fluturi curgeau de pe ea, acoperindu-i cu sărutări frumuseţea

strălucitoare în plasa noroasă ce se rotea în jurul ei, fără să facă nici o mişcare exagerată. Dansul şi muzica deveneau înnebunitoare, îţi tăiau răsuflarea, iar în ele Kenton descoperea stele ce se împerecheau, sori ce se îmbrăţişau, luni gata să nască. În muzică şi dans erau strânse toate patimile, tot focul, dorinţa albă a tuturor femeilor de sub stele, sori şi luni.

Şi aroma adormită a florii veştejite a patimii!

Muzica îşi încetini ritmul, îşi micşoră intensitatea. Dansatoarea se opri. Din mulţime se auzi un oftat uşor. Îl auzi pe Zubran zicând cu voce răguşită:

— Cine-i dansatoarea asta? E ca o flacără! ca o flacără ce dansa în faţa lui Ormuzd, pe Altarul Celor-Zece-Mii-De-Sacrificii!

— A dansat peţirea lui Ishtar de către Bel. A dansat dansul ăsta de mai multe ori. Nu-i nimic nou, interveni femeia geloasă.

— Te-a întrebat cine este! zise maliţios frigianul.

— Pe toţi zeii! Dansul ăsta nu aduce nimic nou, nu înţelegeţi? L-au dansat o mulţime de femei! răspunse femeia plină de dispreţ.

— E doamna Narada. Aparţine lui Bel, spuse asirianul.

— Toate femeile frumoase din ţara asta sunt ale lui Bel? Pe Cele Nouă Iaduri! Cyrus, regele, ar fi dat zece talanţi de aur pe ea! spuse furios persanul.

— Ssst! şopti asirianul, iar ceilalţi doi îi ţinură isonul.

Doamna Narada începu din nou să danseze. Muzica deveni mai puternică. De data asta era lascivă, picura dulceaţă, distilând însăşi roua dorinţei, dar nu mai era o dorinţă care caută, ci o dorinţă împlinită!

Şi, încă o dată, doamna Narada se însoţi cu sunetele, devenind una eu ele… Sângele izbea, fierbinte, în venele lui Kenton…

— Arată prin dans cum i-a cedat Ishtar lui Bel.

Vorbise asirianul, înghiţind în sec.

Persanul se ridică în picioare.

— Vai! strigă el. Cyrus ar fi dat nu zece, ci cincizeci de talanţi de aur pentru ea! E o flacără! strigă Zubran cu o voce groasă, împleticită. Dar dacă ea îi aparţine lui Bel, de ce se uită aşa la preot?

Nu l-a auzit nimeni, în zgomotul mulţimii. Soldaţii şi credincioşii nu aveau ochi şi urechi pentru altceva decât pentru dansatoare. Nu însă şi Kenton.

Vraja femeii de miez de noapte se destrămase. Furios pe el însuşi, lovi cu pumnul în piatră. Vraja se destrămase din pricina calmului Sharanei. Mâna ei albă ţinea strâns pulpana stacojie. Se întoarse şi se îndreptă repede spre uşa secretă prin care venise.

Dansatoarea se opri. Muzica muri. Se auzi iar mişcarea stânjenită a mulţimii, un murmur puternic:

— Asta nu era în ritual!

Asirianul sări în picioare.

— Dansul nu se terminase!

Se auzi bubuitul tunetului chiar deasupra lor.

— E nerăbdătoare să vină zeul, probabil, zise cu cinism femeia. Sau poate îşi închipuie c-o aşteaptă deja!

Din nou, Kenton îşi simţi mâinile fremătând de dorinţa de a o sugruma.

— Doamna Ishtar! Doamna Ishtar! îl auziră pe tânăr strigând.

Se auzi un murmur puternic. Soldaţii se întorseseră ameninţători.

— E Ishtar! E luna ce-şi arată faţa din spatele unui nor!

Tânărul înainta spre soldaţii care-i păzeau pe preoţi.

Femeia cu ochi obraznici se ridică şi-l apucă de

mână.

— E nebun. Trăieşte în casa mea. Nu-l loviţi! O să-l duc de aici! le spuse ea soldaţilor.

Dar tânărul se desprinse din strânsoarea ei, îşi făcu loc printre gărzi şi fugi prin culoarul liber în întâmpinarea preotesei. Se aruncă la picioarele ei grăbite, îşi ascunse faţa în poalele pelerinei. Ea se opri, privindu-l prin voaluri. Îndată, preotul lui Bel apăru lângă ea. Îl lovi brutal pe tânăr cu piciorul, rostogolindu-l cât colo.

— Hei! Alrac! Druchar! Luaţi-l! strigă el.

Doi ofiţeri alergară cu sabia în mână. Preoţii asistenţi se strânseseră, şuşotind. Mulţimea amuţise. Ca o pisică, tânărul se răsuci şi sări în picioare în faţa preotesei.

— Ishtar! strigă el. Arată-mi faţa ta! Apoi n-am decât să mor!

Sharane rămase tăcută, ca şi cum nu l-ar fi auzit, nu l-ar fi văzut. Soldaţii îl prinseră, îi răsuciră mâinile la spate, şi atunci se văzu cum puterea se scurgea în trupul zvelt, care părea să se extindă, să crească în înălţime. Zvârli soldaţii de pe el, îl pocni pe preotul lui Bel între ochi şi apucă voalul preotesei.

— Nu vreau să mor fără să-ţi văd faţa, o Ishtar! ţipă el, smulgându-i voalul.

Şi apăru figura Sharanei!

Dar nu Sharane cea de pe corabie, cea vie, plină de focul vieţii! Nu!

O Sharane cu ochii mari, care nu vedeau. Pe a cărei frunte albă se întronaseră visele. Al cărei corp se mişca în realitate, dar a cărei minte plutea în afara ei. Prin labirinturile înlănţuite ale iluziilor…

Aşa cum spusese preotul în albastru, Sharane era o femeie cu mintea adormită!

Vocea preotului lui Bel şuieră plină de ură:

— Sacrilegiu! Omorâţi-l pe omul ăsta!

Spadele celor doi căpitani muşcară din pieptul tânărului.

Acesta căzu, ţinând încă voalul. Sharane îl privea netulburată.

— Ishtar! gemu el. Te-am văzut, Ishtar!

Ochii îi sclipeau. Sharane trase voalul din mâinile lui sălbatice şi îşi aruncă resturile zdrenţuite peste faţă. Porni grăbită spre templu, ieşind din zona pe care o vedea Kenton. Preotul lui Bel o urmări cum pleca, iadul din suflet întunecându-i faţa. Privi trupul chircit al tânărului. Îl lovi cu piciorul. Făcu un semn, şi câţiva bărbaţi înaintară, târându-l de acolo.

Din mulţime se auziră strigăte. Arcaşii şi lăncierii începură s-o împingă spre pădurea de pilaştri zvelţi, lăcuiţi şi o împrăştiară printre ei. Dispărură împreună cu cei pe care îi mânau. Plecară şi ucenicii preotului, iar după ei harpistele, flautistele şi toboşarele doamnei Narada.

În curtea vastă, înconjurată de săgeţi de elfi, rămaseră doar dansatoarele şi preotul. Cerul ameninţător se tot întuneca. Mişcarea înceată a norilor devenise mai iute. Sub umbrele mişcătoare, flacăra dantelată de pe altarul lui Bel strălucea mai furioasă. Ca o sabie stacojie, ridicată. În jurul heruvimilor ghemuiţi, umbrele se îngroşară. Tunetele metalice curgeau continuu, apropiindu-se tot mai mult.

După ce plecase Sharane, Kenton voise să deschidă cealaltă uşă de bronz. Ceva îi spunea însă că nu sosise momentul, că trebuia să mai aştepte. Şi, pe când aştepta, dansatoarea şi preotul se îndreptară chiar spre fereastra ciudată prin care îi privise.

Se opriră chiar lângă ea.

28.
VICLENIA PREOTULUI ÎN NEGRU

— BEL va fi probabil încântat de felul în care a fost venerat, preotule! o auzi Kenton pe dansatoare.

— Ce vrei să spui? întrebă preotul plictisit.

Doamna Narada se apropie de el, cu mâinile întinse.

— Shalamu, şopti ea. Am dansat oare pentru zeu? Ştii doar că am dansat pentru tine! Pe cine ai venerat tu, Shalamu? Pe zeu? Nu. Pe preoteasă! Şi pe cine crezi că venerează ea?

— Îl venerează pe Bel! Pe Stăpânul nostru Bel, care stăpâneşte totul, răspunse cu amărăciune preotul.

— Se venerează pe sine însăşi, Shalamu! replică batjocoritor dansatoarea.

— Îl venerează pe Bel! repetă el cu încăpăţânare, obosit.

Doamna Narada veni şi mai aproape, atingându-l cu mâinile ei graţioase.

— Crezi că femeile venerează vreun zeu, Shalamu? întrebă dansatoarea. Nu! Sunt femeie şi ştiu. O preoteasă poate fi femeia unui zeu, dar nu a unui om. Se consideră prea înaltă, prea valoroasă pentru oameni! Se iubeşte şi se venerează doar pe sine. S-ar pleca în faţa ei însăşi, adorându-se în calitate de femeie a zeului. Femeile obişnuite îi consideră zei pe bărbaţii pe care-i iubesc. Dar nici o femeie nu iubeşte

un zeu pe care nu l-a făcut *ea*, Shalamu!

— E adevărat, eu am venerat-o! recunoscu supărat preotul.

Dansatoarea îi răspunse furioasă:

— Aşa cum se venerează pe sine! Shalamu, crezi că ea îi va aduce vreo bucurie lui Bel? Domnului nostru Bel, care o are pe Ishtar? Putem noi să le aducem bucurie zeilor care au totul? Lotusul se înalţă spre soare, dar această înălţare a lui îi aduce soarelui vreo bucurie? Nu! Plăcerea e doar a lotusului! Aşa-i şi cu preoteasa! Sunt femeie şi ştiu!

El îi cuprinse mâinile care se sprijineau pe umerii lui.

— De ce-mi spui toate astea?

Femeia dădu un pas înapoi.

— Shalamu! şopti ea. Priveşte-mă în ochi! Priveşte-mi gura, pieptul! Sunt a zeului, ca şi preoteasa, dar mă dăruiesc ţie, dragul meu!

— E adevărat, eşti foarte frumoasă, răspunse visător preotul.

Îi încolăcise gâtul cu braţele, iar buzele ei erau aproape de ale lui.

— Crezi că-l iubesc pe zeu? şopti doamna Narada. Crezi că dansez ca să-i bucur privirea? Pentru tine dansez, iubitule! Pentru tine risc mânia lui Bel!

Îi trase încet capul pe pieptul ei.

— Nu sunt frumoasă? Sunt mai frumoasă ca preoteasa lui Bel, care se venerează pe sine însăşi şi care nu ţi se va dărui niciodată! Nu-ţi place parfumul meu? Pe mine nu mă va avea nici un zeu, iubitule!

— Da, eşti foarte frumoasă, spuse el din nou, visător.

— Te iubesc, Shalamu! repetă ea.

Preotul se desprinse din îmbrăţişare cu ochii plini de vise şi spuse, pe jumătate cântând:

— Ochii *ei* sunt ca Bazinele Păcii din Valea Uitării... Când vine lângă mine, porumbeii lui Ishtar bat din aripi deasupra capului meu! Păşeşte pe sufletul meu!

Doamna Narada se dădu înapoi, cu buzele-i stacojii acum albe, cu sprâncenele încruntate ameninţător, cu durere în ochi.

— Preoteasa?

— Preoteasa, răspunse el. Are părul ca norii ce acoperă soarele în amurg. Valurile robei ei mă îngheaţă aşa cum vântul din noaptea deşertului îngheaţă palmierii!

— Preoteasa? întrebă ea din nou.

— Preoteasa! răspunse el, ca şi mai înainte.

— Tânărul acela era mai curajos decât tine, preotule! spuse ea cu răceală, aproape indiferentă.

Chiar în întunericul care se lăsase, Kenton văzu cum roşeaţa îi năvălea preotului în obraji.

— Ce vrei să spui? mârâi acesta.

— De ce l-ai ucis? întrebă femeia cu aceeaşi voce glacială.

— A comis un sacrilegiu! El... bâigui preotul furios.

Femeia îl întrerupse dispreţuitoare:

— L-ai ucis pentru că a fost mai curajos ca tine! Pentru că a îndrăznit să-i smulgă voalul! Pentru că era brav şi înţelept! Iar tu eşti un laş! De aceea l-ai ucis!

Preotul o apucă de gât.

— Minţi! Minţi! Nu sunt un laş!

— N-ai avut nici măcar curajul să-l ucizi *de unul singur*! râse ea din nou, înlăturându-i mâinile ce-o strângeau de gât. Laşule! Tânărul a îndrăznit să-i smulgă voalul celei pe care o iubea. El a riscat mânia lui Ishtar şi a lui Bel!

Preotul strigă îndurerat:

— Crezi că eu nu voi îndrăzni? Că mă tem de

moarte? Crezi că mă tem de Bel?

Femeia îl privi batjocoritor.

— Dacă o iubeşti atât de mult! Preoteasa îl aşteaptă pe zeu în casa ei izolată. Poate că zeul nu-i în mijlocul furtunii, poate că se distrează în altă parte, cu altă fată. Tu, cel fără frică, de ce nu te duci să-i iei locul?

— Să-i iau locul? şopti el, făcând un pas înapoi.

Frica, groaza şi speranţa se amestecau în vocea lui.

Preotul rămase tremurând, apoi Kenton văzu cum de pe figura lui dispărea ezitarea, cum îi lua locul hotărârea. Preotul se repezi deodată spre altar. Flacăra dantelată coborî, se văluri, se stinse. În întuneric, heruvimii monstruoşi păreau că dau din aripi. Apoi, într-o fulgerare de lumină fantomatică – o flacără irizată – Kenton îl văzu pe preotul lui Bel trecând repede pe aleea pe care venise şi se întorsese Sharane. O văzu pe doamna Narada zăcând ghemuită în plasa ei neagră, cu fulgi de fluturi din aur risipiţi peste ea. O auzi plângând încet, din străfundul sufletului.

Kenton începu să ridice mânerul. Era timpul să se folosească de cheia aceea, să treacă pe acolo pe unde-i arătase preotul în albastru. Dar mâna i se opri brusc.

O umbră mai neagră decât amurgul trecuse prin faţa ferestrei şi se oprise lângă dansatoare. O siluetă masivă, neînfricată, cunoscută!

Klaneth!

— În curând, spuse preotul în negru, atingând-o cu piciorul, nici el, nici Sharane nu te vor supăra. Ţi-ai câştigat răsplata făgăduită!

Doamna Narada îl privi cu o faţă albă, jalnică, înălţând mâini tremurătoare spre el.

— Dacă m-ar fi iubit, plânse ea, n-ar fi plecat! Dacă

m-ar fi iubit, nu l-aş fi lăsat să plece! Dar m-a înfuriat, m-a jignit, respingând dragostea pe care i-o oferisem! Nu pentru tine l-am trimis la ea, şarpe negru, deşi am făcut un târg! L-am trimis la ea şi la moarte…

— Indiferent din ce motiv, râse Klaneth, important este că l-ai trimis! Iar el s-a dus! Ţine-ţi răsplata!

Azvârli un pumn de bijuterii strălucitoare în palmele ei întinse. Femeia ţipă şi-şi desfăcu degetele, de parcă gemele o ardeau. Acestea căzură şi se rostogoliră pe dalele de marmură.

— Dacă m-ar fi iubit! Dacă m-ar fi iubit măcar puţin! plângea în hohote doamna Narada, ghemuită între fluturii ei.

Preotul în negru râse din nou, apoi se grăbi spre templu.

Kenton, care înţelegea ce plănuise acesta, dădu drumul mânerului. Alergă spre uşa de bronz, o descuie, se strecură apoi prin deschidere şi alergă de-a lungul coridorului pe care-l descoperise. În timp ce alerga, în el ardeau două flăcări: flacăra albă a dragostei pentru femeia sa şi flacăra neagră a urii împotriva lui Klaneth. Ştia că dacă preotul lui Bel va cădea în capcană, o dată cu el va fi prinsă şi Sharane. Complotul fusese bine gândit. Sfârşitul era inevitabil, dacă nu reuşea să ajungă la Casa lui Bel la timp şi să-i dejoace planurile…

Vicleşugul plin de răutate o înşelase şi pe dansatoare. Nu-şi închipuise nici o clipă că acea dezvăluire a sentimentelor ei cele mai intime în faţa preotului făcuse parte din complot. Fără îndoială îl iubea. Şi dacă el n-ar fi respins-o…

Dar o respinsese, iar în furia şi jignirea ce o cuprinseseră, îi arătase calea de a o poseda pe preoteasa zeului. Îl sfătuise să săvârşească sacrilegiul suprem. Îl aruncase în braţele Sharanei, pentru propria

lui distrugere. Şi a ei...

Narada se căise, dar prea târziu... Preotul în negru jucase şi câştigase!

Kenton blestema şi alerga. Dacă Sharane, prinsă în visul ei magic, îl va vedea în preotul lui Bel chiar pe zeu, va avea un iubit pământean. Nevinovăţia n-o va salva. Va avea grijă Klaneth de asta! Va dovedi, probabil, că s-au întâlnit şi altă dată... Fără îndoială că avea şi martori... Iar dacă Sharane se va trezi, nu-l va lua pe preotul lui Bel drept Kenton?

Oricum, prezenţa preotului şi a preotesei în locuinţa lui Bel va fi suficientă ca să fie condamnaţi amândoi. Avea el grijă, Klaneth, să fie aşa!

Exista o singură speranţă! Gigi, vikingul, persanul! Poate că acum, chiar în clipa asta, se căţărau pe scara exterioară, ucigând santinelele în drumul lor!

Vor ajunge oare la timp în Casa lui Bel s-o salveze pe Sharane?

Poate că nu vor ajunge... Nu trebuie să accepte ca această speranţă să-l îndepărteze de ţelul lui! El însuşi trebuia să ajungă la timp!

Preotul în albastru îi spusese că salvarea stătea în mâinile lui şi nu în ale altora!

Întâlni un coridor care-l întretăia pe cel prin care alerga. Se grăbi orbeşte printr-un gang mlăştinos, pe ale cărui laturi luceau himere de pază. Se opri în faţa unui portic uriaş, de care atârnau, nemişcate şi rigide, perdelele ce păreau ţesute din argint solid. Ceva îl avertiza...

Întinse o mână şi, cu un sentiment de profanare, trase perdeaua metalică, privind dincolo de ea.

Privea în propria-i cameră! Camera lui veche, din lumea cea veche!

Văzu şi corabia-bijuterie scânteind, dar parcă

printr-o ceaţă, printr-o negură de particule înflăcărate, ca printr-un voal… Oglinda cea mare strălucea în spate, învăluită în acelaşi abur luminos. Infinit de mici, în număr infinit, atomii scânteietori pluteau între el şi camera lui din New York.

Iar el se afla aici, în lumea asta stranie.

Camera era ceţoasă, neguroasă, tremurând într-o imagine mai clară la început, apoi retrăgându-se în nedefinire.

O privea neîncrezător, copleşit de o disperare sumbră. În mâinile lui perdeaua deveni uşoară, ca un tifon de mătase, apoi se transformă iar în metal… Simţi cum îi alunecă din mâini, rigidă, în timp ce camera se cufundă în ceaţa strălucitoare, dizolvându-se în contururi fantomatice… Şi tot aşa, alternativ…

Când camera devenea mai clară, contururile corabiei-bijuterie se întăreau, se cristalizau, străluceau mai puternic, invitându-l, trăgându-l înapoi!

29.
ZEII ŞI DORINŢA OMENEASCĂ

KENTON se sprijinea, se ţinea strâns de perdea. Lupta din răsputeri să oprească topirea aceea prin care camera sa veche, în care se afla corabia-bijuterie, ţâşnea între nerealitatea spectrală şi actualitatea plină de dificultăţi. Perdeaua alcătuia un grilaj între lumea veche şi cea a marilor sale aventuri. Zăbrele între lumea Sharanei şi lumea în care trăise el.

O forţă, un brânci ca un curent subteran puternic, îl împingea înainte, irezistibil, de fiecare dată când perdeaua i se topea în mâini, iar contururile ceţoase din cameră deveneau mai ferme. Putea observa orice detaliu: oglinda mare, dulapul, divanul, petele de sânge de pe podea, încă umede...

Iar de fiecare dată când în cameră se topeau contururile, fie clare, fie ceţoase, corabia-bijuterie strălucea puternic, atrăgându-i atenţia.

Se zbătea, atras când înăuntru, când în afara camerei. Covorul vechi, chinezesc, era în acelaşi timp sub el şi la o distanţă infinită. Auzi vocile dintâi ale uraganului zguduitor al Cosmosului!

În acea fracţiune de secundă îşi dădu seama că jucăria strălucitoare era cea care-l absorbea din lumea Sharanei!

Ceva de pe puntea neagră a corăbiei îl ridica şi-l

trăgea într-acolo! Ceva malefic, batjocoritor, îl târa, şi-l târa spre ea!

Gândul care-i trecuse prin minte, o clipă, atunci când planase deasupra corăbiei în portul secret, începu să-l bântuie din nou, ca o certitudine!

Cu cât puntea devenea mai neagră, cu atât forţa ce-l împingea era mai puternică!

— Ishtar! se rugă el, privind spre cabina trandafirie. Ishtar!

Oare cabina strălucise inundată brusc de lumină? O lumină care pătrundea în puterea neagră ce-l atrăgea spre ea, amuţind-o?

Contururile camerei se topiră. Perdelele deveniră din nou rigide. Stătea iar în coridorul din Casa Zeului Lunii. Încă o dată, de două ori, de trei ori, camera a mai fost împinsă spre el, dar de fiecare dată mai puţin reală, mai fantomatică. De fiecare dată, Kenton făcu un efort de voinţă. Închise ochii şi respinse imaginea camerei. Se străduia să nu se gândească la ce ar fi putut însemna acea reînviere aparentă a puterii răului pe puntea neagră. Îşi concentră toate gândurile, fiecare atom al voinţei pentru a izgoni camera şi corabia-bijuterie. Lumea căreia îi aparţineau. Lumea lui trecută.

Îşi oferise sufletul în schimbul Sharanei şi nu avea de gând să renunţe.

Voinţa sa învinse. Camera dispăru. O dispariţie a cărei finalitate era limpede: vraja fusese ruptă, legăturile subtile rupte. Acum putea merge mai departe.

Epuizat în urma celor întâmplate, se prinse de podea, cu genunchii moi, tremurând. Îşi reveni încet. Apoi trase perdeaua.

Dincolo de ea apăru un hol vast, în care plutea o

ceaţă argintie, liniştită, palpabilă, străbătută de raze ce vălureau prin ea. Împletită, luminiscentă, ceaţa ca o pânză făcea din camera aceea un spaţiu al imensităţilor, al distanţelor colosale. I se păru, fără a fi însă sigur, că în plasa de argint se mişcase ceva. Siluete umbroase apăreau pe jumătate, apoi dispăreau, fără a fi complet vizibile. În depărtare, sesiză o altă mişcare. O siluetă se îndrepta spre el. Puternică, hotărâtă. Se apropia. Un bărbat cu un coif de aur, purtând pe umeri o mantie scurtă din aur, brăzdat cu stacojiu, cu o sabie de aur în mână. Înainta cu capul plecat, de parcă ar fi înfruntat un curent puternic.

Era preotul lui Bel, îmbrăcat în veşmintele zeului său!

Kenton îl urmărea; abia respirând. Ochii, atât de asemănători cu ai lui, erau negri de groază şi teamă, dar plini de voinţă şi hotărâre. Încăpăţânaţi. Avea fălcile încleştate şi buzele albe. Kenton simţea în tot corpul preotului un tremur, o cutremurare profundă. Reale sau doar fantasme, grozăviile locului aceluia erau realităţi pentru preot. Cu un fior de admiraţie involuntară, recunoscu îndrăzneala cu care le înfrunta, deghizat într-o asemănare sacrilegială cu zeul, pe care-l trădase, cu un scop care însemna o trădare şi mai mare!

Preotul lui Bel trecu, iar Kenton, după ce aşteptă ca acesta să dispară în ceaţa strălucitoare, se strecură pe sub perdea şi-l urmă.

Acum, Kenton auzea o voce. O voce liniştită, fără patimă, aidoma celei care-i ceruse să se ridice de pe banca de piatră. Vocea aceea nu părea să vină de undeva dimprejur, nici dinlăuntrul său. Era ca un gând născut doar pentru el în spaţiul aflat la distanţe

infinite…

Vocea lui Nabu, Zeul Înţelepciunii!

În timp ce-l asculta, nu se mai simţea un singur om, ci trei: un Kenton care avea un scop unic, să-l urmărească pe preot până şi-n Iad, dacă astfel ar fi ajuns la Sharane; un Kenton care, prins într-o relaţie inexplicabilă cu mintea preotului, simţea, vedea şi auzea, suferea şi se temea ca şi acesta, şi un Kenton care era atent la cuvintele lui Nabu cu aceeaşi detaşare, cu aceeaşi linişte cu care fuseseră emise gândurile ce le primea şi care pândea, la fel de rece şi fără a se implica, tot ce dezvăluiau ele.

„Casa lui Sin!" suna vocea. „Conducătorul Zeilor! Nannar, Creator al Zeilor şi al oamenilor! Stăpânul Lunii! Stăpânul Semilunii Strălucitoare! Cel-Mare-În-Coarne! Nannar! Cu Trupul Perfect! Cel-Ce-Hotărăşte-Destinele! Cel-Ce-s-a-Creat-Singur! A cărui Casă este Prima Zonă şi a cărui culoare este argintiul! Preotul trece prin Casa lui Sin, trece pe lângă altare de calcedonie[19] şi agată[20] portocalie, împodobite cu piatră de lună[21] şi cristale de stâncă, altare pe care arde flacăra albă din care Sin, Făurarul, a creat-o pe Ishtar! Vede şerpii albicioşi, scânteietori, ai lui Nannar tărându-se spre el, iar în ceaţa argintie care învăluie coarnele în formă de semilună ale lui Sin vede scorpioni albi, cu aripi, împungând spre el! Aude sunetul tropăitului miliardelor de picioare, picioarele tuturor oamenilor ce urmează să se nască sub lună! Şi aude plânsul miliardelor de femei, plânsul tuturor femeilor ce urmează să se nască şi să nască! Aude strigătul Necreaţiei!

[19] Varietate de silice, translucidă, divers colorată (*n.t.*).

[20] Varietate de silice, cu benzi diferit colorate (*n.t.*).

[21] Feldspat cu reflexe albăstrui (*n.t.*).

Şi trece mai departe!

Pentru că nici Creatorul Zeilor, nici teama de el nu pot sta în calea patimii omeneşti!”

Astfel îi vorbise vocea, apoi tăcuse. Iar Kenton văzuse toate acele lucruri, văzuse şerpii albi strălucitori târându-se prin ceaţa argintie să-l muşte pe preot; văzuse scorpionii înaripaţi încercând să-l înţepe; văzuse în ceţuri o siluetă uriaşă, înspăimântătoare, pe fruntea căreia era prinsă o semilună. Auzise cu urechile lui tropăitul armatelor de nenăscuţi, plânsul lumii de femei încă nenăscute, vuietul Necreaţiei! Văzuse şi auzise aşa cum văzuse şi auzise preotul lui Bel!

Şi îl urmase, netulburat.

Coiful de aur străluci undeva, deasupra lui. Kenton se opri la picioarele unei scări în spirală, ale cărei trepte largi erau în afară, transformându-se, pe măsură ce urcau, din argint palid în portocaliu înflăcărat. Aşteptă până când preotul, care nu se oprea, nici nu privea înapoi, urcă scara, apoi urcă după el.

Ajunse într-un templu plin de lumini ca şofranul, de parcă spaţiul în care intrase se umpluse cu pânze de raze de lună. La o sută de paşi în faţa lui mergea preotul, iar când Kenton îl urmă, vocea calmă îşi reluă şoapta:

„Casa lui Shamash! Odrasla Lunii! Zeul Locuitorilor Zilei în Casa Dorinţelor! Izgonitorul Întunericului! Regele Judecăţii! Judecătorul Omenirii! Cel pe al cărui cap stă Coroana cu Coarne Înalte! În ale cărui mâini sunt Viaţa şi Moartea! Cel-Care-Curăţă-Oamenii-cu-Mâna-Lui, ca pe o Tabletă din Cupru Ars! A cărui Casă este A Doua Zonă şi a cărui culoare este portocaliul!

Preotul trece prin Casa lui Shamash!

Aici sunt altare din opal, împodobite cu diamante, şi

altare din aur, acoperite cu chihlimbar şi pietre galbene de soare. Pe altarele lui Shamash ard santal şi nucşoară, şi verbină[22]. Trece pe lângă altarele de opal şi de aur. Trece pe lângă păsările lui Shamash, ale căror capete sunt roţi de flăcări şi care păzesc roata ce se învârteşte în Casa lui Shamash, o roată de olar, pe care iau formă toate sufletele oamenilor!

Aude zgomotul miliardelor de voci, vaietul celor care au fost judecaţi, ţipetele celor condamnaţi!

Şi trece mai departe!

Pentru că nici Regele Judecăţii, nici teama de el nu pot sta în calea patimii omeneşti!”

Din nou, Kenton văzu şi auzi toate aceste lucruri. Urmându-l pe preot, ajunse la o a doua scară, ale cărei trepte treceau din portocaliu înflăcărat în negru de abanos. Stătea în holul mare, plin de beznă, cunoscând numele stăpânului lui îngrozitor încă înainte ca vocea calmă să-i şoptească din spaţiul îndepărtat, secret:

„Casa lui Nergal! Cel Puternic în Marele Loc de Locuit! Rege al Morţilor! Cel ce răspândeşte crima! Cel ce stăpâneşte peste cei pierduţi! Cel-Negru-şi-Fără-Coarne! A cărui Casă este A Treia Zonă şi a cărui culoare este negrul!

Preotul trece prin casa lui Nergal!

Trece pe lângă altarele din marmură neagră şi hematită! Pe lângă focuri roşii de portocale bergamote[23] şi zibetă[24], care ard pe altare! Pe lângă altarele lui Nergal şi pe lângă leii care le păzesc, lei negri, cu ochi de rubine şi gheare roşii sângerii, lei

---

[22] Plantă anuală, înaltă de 30-40 cm, cu flori albe, liliachii sau roşii (*n.t.*).

[23] Varietate de portocale (*Citrus bergamia*) (*n.t.*).

[24] Parfum obţinut din glandele unui animal din Africa de Nord (*Viverra zibetha*) (*n.t.*).

roşii, cu ghearele din fier negru şi ochii de marmură neagră. Pe lângă vulturii îndoliaţi ai lui Nergal, ai căror ochi sunt ca rubinele şi ale căror capete sunt capete descărnate de femei!

Aude scâncetul Poporului Din Locul Marii Locuinţe şi gustă cenuşa patimii lor!

Şi trece mai departe!

Pentru că nici Stăpânul Morţilor, nici groaza de el nu pot îndepărta un om de patima sa!”

Treptele scării pe care urcă apoi Kenton, ieşind din Casa lui Nergal, se schimbară din abanos în carmin şi lumina care umplea locul era de-un stacojiu puternic, furios.

„Casa lui Ninib” şopti vocea. „Domnul Lăncilor! Domnul Bătăliilor! Stăpânul Scuturilor! Stăpânul Sufletelor Războinicilor! Conducătorul Luptelor! Cel ce-i distruge pe aceia ce i se împotrivesc! Sfărâmătorul lacătelor! Cel-Ce-Izbeşte! Cel a cărui culoare e stacojiul, a cărui Casă este A Patra Zonă!

Din scuturi şi spade sunt construite altarele lui Ninib, iar focul lor este hrănit cu sângele bărbaţilor şi lacrimile femeilor. Pe altarele lui Ninib ard porţile cetăţilor cucerite şi inimile regilor învinşi!

Preotul trece pe lângă altarele lui Ninib. Vede că-i ameninţat de colţii de carmin ai mistreţilor lui Ninib, ale căror capete sunt încununate de mâinile drepte ale războinicilor; de fildeşii de carmin ai elefanţilor lui Ninib, ale căror picioare au la glezne cranii de regi; de limbile de carmin ale şerpilor lui Ninib, care ling de pe faţa pământului oraşele!

Aude zăngănitul lăncilor, ciocnirea spadelor, căderea zidurilor, vaietul învinşilor!

Şi trece mai departe!

Pentru că, de când există omul, altarele lui Ninib au

fost hrănite cu fructele dorinţei oamenilor!”

Kenton puse piciorul pe treptele celei de-a patra scări. Trepte ce treceau de la roşul închis al flăcărilor la albastrul limpede, senin, al cerului netulburat. Intră într-o cameră plină de o lumină calmă, azurie. Vocea părea acum mai aproape:

„Casa lui Nabu! Domnul Înţelepciunii! Purtător al Sceptrului! Cel Puternic-Peste-Ape! Stăpân al Câmpurilor ce se deschid Izvoarelor Subterane! Cel-Ce-Vesteşte! Cel-Ce-Deschide-Urechile-Înţelegerii! A cărui culoare e albastrul şi a cărui Casă este A Cincea Zonă!

Altarele lui Nabu sunt din safire albastre, smarald şi ametist şi strălucesc limpede! Flăcările ce ard pe altarele lui Nabu sunt flăcări albastre, în care doar adevărul are umbră! Iar flăcările lui Nabu sunt flăcări reci, şi pe altarele lui nu-i nici o aromă!

Preotul trece pe lângă peştii lui Nabu, care au piepturi de femei, dar guri tăcute! Trece de ochii atotvăzători ai lui Nabu, care-l privesc din spatele altarelor, şi nu atinge Sceptrul lui Nabu, ferindu-se cu grijă!

Da, trece mai departe!

Când a stat înţelepciunea în calea dorinţei omeneşti?”

Preotul plecă din Casa lui Nabu, iar în urma lui, pe o scară ce se topea din safir în perle trandafirii şi fildeş, urca şi Kenton. Cârcei mărunţi, mângâietori, de tămâie urcară spre el, iar în jurul lui loveau notele uşoare, lascive ale unui sunet plin de iubire, linguşind, chemând infinit de ademenitor, periculos de dulce. Încet, încet, Kenton mergea după preot, ascultând vocea căutării sale, pe jumătate ascultând-o, pe jumătate uitând-o, luptând cu dorinţa imensă de a se supune spiritului camerei aceleia vrăjite, să nu meargă

mai departe, s-o uite pe Sharane!

„Casa lui Ishtar!” se auzi vocea. „Mama Zeilor şi a oamenilor! Cea Mai Mare Zeiţă! Doamna Dimineţii şi a Serii! Cea-Cu-Pieptul-Plin! Cea-Care-Creează! Cea-Care-Ascultă-Rugăminţile! Arma Puternică a Zeilor! Cea-Care-Ucide-Şi-Produce-Iubire! Casa lui Ishtar este A Şasea Zonă!

Preotul trece prin Casa lui Ishtar! Altarele sale sunt din marmură albă şi trandafirie, iar marmura albă e străbătută de albastru, ca un sân de femeie! Pe altarele ei ard mirt şi tămâie, ulei eteric şi ambră. Iar altarele lui Ishtar sunt împodobite cu perle albe şi trandafirii, cu hiacint[25], cu turcoaze şi berile[26]…

Trece pe lângă altarele lui Ishtar şi, ca palmierii roz ai dorinţelor feciorești, spirala trandafirie a tămâii se furişează spre el. Porumbeii albi ai Zeiţei Ishtar fâlfâie din aripi în faţa ochilor lui! Aude sunetul întâlnirilor de buze, bătăile de inimi, oftatul femeilor şi zgomotul mersului picioarelor albe.

Dar trec mai departe!

Pentru că dragostea n-a stat niciodată în calea dorinţelor omeneşti!”

Din camera vrăjilor dragostei, scara urca, schimbându-se din perle trandafirii în aur înflăcărat, strălucitor. Ajunse în altă cameră uriaşă, iradiind ca inima unui soare. Pe jumătate orbit de strălucire, mijindu-şi ochii pentru a-l urmări pe preot, îl zări cufundat în lumina aurie, aproape invizibil. Preotul se mişca tot mai repede, de parcă toate terorile se concentraseră, croncănind, în jurul picioarelor lui

---

[25] Piatră semipreţioasă, galben roşiatică (*n.t.*).

[26] Silicat natural de beriliu şi aluminiu, incolor sau divers colorat. Varietăţile limpezi (smaraldul, acvamarinul, heliodorul) sunt pietre preţioase (*n.t.*).

grăbite!

„Casa lui Bel!” răsună vocea. „Merodach! Conducătorul Celor Patru Regiuni! Stăpân al Ţărilor! Copilul Zilei! Cel-Cu-Umeri-De-Taur! Cu-Muşchi-De-Elefant! Cel Puternic! Învingătorul lui Tiamat! Domn în Igigi! Rege al Cerurilor şi al Pământului! Cel-Ce-Împlineşte-Lucrurile! Iubitul lui Ishtar!

Bel-Merodach, a cărui Casă este cea de A Şaptea Zonă şi a cărui culoare este galbenul!

Preotul trece grabnic prin Casa lui Bel!

Altarele lui Bel sunt din aur şi pline de raze, ca soarele! Pe ele ard focuri aurii de vară, iar fumul de tămâie atârnă peste ele ca norii de furtună! Heruvimi cu trup de leu şi cap de vultur, heruvimi cu trup de taur şi cap de om păzesc altarele de aur ale lui Bel, iar amândouă speciile au aripi puternice! Şi altarele lui Bel sunt rezemate pe muşchi de elefanţi, proptite pe grumazuri de tauri şi labe de lei!

Preotul trece pe lângă ele! Vede focurile luminilor scăzând şi altarul scuturându-se! În urechile lui e zgomotul lumilor strivite de pumnul lui Bel, al lumilor căzând sub picioarele lui Bel, al lumilor sfărâmându-se sub lovitura lui Bel!

Dar trece mai departe!

Pentru că nici Puterea Zeilor nu poate zdrobi dorinţa omenească!”

Vocea încetă. Părea să se retragă în regiunile acelea îndepărtate de unde venise. Prin dispariţia ei, Kenton simţi că se încheie o etapă. Ştia că nu o va mai auzi acolo. Că acum totul depindea doar de înţelepciunea şi puterea sa. Că trebuia să-şi găsească singur calea.

Într-o latură a Casei lui Bel era un contrafort pătrat, ce ieşea în afară. Lung de cincizeci de picioare sau chiar mai mult. Pătrundea în templul din templu ca

pilonul unui pod. Vârful lui era învăluit într-o ceaţă scânteietoare, ciudată.

De la baza faţadei netede ţâşnea o linie lată, frântă, din aur, pe care Kenton a luat-o, o clipă, drept un ornament colosal, un simbol al săgeţii luminoase a lui Bel. Apropiindu-se mai mult, urmându-l pe preot, văzu că linia de aur nu era un ornament, ci o scară în formă de fulger ce lovea, e adevărat, dar totuşi o scară!

O scară cu trepte în unghiuri ascuţite care, căţărându-se pe zidul gros al contrafortului, urca de pe podeaua Casei lui Bel… încotro?

La picioarele scării, preotul lui Bel şovăi. Pentru prima dată privi în urma lui. Părea gata să se întoarcă. Apoi, cu acelaşi gest disperat de provocare, cu care se întorsese în timpul ritualului de la altar, începu să urce cu grijă, în tăcere, treptele.

După ce aşteptă ca preotul să devină o umbră în ceţurile scânteietoare, Kenton îl urmă.

30.
TREZIREA SHARANEI

IZBUCNISE FURTUNA. În timp ce urca, Kenton auzea tunetele răsunând ca o ciocnire a scuturilor unor armate, ca izbirea a nenumărate ţimbale, a milioanelor de gonguri de alamă. Sunetul se intensifica pe măsură ce urca. În el se amestecau diapazonul vântului puternic şi staccato-ul cascadelor de ploaie.

Scara se căţăra pe zidul contrafortului ca o viţă pe un turn. Nu era prea lată. Puteau urca pe ea alături trei oameni, dar nu mai mulţi. Mergea în sus, în zigzag. Cinci bucăţi în unghiuri ascuţite de câte patruzeci de trepte, patru bucăţi în unghiuri obtuze, de câte cincisprezece trepte. Le-a parcurs pe toate, ca să ajungă în vârf. La marginea scării, doar o funie groasă de aur, prinsă de stâlpi aflaţi la cinci picioare unul de altul.

Terasa era atât de sus încât, atunci când Kenton se apropie de marginea ei şi privi în jos, văzu Casa lui Bel doar ca pe un lăcaş al ceţurilor de aur. De parcă ar fi privit de pe vârful unui munte înalt o vale al cărei acoperiş de nori fusese, tocmai atunci, atins de razele soarelui dimineţii.

Ultima treaptă a scării era o lespede lungă de zece picioare şi lată de şase. Deasupra ei se deschidea un portal uşor arcuit, lat abia cât să treacă doi oameni,

unul lângă altul. Uşa se deschidea peste mica platformă, spre spaţiul ceţos al templului interior. Camera secretă la care ducea uşa se afla în vârful giganticului contrafort.

„Ce loc uşor de păzit!” gândi Kenton. Un singur om putea apăra capul scării împotriva a sute de atacanţi…

Portalul era închis de un rând de perdele aurii, la fel de grele şi metalice ca acelea care acoperiseră portalul din Casa de Argint a Zeului Lunii. Involuntar, se trase înapoi, ferindu-se să le atingă, amintindu-şi ce descoperise în spatele perdelelor argintii. Îşi stăpâni frica şi trase un colţ al perdelei.

I se înfăţişă o cameră dreptunghiulară, poate de vreo treizeci de picioare pătrate, plină de penele de păun dansânde ale fulgerelor. Ştia că îşi atinsese ţelul: locul de plăceri al lui Bel, locul în care era încătuşată de vise draga lui!

În cameră erau o masă şi două scaune din aur. O canapea masivă din lemn de fildeş. Alături de canapea, un vas pentru jăratec, mare, pântecos, şi o cădelniţă în forma unei clepsidre mari. Din vas se ridica o flacără înaltă, galbenă. Pe masă erau prăjituri de culoarea şofranului, în farfurii din chihlimbar galben, şi căni de aur pline cu vin. De-a lungul pereţilor se înşirau douăzeci de lămpi, iar sub fiecare câte un ulcior plin cu ulei aromat, pentru umplerea lor.

Kenton aşteptă nemişcat. Pericolul plutea în jurul lui ca un nor de furtună, pe care Klaneth îl mişca într-un cazan cu vrăji. Se sili să aştepte, ştiind că trebuie să înţeleagă visul în care era cufundată Sharane, să aprecieze închipuirea în care trăia, cu mintea adormită, înainte de a o trezi. Aşa îi spusese preotul în albastru.

Auzi vocea ei dulce, visătoare:

— Cine a văzut bătaia aripilor sale? Cine a auzit

bocănitul picioarelor sale, ca zgomotul unei mulţimi de care înaintând spre câmpul de luptă? Ce femeie a privit în strălucirea ochilor săi?

Se declanşă o fulgerare arzătoare, se auzi un bubuit de tunet, care părea că fusese chiar în cameră. Când privirea i se limpezi, o văzu pe Sharane cu mâinile la ochi, plecând de lângă fereastră.

În faţa ferestrei stătea o siluetă uriaşă în strălucirea pâlpâitoare, cu coif şi pavăză de aur curat. O siluetă de zeu!

Bel-Merodach însuşi, care coborâse acolo de pe calul furtunii şi izvora lumină!

Aşa crezu Kenton, într-o clipă de teamă, apoi îl recunoscu pe preotul lui Bel în podoabele furate de la zeul său!

Silueta albă, Sharane, îşi luă încet mâinile de la ochi. Se lăsă să cadă uşor cu ochii aţintiţi spre silueta strălucitoare. Aproape că îngenunchease, când se ridică mândră. Cercetă cu ochii ei mari, verzi, visători, figura pe jumătate ascunsă.

— Bel! şopti ea. Stăpâne Bel!

— O, frumoaso! Pe cine aşteptai? i se adresă preotul.

— Pe cine altul decât pe tine, Domn al Luminii?

— Şi de ce mă aşteptai? întrebă preotul, fără să se apropie de ea.

Kenton, pregătit să sară şi să lovească, se opri auzind întrebarea. Ce era în mintea preotului lui Bel, de lungea lucrurile?

Sharane vorbi uluită, ruşinată:

— Aici este Casa ta, Bel. Nu trebuie să fie în ea o femeie care să te aştepte? Eu sunt fiică de rege! Şi te-am aşteptat îndelung!

— Eşti frumoasă… spuse preotul, cu privirea înflăcărată. Da, mulţi bărbaţi te-ar găsi frumoasă… Dar

eu, eu sunt zeu!

— Am fost cea mai frumoasă dintre prinţesele din Babilon. Cine alta putea să aştepte în casa ta, dacă nu cea mai frumoasă? Iar eu sunt cea mai frumoasă.

Aşa grăia Sharane, cuprinsă de patimă, datorită transei în care se afla…

Când preotul vorbi din nou, amărăciunea îl făcu pe Kenton să se întrebe încă o dată ce era în mintea acestuia, ce-l obliga ca, prin atâtea întrebări, să întârzie posedarea Sharanei, scopul pentru care îşi trădase zeul.

— Prinţesă, ce s-a întâmplat cu bărbaţii care te-au găsit frumoasă? Nu i-a ucis frumuseţea ta, ca o otravă iute, dulce?

— Nu m-am gândit niciodată la bărbaţi, răspunse ea tremurând.

— Dar mulţi bărbaţi s-au gândit la tine, fiică de rege! spuse sever preotul. Iar otrava, chiar dacă-i iute şi dulce, tot provoacă durere! Eu sunt zeu, şi ştiu lucrul acesta!

Urmă o tăcere, pe care o întrerupse tot el:

— Cum m-ai aşteptat?

— Am avut grijă ca lămpile să fie pline cu ulei. Am făcut prăjituri şi am tras vin din butoi… Am ţinut camera curată pentru tine… răspunse Sharane.

— Multe femei fac asemenea lucruri pentru bărbaţii obişnuiţi, fiică de rege! Dar eu sunt zeu! insistă preotul.

— Sunt foarte frumoasă. Prinţi şi regi m-au dorit… şopti ea. Priveşte-mă, o, Preamăritule!

Luminile irizate mângâiară minunea argintie a trupului ei, abia ascuns în plasa părului roşu-auriu, dezlegat, lăsat să curgă liber. Preotul se depărtă de fereastră. Nebun de gelozie la gândul că un altul ar

putea poseda acea frumuseţe albă, Kenton se strecură pe sub perdea, gata să-l doboare. La jumătatea drumului se opri, ţintuit de înţelegerea şi mila faţă de preotul lui Bel.

Pentru că sufletul preotului stătea gol în faţa sa, în faţa privirilor sale interioare, iar sufletul acela era aidoma sufletului său, dacă el ar fi fost preotul, iar preotul Kenton…

— Nu! strigă preotul lui Bel. (Îşi smulse de pe cap coiful de aur al zeului său, azvârli sabia, îşi aruncă de pe el armura şi pelerina.) Nu! Nici o sărutare pentru Bel! Nici o bătaie de inimă pentru Bel! De ce să fiu codoşul lui Bel? Nu, va trebui să săruţi un bărbat! Pe mine! Lângă inima ta trebuie să bată o inimă de bărbat! A mea! Eu te voi avea, nu un zeu!

O prinse în braţe, sărutând-o cu buze arzătoare.

Kenton vârî braţul sub bărbia preotului şi-i trase capul înapoi, până când gâtul îi trosni. Preotul se întoarse spre el. Mâinile lui o lăsară pe Sharane şi se îndreptară spre faţa lui Kenton, încercând să slăbească strânsoarea acestuia.

Apoi, deodată, trupul îi deveni inert. Spaima şi groaza înlocuiră furia lui turbată. Pentru că preotul recunoscuse figura lui Kenton şi o luase drept însăşi figura sa.

Propria-i figură care-i aducea moartea!

Zeul pe care l-a sfidat şi trădat a lovit! Kenton i-a citit gândurile la fel de limpede ca şi cum ar fi fost rostite. Şi-a schimbat priza, a ridicat şi balansat preotul mult deasupra podelei şi l-a aruncat într-un perete. Lovit, zdrobit, zăcea acolo în spasme.

Sharane era ghemuită la marginea canapelei de fildeş, ţinându-şi voalurile ravăşite cu mâinile rigide. Se holbă jalnic la el. Ochii ei mari s-au agăţat de ai lui,

nedumeriţi. El a simţit cum în adâncul fiinţei ei dorinţa de trezire se lupta împotriva păienjenişului viselor.

O mare zvâcnire de dragoste şi milă a pulsat prin el, dar lipsită de pasiune. Pentru el, în acel moment, ea nu era decât o copilă, dezorientată, părăsită, demnă de milă.

— Sharane! şopti el şi o luă în braţe. Iubită Sharane! Iubită, trezeşte-te!

O sărută pe buzele reci, pe ochii înspăimântaţi.

— Jonkenton, murmură ea. Jonkenton! Şi apoi, atât de încet încât abia o auzi: Da, îmi amintesc, tu ai fost stăpânul meu, acum mult, mult timp!

— Trezeşte-te Sharane! strigă Kenton şi din nou buzele lui le-au întâlnit şi s-au agăţat de ale ei. Iar acum buzele ei se încălziră şi se lipră de ale lui.

— Jonkenton, şopti ea. Stăpân drag… *al meu!*

S-a retras şi i-a prins mâinile lui cu degetele mici, precum zece degete de metal ce se închideau uşor. În ochii ei văzu cum visul se destramă precum norii de furtună în faţa soarelui. În ochii ei visul se lumină şi se întunecă. Apoi se lumină, norii devenind smocuri trecătoare.

— Iubitule! strigă Sharane, pe deplin trează, eliberată de vise. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, îşi lipi buzele pline de viaţă de ale lui: Mult iubitul meu! Jonkenton!

— Sharane! Sharane! şopti el – părul ei acoperindu-l când îşi lipi faţa de obrajii ei, de gâtul ei, de pieptul ei.

— Unde ai fost, Jonkenton? gemu. Ce mi-au făcut, Jonkenton? Unde-i corabia? Unde m-au dus? Dar ce mai contează, din moment ce eşti cu mine!

— Sharane! Sharane! era tot ce mai putea spune, cu gura lipită de gura ei.

Deodată, se simţi apucat de gât de nişte mâini

puternice, care-i opriseră răsuflarea. Răsucindu-se, privi în ochii nebuni ai preotului lui Bel, aşa cum îl privise în ochi mai înainte preotul atunci când el îl strânsese de gât. Kenton crezuse că-l nimicise, dar acesta îşi revenise şi-l atacase pe la spate!

„Mi-a venit de hac!” îşi spuse Kenton. „Tocmai acum! Doamne, de ce nu l-am ucis?”

Îşi strecură piciorul drept în spatele picioarelor preotului şi se împinse cu toată puterea în el. Preotul căzu, trăgându-l şi pe Kenton. Mâinile lui slăbiră îndeajuns strânsoarea pentru a-i permite lui Kenton să-şi vâre o mână între degetele ce-l strangulau şi gâtul său. Apoi se răsuci, desfăcu strânsoarea, ţinându-l pe preot cu picioarele, ţintuindu-l la podea. Ca un şarpe, preotul alunecă de sub el, îl zvârli într-o parte şi sări. La fel de iute, se ridică şi Kenton. Dar înainte de a apuca să tragă sabia, preotul lui Bel se şi repezise asupra lui, prinzându-i cu o mână braţul drept, iar cu cealaltă apucându-l de gât, ferindu-se, în acelaşi timp, cu cotul de mâna stângă a lui Kenton.

În depărtare, prin bătaia de tobă a sângelui ce-i bubuia în urechi, Kenton auzi sunetul slab al altei tobe, care trezea, ameninţa, chema, ca o bătaie a însuşi inimii Ziguratului, alarmată şi furioasă!

Departe, jos, trăgând cu braţele-i lungi de maimuţă ancora pe care o aruncase peste marginea exterioară a scării, Gigi auzi şi el zgomotul. Se căţără cu o viteză frenetică pe funie şi, cu aceeaşi viteză, îl urmară mai întâi Zubran, apoi vikingul.

— Alarmă! mormăi Sigurd, conducându-i la adăpostul zidului de la marginea scării. Să ne rugăm lui Thor să nu fi auzit şi santinelele! Repede!

Căţărându-se de-a lungul zidului, cei trei ajunseră pe

terasa de argint a lui Sin, Zeul Lunii. Fulgerele încetaseră, dar ploaia curgea şiroaie, iar vântul urla, zguduind templul. Pe scări, torentul iute era adânc până la jumătatea gambei. Erau la adăpost, în întuneric şi furtună.

Cei trei urcau, înfruntând vântul şi ploaia, înaintând împotriva torentului…

În locuinţa din înălţimi a lui Bel, Kenton şi preotul se opriră, strângându-se puternic în braţe, încercând, fiecare, să scape de strânsoarea celuilalt. Apoi să-l sugrume, să-l sfâşie, să-l ucidă. Sharane se învârtea în jurul lor, cu sabia preotului în mână, pândind, căutând ocazia să lovească, dar şi negăsind-o, atât de strâns înlănţuiţi erau cei doi, atât de repede se roteau prin faţa ei când spatele preotului, când spatele lui Kenton.

— Shalamu! Shalamu!

Dansatoarea lui Bel apăruse lângă perdelele aurii, condusă printre altarele secrete de dragoste, remuşcare şi disperare. Albă la faţă, tremurând, abia se mai ţinea de perdele.

— Shalamu! strigă dansatoarea. Vin să te prindă! Îi conduce preotul lui Nergal!

Preotul era cu spatele spre ea, iar Kenton cu faţa. Preotul se apleca, încercând să-şi înfingă dinţii în gâtul lui, să-i taie artera jugulară. Surd, orb la toate, plin doar de pofta de a ucide, urechile lui n-o auzeau pe Narada.

Narada, văzând chipul lui Kenton în lumina slabă a vasului cu jăratec, a crezut că-i chipul bărbatului pe care îl iubea.

Înainte de a apuca Sharane să facă vreo mişcare, dansatoarea fugise de-a lungul camerei.

Şi-şi înfipse pumnalul în spatele preotului lui Bel!

Înghesuite într-o nişă tăiată special în zidul Ziguratului, pentru a se adăposti, santinelele din Zona Argintie simţiră nişte siluete pătrunzând înăuntru, din furtună. Două dintre ele căzură cu gâturile sucite de ghearele lui Gigi, două se prăbuşiră sub înţepătura fulgerătoare a sabiei lui Sigurd, iar alte două sub iataganul persanului. În nişă rămaseră doar şase morţi.

— Repede! Repede!

Sigurd îi grăbea prin Zona Argintie. Ocoliră apoi Zona Portocalie a lui Shamash, Zeul Soarelui.

De trei ori, moartea lovi din senin, iar santinelele din Zona Portocalie căzură moarte la picioarele grăbite ale celor trei.

Simţiră un întuneric mai adânc în stânga: zidurile negre ale Zonei lui Nergal, Zeul Morţilor.

— Repede! Repede!

Preotul lui Bel alunecă din braţele lui Kenton. Căzu în genunchi, apoi se prăbuşi pe spate, privind cu ochii muribunzi în cei ai dansatoarei.

— Narada! gâfâi el prin spuma însângerată. Narada! Tu?

Spuma se transformă într-un izvor roşu.

Preotul lui Bel murise.

Dansatoarea îl văzu şi pe Kenton şi-şi dădu seama ce se întâmplase.

— Shalamu! se văită ea şi, în aceeaşi clipă, se avântă spre Kenton, voind să lovească din nou cu pumnalul.

Ajunsese lângă el înainte de a putea să scoată sabia, înainte de a ridica mâinile spre a o opri, înainte de a apuca să se trântească la podea! Lama pătrunse drept către inima lui. Îi simţi muşcătura.

Dar vârful pumnalului se abătu, alunecând spre coaste. Sharane sărise, apucase mâna dansatoarei, apoi îi smulsese pumnalul şi i-l înfipsese adânc în piept.

Ca un copac ce primise ultima lovitură de secure, dansatoarea rămase o clipă în picioare, tremurând, apoi se prăbuşi lângă preot. Gemu şi, cu ultima picătură de viaţă, îi încolăci gâtul cu braţele, lipindu-şi buzele de obrazul lui.

Buze moarte pe obrazul unui mort!

Se priviră unul pe celălalt. Sharane, cu lama roşie în mână, Kenton, cu rune roşii brăzdate pe piept de lama aceea. Se uitară în jos, apoi spre preotul lui Bel şi spre dansatoare. În ochii lui Kenton se citea mila. Nu şi în cei ai Sharanei.

— A vrut să te ucidă! şuieră ea. A vrut să te ucidă!

O lumină orbitoare inundă camera, urmată imediat de o zguduitură haotică. Fulgerele reîncepuseră. Kenton alergă spre uşă. Trase perdelele. Ascultă. Sub el, Casa lui Bel părea liniştită, în strălucirea aurei ei ceţoase. Nu auzi nimic. Dar era posibil să audă vreun sunet din cauza tunetelor? Nu vedea nimic, nu auzea nimic, şi totuşi…

Simţea că pericolul se apropie. Chin şi moarte furişându-se spre ei. Urcând, poate chiar atunci, zigzagul treptelor a căror bază n-o putea vedea… Chin şi moarte pentru Sharane şi pentru el… Târându-se, furişându-se, tot mai aproape…

Fugi spre fereastră. Gigi, Sigurd, Zubran! Unde erau? Nu reuşiseră să ajungă la scara exterioară? Fuseseră prinşi? Sau urcau spre ei, tăindu-şi cale printre santinele? Erau oare în apropiere?

S-ar putea să nu-i mai întâlnească niciodată, el şi Sharane…

Fereastra era adâncă. Zidul avea o grosime de trei

picioare între pervazul interior şi singurul geam, mare de un yard, care o închidea. Se apleca şi văzu că geamul era un cristal gros, transparent, fixat într-un cerc de metal, prins de nişte pârghii aflate în nişe săpate în tocul de piatră. Trase pârghiile. Fereastra se deschise brusc. Se trezi împins înapoi în cameră de vânt, udat de ploaia ce pătrunsese prin deschizătură. Se aplecă, luptând împotriva vântului şi a şuvoaielor de apă, şi privi în jos, peste marginea exterioară a ferestrei.

Capătul scării exterioare se vedea la peste patruzeci de picioare sub el! Între fereastră şi trepte se întindea un zid vertical, şiroind din cauza furtunii, imposibil de coborât, dar şi imposibil de urcat. Privi în toate părţile. Casa lui Bel era un cub imens, aşezat în vârful templului conic. Fereastra prin care privise se situa aproape de colţul cubului, la un yard spre stânga.

O simţi pe Sharane lângă el. Îşi dădu seama că încerca să-i spună ceva, dar nu reuşea s-o audă din cauza furtunii.

În lumina flăcării fulgerului, santinelele lui Nergal văzură trei siluete de beznă ţâşnind din întuneric, săbii ce tăiară în ei. Unul ţipă şi încercă să fugă. Ţipătul lui a fost zdrenţuit de furtună, iar el prins de nişte braţe lungi. Gheare lungi îl apucară de gât şi-l aruncară, învârtindu-se în vânt, peste zidul scării.

Apoi veni rândul santinelelor din Zona Roşie să moară în nişa lor.

Cei trei trecură prin Zona Albastră a lui Nabu, Zeul Înţelepciunii, fără să întâlnească vreun paznic. Nu erau santinele nici în faţa Casei albe a Zeiţei Ishtar, nici în Zona Aurie a lui Bel.

Apoi scara şerpuitoare se termină brusc!

Cei trei se sfătuiră acolo, privind zidăria netedă fără nici o crăpătură, ce se ivea deasupra lor. Pe sus trecu un vaiet pe care nici furtuna nu reuşi să-l acopere: vaietul nebunesc, de suflet zdrobit, al dansatoarei lui Bel, care se aruncase asupra lui Kenton!

— Vaietul vine de acolo! strigă Sigurd, arătând spre locul în care se afla fereastra locuinţei lui Bel, pe care ei nu aveau cum s-o vadă. Observară că zidul scării se topea în construcţia din vârf, spre colţurile ei. Numai că panta zidului era atât de mare, încât nimeni nu putea sta pe el, să privească dincolo de colţ, nici măcar de pe ultima treaptă.

— Să ne folosim de braţele tale lungi, Gigi, strigă vikingul. Stai cât mai aproape de zid. Apucă-mă de picioare şi lasă-mă să atârn în gol. Am un spate puternic, pot să mă răsucesc în jurul colţului!

Gigi îl apucă de glezne, îl ridică, îşi propti în zid un picior scurt, muşchiulos, ca să se echilibreze, şi-l lăsă pe Sigurd în gol, ţinându-l cu braţele-i puternice.

Sigurd, împins de vânt lângă zid, ca o frunză, îl privi drept în ochi pe Kenton, care era la mai puţin de un picior în faţa lui.

— Aşteaptă-mă! urlă vikingul şi, dând din picioare, îi făcu semn lui Gigi să-l ridice înapoi. Apoi le spuse celorlalţi: Lupul! E acolo lângă o fereastră, atât de aproape încât putea să mă tragă prin ea! Ridică-mă din nou, Gigi! Când voi face semn din picioare, să-mi dai drumul! Apoi să-l ridici pe Zubran şi să rămâi aici, fiindcă fără tine nu va exista cale de întoarcere! Rămâi unde eşti, cu braţele întinse, gata să apuci orice atingi! Hai, repede!

Se lăsă din nou să atârne în gol. Kenton îl prinse de braţe, iar Gigi îi dădu drumul. O clipă, vikingul s-a zbătut în gol, apoi a fost tras în sus, spre tocul

ferestrei.

Veni rândul persanului care, ţinut de braţele lungi ale lui Gigi, se răsuci şi el pe lângă colţul Casei lui Bel, fiind apucat imediat de Kenton şi ridicat lângă el.

Aţâţat de vârtejul ce năvălea prin fereastra deschisă, vasul cu jăratec ardea ca o torţă. Perdelele grele, aurii fluturau. Luminile înşirate de-a lungul zidului se stinseseră. Persanul se întinse, găsi pârghiile şi trase de ele, închizând fereastra. Îl bătu pe Kenton pe umăr şi privi curios trupurile preotului şi al dansatoarei.

— Gigi e în siguranţă? întrebă Kenton. Nu v-a urmărit nimeni?

— Nimeni, răspunse persanul, rânjind. Sau dacă a făcut-o cineva, acum are mâini de umbre, care nu pot ţine sabia, lupule! Gigi e în siguranţă. Aşteaptă să ne tragă îndată ce ne vom strecura pe fereastră. Pe toţi, cu excepţia unuia dintre noi, şopti el, în aşa fel încât ceilalţi să nu audă.

Kenton, cu gândurile îndreptate spre Gigi, spre drumul către libertate, nici nu remarcase ce-i spusese persanul. Se duse spre uşă. Într-o parte a ei, stătea atent Sigurd, de cealaltă, încordată, Sharane. O trase spre el, într-o mângâiere aprigă. Îi dădu apoi drumul şi privi printre perdele. Departe, dedesubt, se zăreau străluciri mate, sclipiri de căşti şi cămăşi de zale, scânteieri de săbii. În prima porţiune a scării în zigzag, ce ducea de la Casa lui Bel la lăcaşul lui, erau soldaţi, care se mişcau încet, cu grijă, în tăcere, târându-se să-l surprindă, credeau ei, pe preotul lui Bel în braţele Sharanei, cea cuprinsă de vise!

Mai aveau la dispoziţie doar câteva minute să pună în aplicare planul ce i se înfiripase în minte lui Kenton. Îşi aşeză pe cap coiful de aur al lui Bel, îşi strânse

armura pe trup şi-şi aruncă mantia împletită cu stacojiu pe umeri.

— Sigurd, şopti el, Zubran! Cei care se îndreaptă încoace cred că-i vor găsi doar pe Sharane şi pe bărbatul care zace acolo. Dacă vom fugi, vor da alarma chiar înainte de a apuca să ajungem la jumătatea scării exterioare. Soldaţii vor năvăli din garnizoană şi vom fi prinşi. Am o propunere. Atunci când cei care urcă vor ajunge la uşă, eu şi Sharane ne vom repezi asupra lor cu săbiile. Nu vor încerca să ne ucidă, ci numai să ne captureze. Derutaţi de atacul nostru, vor da înapoi. În aceeaşi clipă o luaţi repede pe Sharane şi i-o întindeţi lui Gigi. Noi o vom urma.

Persanul şi Sigurd schimbară iute o privire semnificativă.

— Doar prima parte a planului e bună, lupule, spuse persanul. Unul dintre noi trebuie să rămână aici până când ceilalţi vor fi în siguranţă, în afara templului. Altfel, când vor intra, preotul în negru va înţelege repede ce s-a întâmplat. Iar în jurul templului se va desfăşura un inel de războinici pe care nici un regiment n-ar fi în stare să-l străpungă. Unul dintre noi trebuie să rămână aici o vreme, lupule!

— Eu voi fi acela, spuse Kenton.

— Iubitule, şopti Sharane, vei merge cu mine sau voi rămâne şi eu!

— Sharane… începu Kenton.

— Scumpul meu stăpân, spuse ea senină, crezi că voi accepta să fim iar despărţiţi? Niciodată! În viaţă, în moarte, nu ne vom despărţi niciodată!

— Lupule, zise persanul, eu voi fi cel care rămâne. De ce? Ascultă-mă. Sharane nu va pleca fără tine, ceea ce te scoate din calcul, fiindcă ea trebuie să plece. Gigi nu poate să rămână, pentru că nu are cum să ajungă

aici. Eşti de acord? Bine. Sigurd trebuie să plece, ca să vă arate drumul înapoi, întrucât numai el îl cunoaşte. Atunci, cine a mai rămas? Zubran. Zeii au vorbit! Argumentele lor nu pot fi respinse!

— Dar tu cum vei pleca de aici? Cum ne vei găsi? gemu Kenton. Chiar tu ai spus că fără ajutorul lui Gigi nu poţi ieşi pe fereastră!

— Aşa e, răspunse Zubran. Dar o să-mi fac o frânghie din cearşafurile de pe pat şi din draperii şi o să cobor pe ea până la scările de dedesubt. Şi apoi un om poate scăpa mai uşor decât cinci. Îmi amintesc drumul prin oraş şi cel pe care am mers când am ieşit dintre copaci. Să mă aşteptaţi acolo.

— Sunt foarte aproape, Jonkenton, spuse încet Sharane.

Kenton fugi spre uşă. La câţiva paşi, urcau soldaţii, furişându-se fără zgomot, doi câte doi, înarmaţi cu scuturi mici şi săbii. În urma lor venea o mână de preoţi, în robe galbene şi negre. Iar între cei cu robe negre, Klaneth!

Sigurd stătea ghemuit lângă zid, în dreapta Sharanei, gata să-i vină în ajutor, dacă era nevoie. Persanul se lipise de perete în dreapta lui Kenton, acolo unde cei ce urcau nu-l puteau zări.

— Acoperiţi vasul cu cărbuni, şopti Kenton. E mai bine să nu fim luminaţi din spate.

Persanul luă vasul, dar nu-i puse capacul care ar fi stins focul, ci se mulţumi să-l scuture, acoperind flacăra cu jar, şi-l aşeză într-un colţ, unde incandescenţa slabă a cărbunilor nu putea fi văzută.

Primii doi soldaţi ajunseră pe ultima treaptă şi întinseră mâinile să tragă cuvertura de pe uşa îngustă.

— Acum! îi şopti Kenton Sharanei, mândru de curajul ei.

Trase perdeaua într-o parte, rămânând să înfrunte soldaţii, ea, în roba albă de preoteasă, el, în armura de aur a zeului. Paralizaţi de apariţia neaşteptată, aceştia se opriră ca nişte automate, holbându-se la ei.

Nu apucară să-şi revină din surpriză, când lama Sharanei scânteie şi sabia lui Kenton izbi ca o săgeată de fulgere albastre. Cei doi soldaţi se prăbuşiră. Dar până să cadă primul pe care-l lovise, Kenton îi înhăţase scutul, i-l dăduse Sharanei şi lovise din nou în războinicul următor.

— Pentru Ishtar! o auzi pe Sharane strigând, în timp ce sabia ei tăia adânc.

— Femeia! Preotul! Prindeţi-i! se auzi răcnetul lui Klaneth.

Kenton se aplecă, apucă un soldat căzut, îl ridică şi-l aruncă înspre cei care urcau. Trupul îi mătură. Se prăvăleau în faţa lui, pe scară, blestemând, rostogolindu-se, şi preoţi, şi soldaţi. Treptele fragile începură să cedeze şi se formă o breşă. Unii cădeau prin ea, plutind ca nişte fulgi prin ceaţă, şi sfârşeau prin a se strivi de podeaua Casei lui Bel, aflată mult dedesubt.

Kenton se dădu înapoi, o prinse pe Sharane în braţe, o sărută brutal, apoi o împinse spre Sigurd.

— Pe fereastră! ordonă el. Dă-i-o lui Gigi!

Fugi înaintea lor şi deschise fereastra. În depărtare, străluceau fulgere. Întunericul începuse să lase loc revărsatului de zori. Ploaia şiroia încă, mânată de vântul turbat. În lumina aceea obscură, văzu braţele ude ale lui Gigi întinzându-se după colţul clădirii. Se retrase puţin, şi vikingul se strecură cu Sharane în braţe. Aceasta atârnă o clipă în aer, apoi Gigi o prinse şi o trase lângă el.

Pe scara interioară se auzeau strigăte. Soldaţii îşi

refăcuseră rândurile şi năvăleau spre ei. Kenton îi văzu pe Sigurd şi pe persan ridicând canapeaua grea, aruncând cearşafurile de pe ea, rostogolind-o. O strecurară pe uşă, apoi îi făcură vânt pe trepte. Se auziră alte urlete, strigăte de durere, gemete. Patul doborâse oamenii cum doboară o bilă popicele. Se rostogolise de-a lungul scării, rămânând agăţat de balustrada din frânghie aurie. O baricadă.

— Du-te, Sigurd, strigă Kenton. Aşteaptă-ne în pădure! Eu rămân să lupt alături de Zubran!

Persanul îl privi cu o scânteie de afecţiune, pe care Kenton nu i-o mai văzuse până atunci, ce-i înmuie ochii de agată. Apoi îi făcu un semn lui Sigurd. Ca şi cum s-ar fi înţeles dinainte, acesta îl prinse în braţe pe Kenton. Oricât era de puternic, nu reuşi să se smulgă din strânsoarea vikingului. Iar Zubran îi smulse repede coiful de aur al lui Bel, punându-şi-l pe cap. Îi desfăcu apoi armura de aur, îşi scoase cămaşa de zale şi şi-o prinse în locul ei. Luă mantia stacojie a zeului şi se înfăşură în ea până peste gură, ascunzându-şi barba. Apoi, în timp ce se zbătea ca un copil, Kenton a fost cărat spre fereastră, vârât prin ea, prins de Gigi şi aşezat alături de Sharane, care plângea.

Vikingul se întoarse şi-l îmbrăţişă pe persan.

— Nu pierde vremea, normandule! N-avem timp de sentimentalisme! mârâi Zubran, desfăcându-se din strânsoare. N-am cum să scap, Sigurd! Funia? Vorbe, ca să-l amăgesc! Îl iubesc pe lup, Sigurd. Funia? Şi-ar da drumul pe ea şi ar aluneca după mine ca nişte şerpi! Sunt eu un iepure fricos, să fug de câini spre ascunzătoare? Nu! Acum pleacă, Sigurd, iar când veţi ieşi din oraş, spune-le şi lor. Apoi du-i repede la corabie.

— Fecioarele cu scuturi sunt aproape! Odin primeşte

toţi eroii, indiferent de rasă! Vei prânzi curând împreună cu Odin, Tatăl Tuturora, în Walhalla, persanule! zise solemn vikingul.

— Poate că acolo voi găsi mâncare mai bună decât cea de care am avut parte până acum, râse persanul. Ieşi pe fereastră, scandinavule!

Vikingul se strecură afară, iar persanul îl ţinu de glezne până când îl prinse Gigi. Apoi, cei patru coborâră în fugă terasele, în frunte cu Sigurd. Sharane ascunsă sub pelerina largă a lui Gigi, iar Kenton bombănind.

Persanul nu închise fereastra după ei. Lăsă vântul să pătrundă. Se plimbă apoi ţanţoş prin lăcaşul lui Bel.

„Pe toţi Daevii! jură Zubran. N-am avut niciodată un sentiment de libertate ca acum! Sunt complet singur, sunt ultimul om din lume! Nimeni nu mă poate ajuta, nimeni nu mă poate sfătui, nimeni nu mă poate plictisi! Viaţa e simplă până la urmă! Tot ce am de făcut e să ucid până voi fi ucis! Pe Ormuzd! Ce nerăbdător mi-e spiritul! (Privi spre uşă.) Niciodată nu i-a fost atât de greu unui bărbat să se urce într-un pat!” chicoti el, uitându-se la soldaţii ce se chinuiau să înlăture canapeaua.

Se întoarse şi strânse grămadă cearşafurile de mătase de pe pat, apoi smulse draperiile, punându-le în aceeaşi grămadă. Luă, una câte una, lămpile şi le goli pe rug, turnând deasupra uleiul din ulcioare.

„Cât de mult mă plictisea vechea mea lume! mormăia persanul în timp ce lucra. Şi dacă povestea lupului e adevărată, lumea care a înlocuit-o e şi mai plictisitoare! Iar lumea asta m-a plictisit zdravăn, pe Flacăra Sacrificiului că aşa e!”

Se apropie, apucă trupul preotului lui Bel şi-l trase spre fereastră.

„Îl vei încurca mai mult pe preotul în negru dacă nu te va găsi aici, decât dacă te va găsi”, mormăi el, împingând cadavrul pe fereastră.

Se întoarse şi se opri lângă dansatoare.

„Atât de frumoasă! şopti persanul, atingându-i buzele, pieptul. Mă întreb cum ai murit şi de ce... Trebuie să fi fost o chestie amuzantă... N-am avut timp să-l întreb pe lup. Bine, vei dormi lângă mine. Şi când ne vom trezi împreună, dacă o vom face, îmi vei povesti totul.”

Aşeză trupul dansatoarei pe mormanul îmbibat cu ulei. Luă vasul cu jăratec şi-l puse alături.

De jos se auzi un răcnet. Tropăit de picioare pe trepte. Soldaţii năvăleau, puternici prin numărul lor. O clipă, persanul apăru în prag, ascunzându-şi faţa în mantie.

— Preotul! Preotul! strigară ei.

Deasupra tuturora, vocea lui Klaneth:

— Ucideţi-l!

Persanul se dădu înapoi, la adăpostul zidului, zâmbind. Înşfăcă scutul pe care-l lăsase Sharane. Pe uşă năvăli un soldat, urmat imediat de al doilea. Iataganul şuieră de două ori, lovind mai repede decât cel mai iute şarpe. Cei ucişi căzură sub picioarele năvălitorilor, împiedicându-i, încurcându-i. Parând, înfigându-se, izbind, muchia tăioasă a persanului zbura, baia de sânge înroşindu-i braţul până la umăr.

„Trebuie să fi trecut de zidul exterior, trebuie să fi ajuns departe”, bombăni Zubran.

Îşi relaxă muşchii puternici ai braţului. Privi afară, la soldaţii îngrămădiţi pe terasa de dedesubt, care se certau cu preoţii. De la terasa aceea în jos, cât vedeai cu ochii, scările sclipeau de mulţimea războinicilor înghesuiţi unii într-alţii.

Se năpustiră pe trepte ca un şarpe uriaş. Ţâşniră pe uşă, călcând peste mormanul de cadavre. Picăturile de pe iatagan deveniră un pârâu ce curgea năvalnic.

Durerea îl muşcă puternic într-o parte, deasupra şoldului. Un spadasin lovit se ridicase şi-şi înfipsese lama în el. Persanul îşi dădu seama că rana era mortală. Spintecă figura rânjindă, se căţără peste morţi şi curăţă camera cu o ploaie de lovituri. Se retrase puţin, apucă masa şi, ţinând-o în faţa lui, o împinse ca pe un berbece în cei care năvăleau. Aceştia se rostogoliră de-a valma şi căzură peste marginea fără balustradă. Se prăbuşeau prin ceaţă, încercând zadarnic să se agaţe de ceva…

Pe o porţiune de douăzeci de trepte, scara era goală.

Şuieră o săgeată. Trecu prin mantia răsucită în jurul gâtului şi-l atinse în locul în care se îmbucau coiful cu grumăjarul. Simţi sângele şiroindu-i pe gât, împiedicându-l să respire.

Persanul se împletici spre mormanul de mătase pe care zăcea Narada. Apucă vasul cu cărbuni şi răsturnă tăciunii peste pânza îmbibată cu ulei.

Izbucniră flăcările.

Pe Zubran îl cuprinse ameţeala şi căzu în genunchi. Se târî pe rugul ale cărui flăcări se dezlănţuiseră datorită vântului ce pătrundea pe fereastră. Se trase în mijlocul flăcărilor, prăbuşindu-se alături de trupul dansatoarei.

— O moarte curată! zâmbi persanul. Ca orice om, mă întorc în cele din urmă la zeii părinţilor mei! O moarte curată… O, Foc Nemuritor, ia-mă!

Ca răspuns la ruga lui, o flacără înaltă, parfumată, ţâşni lângă el. Se ridică, se roti, apoi se întinse spre persan. Vârful flăcării se lărgi, deveni o cupă de foc plină cu vin de foc!

Iar persanul îşi cufundă faţa în cupa aceea de flăcări, bău din vinul ei, îi respiră focul, de parcă ar fi fost tămâie…

Capul îi căzu pe spate, cu un zâmbet pe faţa-i moartă.

Îi căzuse pe pieptul dansatoarei…

Deasupra lor, flăcările ridicară un baldachin. Îi linseră cu limbile lor de foc, mici, curate, roşii, îi mâncară cu dinţii lor curaţi, purpurii…

31.
PE MARE

CEI PATRU, pentru a căror libertate murise persanul, erau departe. Trecuseră fără nici o piedică pe terase. Santinelele ucise zăceau aşa cum le lăsaseră. Nimeni nu fusese trimis să le schimbe, nimeni nu le descoperise. Dar cei patru auziseră un zumzăit, ca într-un stup uriaş, ce se dezlănţuise în interiorul Ziguratului, şi se grăbiseră, la adăpostul balustradei de piatră, spre locul în care atârna ancora lui Gigi. Îşi dăduseră drumul pe rând de-a lungul frânghiei, în copacii ce le ofereau adăpost. Furtuna îi biciuia, dar îi şi apăra, totodată. Străzile erau goale, şi nimeni nu le împiedica fuga. Emakhtila întreagă se retrăsese în casele ei pictate, ascunzându-se de furtună.

Când cupa de flăcări se ridicase spre buzele persanului, erau deja de-a lungul şoselei, spre cărarea secretă ce ducea înapoi, la corabie.

Când soldaţii îşi făcuseră suficient curaj să urce încă o dată pe scări, cu preotul în negru după ei, şi intraseră în lăcaşul tăcut, cei patru erau departe de casele pestriţe, împleticindu-se prin noroiul adânc de lângă ferme, cu vikingul în frunte, cu Sharane în braţele lui Gigi, în timp ce Kenton păzea din urmă şi aştepta. Aştepta să apară persanul.

În camera în care cenuşa persanului se amestecase

cu cenuşa dansatoarei, preotul în negru rămăsese uluit, cu un pic de teamă în sufletul lui hain, privind cenuşa. Până când văzu strălucirea fluturilor din voalul Naradei, care-i alunecase atunci când persanul o aşezase pe rug. Văzu şi dâra de sânge ce ducea spre fereastra deschisă, lăsată de trupul preotului lui Bel, când fusese târât de persan. Uitându-se pe fereastră, preotul în negru zări, în semiîntunericul livid, trupul zdrobit al preotului lui Bel, zăcând cu faţa în sus, la patruzeci de picioare sub el.

Preotul! Atunci, ale cui erau trupurile de pe rug? Al Sharanei şi al Naradei? Dacă nu, cine luptase, cu coif şi armură de aur, cu faţa ascunsă de mantia zeului? Atât de încinsă fusese lupta şi atât de bine se ascunsese omul acela în mulţimea soldaţilor şi după colţul zidului încât Klaneth, care pândise de departe, abia apucase să-l vadă, convins că era preotul lui Bel. Dar oare fusese el cu adevărat?

Preotul în negru se întoarse şi scotoci furios prin cenuşa de pe rug. Ceva zăngăni pe podea: un iatagan rupt. Îl cunoştea, era al lui Zubran, persanul!

La picioarele sale străluci o cataramă, cu gemele îndoite de baia de foc. O recunoscu şi pe aceasta: catarama de la cingătoarea Naradei.

Deci siluetele înnegrite de foc erau persanul şi dansatoarea!

Sharane fusese eliberată. Cum?

Preotul în negru rămase locului, cu ochii înflăcăraţi, cu o figură atât de înfricoşătoare, încât soldaţii se dădură înapoi, lipindu-se de perete, cât mai departe de el.

Apoi se repezi răcnind afară din Casa lui Bel, pe scara în formă de fulger, pe coridoarele secrete, până la celula în care îl lăsase pe Kenton în paza celor şase

arcaşi. Urlând, deschise uşa cu violenţă şi constată că arcaşii şi ofiţerul erau cufundaţi în somn, iar Kenton nicăieri!

Mestecând blesteme, torturat de furie şi de cruzime la fel de aprig pe cât promisese el să-i tortureze pe Kenton şi pe Sharane, preotul în negru se repezi afară din celulă. Căută nişte oameni care să alerge în oraş şi să-i găsească pe târfa de templu şi pe sclav, oferindu-le în schimb tot ce avea, totul, totul! Doar să-i aducă pe cei doi în viaţă!

În viaţă!

Tocmai în clipa aceea, cei patru părăsiseră şoseaua şi se opriseră în pădurea din care începea cărarea secretă, acolo unde persanul, în şiretenia lui, le ceruse să-l aştepte. În acel loc, Sigurd le povesti despre sacrificiul lui Zubran şi de ce fusese necesar acel sacrificiu. În timp ce Sharane plângea, iar lui Kenton i se pusese un nod în gât, ochii negri, aprigi ai lui Gigi se îmblânziră, iar lacrimile îi alunecară printre zbârciturile feţei.

— Ce a fost, a fost! zise Sigurd. Acum stă la masă cu Odin şi cu eroii!

Îi împinse apoi brusc cu umărul şi plecă. Ceilalţi îl urmară şi ei în tăcere. O clipă, în amărăciunea sa, Kenton o urî pe Sharane, care mergea în faţa lui, fiindcă din cauza ei fusese lipsit de un prieten ce-şi dăduse viaţa pentru ca el să-şi recâştige iubita…

O urî doar o clipă, pentru că o revăzu luptând alături de el. Ştia că şi ea ar fi rămas în cameră, la fel de hotărâtă ca el, că ar fi mers fără şovăială la moarte, împreună cu el. Se grăbi s-o ajungă şi o luă în braţe, cuprins de remuşcare. Ea se strânse lângă el…

Merseră pe drumul secret. Îi uda ploaia, îi lovea vântul.

Când furtuna se mai potolea, grăbeau pasul. Când se întuneca, iar vikingul nu mai putea să vadă drumul, se opreau. Apoi, din nou, mai departe, spre corabie!

Dar Sharane se împiedică şi căzu, fără să mai fie capabilă să se ridice. Cei trei, adunaţi în jurul ei, îi văzură sandalele fragile zdrenţuite. Picioarele fine erau goale, însângerate, şi fiecare pas fusese un chin. Kenton o cără în braţe, iar când obosi, o luă Gigi. Şi Gigi nu obosea niciodată…

În cele din urmă, ajunseră la locul în care era ascunsă corabia. Fetele războinice stăteau de pază. Le-o dădură în grijă pe Sharane, iar ele îşi duseră stăpâna în cabină şi o îngrijiră. Sclavii au fost treziţi înainte ca prelata care-i apăra de ploaie să fie ridicată. Supraveghetorul le-a spus că nu văzuse şi nu auzise nimic. Doar furtuna.

Începură să discute dacă era mai bine să rămână ascunşi până când înceta furtuna, dar hotărâră să iasă mai întâi în larg, cât mai departe de Emakhtila şi de locul bântuit al lui Nergal. Aşa că au desfăcut lanţurile ce-i ţineau legaţi de copaci, au scos corabia din adăpost şi au îndreptat prora spre gura golfului.

Ridicară ancora. Vâslele coborâră. Încet, nava începu să prindă viteză, ocoli stâncile şi, cu Sigurd la cârmă, pătrunse în mijlocul uraganului, înfruntând talazurile ce urlau, alergând ca un cal de curse spre largul oceanului.

Kenton era vlăguit. Se prăbuşise pe punte. Gigi îl duse în cabina neagră, apoi scotoci îndelung în jur, cercetând cu atenţie locul. Ascultând. Cabina i se părea schimbată. Era altfel de cum o părăsiseră. Avea impresia că-i mai întunecată, că nişte umbre se mişcă din când în când pe pereţi, ascunzându-se prin colţuri… Gigi auzea parcă şoapte, şoapte fantomatice,

care veneau şi plecau.

Iar Kenton gemea şi mormăia în somnul lui adânc, gâfâind, de parcă mâini puternice îl strangulau. Cu laba apăsată pe pieptul lui, Gigi îl liniştea…

După un timp, ochii atenţi ai lui Gigi se împăienjeniră, pleoapele îi căzură, capul i se plecă pe piept…

În nişa goală, în care fusese idolul lui Nergal, în faţa unei dale de hematită, pentru a fi proslăvit, se forma un întuneric, o siluetă noroasă de umbre împletite.

Silueta se întunecă şi în ea începu să se contureze ceva asemănător unei feţe, o faţă care privea cu ură perechea adormită. Ameninţătoare, cu o bucurie răutăcioasă…

Din nou, Kenton gemu şi se sufocă, în chinurile coşmarului. Iar Gigi întinse braţele-i lungi, sări în picioare şi privi înjur…

La fel de repede cum apăruse, înainte ca Gigi să deschidă ochii, figura de umbre dispăru.

Nişa era din nou goală.

32.
„SĂ ÎNCETEZE LUPTA!”

CÂND SE TREZI KENTON, lângă el sforăia vikingul. Dormise mult, pentru că hainele ude, pe care ninivitul i le scosese de pe el, se uscaseră. Îşi puse hainele, o tunică, îşi vârî picioarele în sandale, îşi aruncă pe umeri o pelerină scurtă şi deschise încet uşa. Întunericul şi crepusculul lăsaseră loc unui amurg palid, ce făcea marea de un cenuşiu mat. Ploaia încetase, dar întregul univers în care se afla corabia tremura în urletul puternic al vântului turbat ce se abătuse asupra lui.

Corabia zbura, gonită de vântul acela, alergând ca un pescăruş pe crestele valurilor uriaşe, căzând, după ce trecea valul, pe podelele netede de apă, ca nişte plăci lichide. Se ridica să zboare iar, pe creasta următorului val.

Kenton se împletici către cârmă. Stropii de spumă îi curgeau pe faţă ca lapoviţa. De unul din mânerele cârmei era agăţat Gigi, de celălalt doi sclavi, scoşi din cala vâslaşilor. Ninivitul rânji spre el, arătându-i busola. Văzu că acul ce arăta mereu Insula Vrăjitorilor era îndreptat în urma lor.

— Vizuina aia a rămas la mare distanţă! răcni Gigi.

— Să mergem şi mai departe! strigă Kenton, şi vru să-i ia mânerul cârmei.

Gigi râse, clătină din cap şi-i făcu semn spre cabina Sharanei.

— Drumul tău e într-acolo! răcni el. Hai, du-te!

Înfruntând furtuna, Kenton ajunse la uşa cabinei trandafirii. O deschise. Sharane dormea cu obrazul pe o mână, cosiţele acoperind-o ca o plasă de mătase din aur roşu. Două servitoare grijulii stăteau ghemuite alături de ea.

Ca şi cum ar fi strigat-o, Sharane deschise ochii somnoroşi care, privindu-l, deveniră dulci, galeşi.

— Dragul meu stăpân! şopti Sharane.

Se ridică, făcând semn fetelor să plece, apoi întinse braţele albe spre el. Braţele lui o înconjuraseră deja. I se cuibări la piept ca o pasăre care se întoarce acasă, şi ridică spre el buzele-i roşii…

— Dragul meu stăpân! şopti Sharane.

Nu mai auzi vântul urlând, nu mai auzi nimic, doar şoapta, oftatul iubitei. Uită toate lumile, în afara celei în care se afla în braţele tandre ale Sharanei…

Zburară îndelung pe apele furtunii. De două ori Kenton îi luase locul lui Gigi la vâsla cârmei, tot de două ori îl înlocuise vikingul, înainte ca vântul turbat să se potolească. Navigau din nou pe o mare ondulată, scânteietoare, de turcoază, în timp ce o briză parfumată le împingea pânza cu mâini blânde.

Pentru cei de pe corabie începu acum o viaţă hăituită. Şi bântuită.

Emakhtila rămăsese departe, departe… Şi totuşi… Cei patru aveau cu toţii certitudinea clară că nava era urmărită. Nu frică, nu teroare, ci o convingere calmă. Ştiau că, dacă nu vor putea înşela sau depăşi în viteză flota care colinda acele mări ciudate, până când vor reuşi să găsească un port sigur, secret, nu va exista

pentru ei decât un singur sfârşit. Nici unul nu credea în adâncul sufletului că poate exista un asemenea sanctuar.

Dar erau fericiţi. Fluxul vieţii îi cuprinsese cu totul pe Kenton şi pe Sharane. Îşi luau din viaţă şi din dragoste tot ce se putea. Iar Sigurd cânta saga vechi şi făcuse şi una nouă, despre Zubran, persanul, în timp ce făurea, împreună cu Gigi, scuturi tari şi săgeţi pentru arcuri. Scuturile le-au pus în jurul parapetului de pe prora corăbiei şi le-au făcut găuri înguste, prin care se putea trage cu arcul. Fixaseră două şi de fiecare parte a cârmei, pentru a-l apăra pe cârmaci.

— Dacă vom fi ucişi, dragul meu stăpân, spuse Sharane, va trebui să murim împreună.

— Vom fi întotdeauna împreună, de aici înainte, iubita mea, îi răspunse Kenton.

Sigurd cânta cântecul de bătălie pentru lupta ce avea să fie, despre fecioarele ce vor zbura pe deasupra corăbiei, gata să ia sufletul lui Sigurd, fiul lui Trygg, şi să-l ducă spre Walhalla, acolo unde îl aştepta Zubran. Pe el şi pe Gigi. Cânta şi despre locul lui Kenton, dar numai când nu-l auzea Sharane, pentru că în Walhalla femeile nu aveau acces…

Hăituiţi şi bântuiţi…

În cabina neagră, umbrele se îngroşau şi slăbeau, se întăreau, dispăreau, se întorceau. Era acolo ceva din Stăpânul Întunecat al Morţilor, care preluase stăpânirea punţii. Nici Gigi, nici vikingul nu mai îndrăzneau să doarmă acolo. Dormeau pe punte sau în cabina fetelor războinice. Iar sclavii mormăiau că umbrele care pluteau peste puntea neagră depăşiseră balustrada şi coborau spre ei…

O dată, în timp ce Sigurd moţăia la cârmă, se trezi descoperind că, din senin, cursul navei se schimbase,

că acul cel lung al busolei arăta drept spre proră, că nava se îndrepta, sub loviturile de vâslă, spre Emakhtila, spre Insula Vrăjitorilor!

De atunci, stătuseră la cârmă câte doi: Kenton cu Sharane, Gigi cu vikingul.

Sharane nu mai avea puterea de a izgoni umbrele.

— Voi dormi în cabina neagră, spuse ea. Am fost, odată, vas pentru Ishtar, şi poate că în mine a mai rămas ceva din ea care să mă ajute să curăţ vizuina aceea.

Dar oricare ar fi fost răul ce se cuibărise acolo, parcă devenea tot mai puternic, izgonindu-i somnul sau umplându-i-l de coşmaruri. Aşa că, până la urmă, Kenton i-a interzis să mai doarmă acolo.

S-au oprit pe o insulă şi s-au aprovizionat cu hrană şi apă. Era un port bun, într-un golfuleţ ascuns, iar lângă el o pădure mare. Au rămas acolo un timp, gândindu-se să tragă corabia pe ţărm şi s-o ascundă, apoi să găsească un loc în pădure unde să construiască un fort şi să aştepte atacul ce va veni.

Dar corabia îi atrăgea spre ea.

Nici unul nu avea astâmpăr, uscatul îi stânjenea. Fiecare era speriat în adâncul sufletului la gândul că ceilalţi vor dori să rămână. Iar când corabia porni din nou, erau veseli ca nişte copii. Nava îşi cufundă prora în valurile dantelate, în timp ce vântul mării, curat, sufla spre ei, iar insula rămase în urmă…

— O închisoare, râse Kenton.

— Nu asta înseamnă viaţă, mormăi Sigurd. Să te ascunzi într-o vizuină până ce vor veni câinii să te scoată de-acolo! Aşa măcar îi vedem când vin!

Au întâlnit o corabie lungă, o uniremă, ca a lor, dar cu douăzeci de vâsle. O navă comercială, cu o încărcătură grea, care încerca să fugă de ei. Vikingul le

strigă însă că nu trebuiau s-o scape, ca să ducă ştiri spre Emakhtila. Aşa că o urmăriră, o atacară şi o scufundară cu sclavii care urlau înlănţuiţi de vâsle. Kenton, Gigi şi Sigurd fără milă, Sharane albă la faţă, plângând.

Au întâlnit apoi o navă uşoară, nu mai mare decât corabia lor. De data asta, o navă de război, un urmăritor. S-au prefăcut că fug şi au lăsat-o să-i urmărească. Când s-a apropiat de ei, vikingul a cârmit şi apoi au mers în viteză de-a lungul corăbiei inamice, frângându-i vâslele. Duşmanii au luptat cu curaj, dar, derutaţi de ordinul preotului în negru de a-i lua prizonieri pe fugari şi de a nu-i ucide, n-au avut nici o şansă împotriva măciucii lui Gigi, a spadei vikingului şi a sabiei de fulgere albastre a lui Kenton. S-au prăbuşit sub armele lor şi sub vijelia săgeţilor Sharanei şi ale fetelor ei. Dar şi-au plătit şi ei tributul înainte de a învinge. Una dintre războinice a murit cu inima străpunsă de o săgeată, iar Gigi şi Sigurd au fost răniţi.

Pe corabie au găsit o grămadă de metal pentru forja vikingului şi, lucru mult mai folositor, ghemuri de câlţi şi ulei cu care să le îmbibe, cremene, săgeţi groase, în stare să poarte ghemurile aprinse, şi arbalete de o formă ciudată, capabile să arunce săgeţile cu vârfuri de foc. Le-au luat pe toate şi au scufundat corabia duşmană, cu morţi şi vii, cu tot.

Navigau întruna. În timp ce Sigurd ciocănea la scuturile lui mari, Gigi şi Kenton aşezau arbaletele lângă cele două cabine, iar alături de acestea, câlţi, ulei şi cremene, gata oricând să fie aprinse.

Şi timpul trecea. Fluxul de viaţă ce se scurgea din corabie în Kenton nu slăbea. Creştea tot mai puternic, şi în el, şi în Sharane.

Deodată…

În timp ce stătea lângă iubita lui care dormea, Kenton se trezi, sau crezu că s-a trezit, şi, deschizând ochii, văzu nu cabina, ci două figuri care se uitau în jos, spre el, dintr-un spaţiu necunoscut. Figuri uriaşe, vagi, neclare. Ochii lor umbroşi se opriseră asupra lui.

Una dintre ele vorbi, şi auzi vocea care-l condusese printre altarele secrete ale templelor! Vocea lui Nabu!

— Din nou, Nergal îşi abate mânia asupra acestei corăbii, o, Ishtar! spunea el. Încă o luptă dintre el şi Sora Geamănă din tine vor produce tulburare între zei şi oameni, adâncind umbrele în miliarde de lumi! Mare Mamă, doar tu îi poţi pune capăt!

— Cuvintele mele merg departe, zise cealaltă voce, ca vântul fremătând peste mii de corzi de harpă. Cuvintele mele merg departe, dar Sora-Geamănă din mine, pe care oamenii din vechime o numeau Răzbunătoarea Ishtar, nu are dreptate? Ea nu l-a învins pe Nergal. Nici Nergal n-a învins-o. N-a avut loc nici o înţelegere, aşa cum hotărâsem eu. Cum poate atunci Sora-mi-Geamănă să se oprească, când vorbele pe care le-am spus la furie nu au fost încă îndeplinite. Şi cât timp ea va lupta, o va face şi Nergal, care-i legat de acele cuvinte.

— Dar flăcările pe care le-ai aprins în sufletele lui Zarpanit şi Alusar, flăcările care erau viaţa acelor suflete, n-au pierit, şopti vocea cea liniştită. N-au scăpat ei şi de Sora cea Răzbunătoare, şi de Întunecatul Nergal? De ce, Ishtar? Nu asta ai vrut? Nu i-ai ascuns tu? Atunci, de ce vorbeşti aşa?

— Eşti înţelept, Nabu!

În sunetul corzilor de harpă se simţea puţină furie.

— Să-l lăsăm acum pe omul ai cărui ochi i-am deschis să vadă păcatul pe care preoteasa mea şi iubitul ei l-au săvârşit, aducând unul în braţele celuilalt

pe Mama Vieţii şi pe Stăpânul Morţii! Să lăsăm omul să judece dacă supărarea mea e dreaptă sau nu!

— Să-l lăsăm să judece! îi ţinu isonul vocea lui Nabu.

Figurile uriaşe se diluară. Kenton privea spre adâncimi de adâncimi, spre infinituri de cosmosuri, în care roiau miliarde de sori, iar în jurul lor se învârteau miliarde de lumi. Prin spaţiul infinit se mişcau două puteri amestecate, dar, în acelaşi timp, separate. Una, o iradiere rodnică, care dădea naştere, viaţă şi bucurie de viaţă. Cealaltă, un întuneric ce distrugea, care sugea din iradierea ce-l crease. În iradiere se zărea o siluetă ca o lumină inefabilă, iar Kenton ştiu că era sufletul acesteia. În întuneric se ascundea o umbră mai întunecată, sufletul său întunecat.

În faţa lui Kenton apărură siluetele unui bărbat şi a unei femei. Cineva îi şopti că numele femeii era Zarpanit, iar al bărbatului Alusar. Preoteasa lui Ishtar şi preotul lui Nergal. Văzu că în inima fiecăruia ardea o flacără limpede, albă, minunată. Cele două flăcări se ondulau, întinzându-se una spre cealaltă. Atunci, din iradiere izvorau fire strălucitoare de lumină, legând-o pe preoteasă de spiritul acesteia. Iar din inima neagră a întunericului ţâşneau fire de umbră, ce se înfăşurau în jurul preotului.

Când flăcările ce se încovoiau se atingeau, firele strălucitoare şi firele de umbră se uneau, se amestecau pentru o clipă!

În clipa aceea, întreg Cosmosul se zdruncina, sorii se răsuceau, lumile se deşirau şi toate fluxurile năvălitoare ale vieţii se opreau!

Această înfiorare năştea monstruozităţi şi rele, molime şi războaie, o sumedenie de suferinţe!

— Priveşte păcatul! răsună vocea de corzi de harpă.

— Deschide ochii mari! se auzi vocea rece, calmă.

Acum, Kenton privea într-o cameră strălucitoare, în care stăteau, ca la judecată, puteri înspăimântătoare, cu aure de lumină, în afară de una, ascunsă în întuneric. În faţa lor se aflau preotul şi preoteasa, iar alături de preoteasă Sharane. Îşi dădu seama că vedea zeii din templul străvechiului Uruk, Sfatul Zeilor ce judeca pricina dintre Ishtar şi Nergal şi-i osândea pe preoteasa Zeiţei Ishtar şi pe preotul Domnului Întunericului.

Văzu din nou flăcările din inimile celor doi: netulburate, senine. Indiferente faţă de zeii şi zeiţele furioase. Aplecându-se una spre cealaltă, nepotolite, neschimbate, nepăsătoare faţă de mânia zeilor sau de pedeapsă!

Imaginea se văluri, se şterse. Acum, pe podeaua camerei strălucitoare îi văzu pe preot şi pe preoteasă, pe Sharane şi pe Klaneth, iar în jurul lor o mulţime de bărbaţi şi femei. În faţa lor se afla un altar înalt, pe jumătate ascuns de un nor de ceaţă strălucitoare, azurie. În ceaţă, pe altar, construită de mâini nevăzute, creştea o corabie minunată!

Şi, în timp ce această corabie creştea, Kenton văzu departe, ca o umbră dintr-o altă dimensiune, o altă corabie care creştea! O corabie ce părea că se construieşte singură, pe o mare de turcoază, într-o lume cu nori de argint! Această corabie-umbră urmărea pas cu pas construirea corăbiei-jucărie de pe altar!

Ştia că umbra era reală, iar jucăria cioplită doar un simbol.

Mai ştia că simbolul şi realitatea erau totuna, lucruri legate de o înţelepciune străveche. Lucruri create de puteri antice, iar soarta şi norocul uneia urmau să fie soarta şi norocul celeilalte!

Două forme: una reală, alta o jucărie – şi, în acelaşi timp, aceleaşi!

Mâinile nevăzute din ceaţa de azur terminară corabia.

Apoi se întinseră şi atinseră, pe rând, trupul preotesei lui Ishtar, al preotului lui Nergal, al Sharanei, al lui Klaneth şi trupurile tuturor celor din jurul lor. Şi, îndată ce erau atinse, trupurile dispăreau. Iar mâinile nevăzute luau şi aranjau, una câte una, figurine pe corabia-jucărie…

Şi pe punţile corabiei-umbră de pe marea de turcoază, în lumea de nori de argint, corpurile erau aşezate unul câte unul, exact aşa cum erau figurinele pe nava-jucărie de pe altar!

În cele din urmă, nu mai rămase nici un trup pe podeaua camerei de sfat a zeilor!

Corabia fusese construită şi înzestrată cu echipaj.

O rază ţâşni din iradierea ce-o voala pe Ishtar şi atinse prora navei. Un fir de întuneric se desfăşură din negura în care clocea Domnul Morţilor, iar întunecimea sa atinse cârma corăbiei.

Imaginea se văluri şi se şterse iar. Apăru o altă cameră: mică, aproape o criptă. În ea, un singur altar. Pe altar atârna o lampă înconjurată de o aureolă azurie. Altarul era din lapis-lazuli şi turcoază, împodobit cu safire de un albastru limpede. Un altar secret al lui Nabu, Domnul Înţelepciunii.

Pe altar era corabia. În timp ce o privea, Kenton înţelese că acest simbol strălucitor, această bijuterie era legată indestructibil de cealaltă corabie, care naviga în alt spaţiu, în altă dimensiune, pe mări ciudate, într-o lume necunoscută…

Corabia pe care se afla el!

Şi ce se întâmpla cu jucăria, se întâmpla şi cu

corabia! Iar ce i se întâmpla corăbiei, urma să i se întâmple şi jucăriei. Împărtăşeau amândouă aceeaşi soartă.

Imaginea se şterse. Vedea acum un oraş înconjurat cu ziduri, în care se profila un templu înalt, un templu în trepte, un Zigurat. Duşmanii asediau cetatea, zidurile erau acoperite de războinici. Ştia că oraşul era anticul Uruk, iar templul înalt, cel în care fusese construită corabia. În timp ce privea, asediatorii năvăliră peste ziduri, covârşindu-i pe apărători. Văzu o clipă măcelul însângerat, apoi imaginea dispăru.

Din nou se ivi cripta lui Nabu. Acolo se aflau doi preoţi. Corabia era pe podea, pe un grilaj de metal argintiu. Pe altar se întindea un norişor albastru, scânteietor. Îi trecu prin minte că preoţii se supuneau unei voci din norul acela, salvând corabia şi pe cei ce navigau pe ea de invadatori. Turnară peste ea, din bazine largi, un mortar fin, ca o pudră de fildeş fulguită cu praf de perle. Acoperiră şi ascunseră nava strălucitoare. Acolo unde fusese înainte corabia, se afla acum un bloc de piatră. Norul dispăru. Intrară alţi preoţi, scoaseră blocul, purtându-l pe coridoare până în curtea templului, şi-l lăsară acolo.

În curte năvăliră învingătorii, urlând şi ucigând. Trecură nepăsători pe lângă blocul de piatră, blocul ce conţinea corabia!

Apărea apoi un alt oraş înconjurat de ziduri, mare, minunat. Recunoscu Babilonul, în deplina strălucire a puterii sale. Văzu alt Zigurat. Imaginea se topi din nou, şi Kenton desluşi un alt altar secret al lui Nabu, iar pe el norişorul albastru. Blocul de piatră era acolo. Preoţi în robe albastre lucrau la el, netezindu-l, lustruindu-l, tăind în suprafaţa-i strălucitoare cuneiforme în formă de vârfuri de săgeată.

Avertismentul lui Nabu, Zeul Înţelepciunii!

Apoi, prin faţa lui se succedară imagini fulgerătoare de bătălii şi victorii, parade şi molime… Apariţii rapide, de-o clipă, ale templului şi oraşului învins, apoi învingător şi iar învins. Distrus pentru a fi reconstruit cu o măreţie sporită.

Apoi prăbuşirea, uitarea oraşului de către zei…

Prefacerea oraşului în praf şi pulbere, părăsirea lui de către locuitori… Deşertul târându-se spre el, acoperindu-l…

După care, uitarea…

Dar, indiferent de soarta trecătoare a oraşului, vedea blocul de piatră în care se afla corabia rezistând. Neatins de foc, de jefuitori, ignorat de cuceritori.

Apoi un vârtej de imagini, cenuşii şi neclare, în trecerea lor fugară. Imaginea se stabiliză şi apărură oamenii muncind în nisipul care reprezenta giulgiul Babilonului. Îl recunoscu printre ei pe Forsyth. Asistă la dezgroparea blocului de piatră, cărat apoi de arabi înalţi. Văzu cum a fost transportat într-o căruţă primitivă, trasă de căluţi răbdători, epuizaţi. Privi cum a fost dus pe un vapor ce naviga pe o mare cunoscută, cum a fost dus în propria lui casă…

Se revăzu pe el însuşi eliberând corabia.

Privi iarăşi în ochii umbriţi.

— Judecă! oftară corzile de harpă.

— Încă nu! şopti vocea liniştită.

Kenton se uită din nou spre spaţiul incomensurabil în care văzuse la început puterea strălucitoare şi pe cea întunecată. Acum, în el luceau flăcări nenumărate, ca acelea ce arseseră în pieptul preotesei lui Ishtar şi al preotului Stăpânului Morţilor. Văzu infinitul împestriţat, înflăcărat de ele. Ardeau adânc în umbre, iar în lumina lor veneau din întuneric, căutând, mulţimi după

mulţimi de alte flăcări ce fuseseră îngropate în întuneric. Fără acele flăcări, iradierea însăşi ar fi devenit un întuneric!

Nava plutea în acelaşi spaţiu. În timp ce o privea, o umbră neagră ţâşni din sufletul de întuneric şi se înfăşură în jurul ei. Imediat, ceva din sufletul strălucirii iradie spre ea şi o întâlni. Se luptară între ele. Nava era o focalizare a urii şi a furiei din care ţâşneau vizibil valuri, în cercuri tot mai mari. Pe măsură ce se îndepărtau de corabie, liniile întunecate care porneau din inima întunericului deveneau mai întunecate. mai groase, ca şi cum ar fi supt din valurile acelea. Iar sub loviturile lor, strălucirea se estompa şi flăcările nenumărate, biciuite, şovăiau, se tulburau…

— Judecă! şopti glasul calm al lui Nabu.

În visul său, dacă era vis, Kenton, se afla în faţa unei dileme. Ezita. Nu era uşor să acuzi acea putere, Ishtar, zeiţă sau orice ar fi fost, acea putere într-o lume străină în care *era*, cu siguranţă, *o putere*! Pe de altă parte, nu se rugase el Zeiţei Ishtar, nu-i răspunsese ea rugăciunii? Da, dar se rugase şi lui Nabu, iar Nabu era Domnul Adevărului…

Se hotărî, şi gândurile i se formulară în cuvintele limbii lui materne, în expresii familiare:

— Dacă aş fi fost zeu, spuse el simplu, şi aş fi creat fiinţe care să vieţuiască – bărbaţi, femei sau altceva – nu le-aş fi creat imperfecte, încât să fie obligate, prin imperfecţiunea lor, să-mi încalce legile. Nu aş fi făcut aşa, dacă aş fi fost atât de puternic şi atotştiutor, cum sunt zeii şi zeiţele. Dacă, bineînţeles, nu le-aş fi creat ca pe nişte jucării, cu care să mă joc. Dar dacă aş fi descoperit că erau imperfecte şi că din cauza asta făceau lucruri rele, m-aş fi gândit că sunt responsabil pentru păcatele lor, pentru că, fiind atotputernic şi

atotştiutor, *aş fi putut* să le fac perfecte, dar nu le-am făcut! Iar dacă le-aş fi făcut să mă joc cu ele, nu aş fi revărsat asupra lor amărăciuni, mizerii, dureri şi chin, şi nici pedepse, o, Ishtar, nu, dacă ar fi fost jucării în stare să simtă toate astea! Pentru că n-ar fi fost altceva decât nişte marionete care ar fi jucat în zilele lor ceea ce am hotărât eu! Dar, bineînţeles – adăugă Kenton cu naivitate, fără nici o intenţie ironică – nu sunt zeu şi cu certitudine nici zeiţă, iar până să vin în lumea asta n-am avut de-a face cu vreunul. Însă, vorbind ca un om, dacă *am pedepsit* pe cineva care a încălcat legile mele, nu mi-am lăsat furia să lovească în oameni care nu au nici o legătură cu motivul iniţial al supărării mele. Iar dacă lucrurile pe care le-am văzut sunt adevărate, se pare că acesta e motivul luptei pentru corabie.

Nu văd nici o dreptate în chinurile preotului şi ale preotesei, adăugă Kenton deschis, uitând parcă de feţele vagi, aplecate spre el. Şi dacă încăierarea pentru corabie produce pagubele pe care se pare că le produce, eu aş opri-o, dacă aş putea. Mi-e teamă însă de un lucru: că umbra va deveni, la un moment dat, prea groasă şi va stinge toate flăcările. Şi mai e ceva: dacă aş fi spus la mânie vreo vorbă, care ar fi declanşat toată suferinţa asta, n-aş lăsa ca acea vorbă să fie mai puternică decât mine. Ca om, n-aş face-o. Iar dacă aş fi zeu sau zeiţă, n-aş face-o cu siguranţă!

Urmă o tăcere.

— Omul a judecat! şopti apoi vocea liniştită.

— A judecat!

Sunetul corzilor de harpă era aproape la fel de rece ca şi cealaltă voce.

— Îmi voi lua cuvântul înapoi! Să înceteze lupta!

Cele două figuri dispărură. Kenton ridică încet capul

şi descoperi zidurile familiare ale cabinei trandafirii. Oare visase? Nu în totalitate. Scenele pe care le văzuse fuseseră prea clare, prea legate, prea convingătoare! Ştia, în străfundul sufletului, că nu visase.

Lângă el, Sharane se mişcă şi se întoarse.

— Ce-ai visat, Jonkenton? Şopteai şi murmurai cuvinte ciudate, pe care nu le-am înţeles.

Se aplecă şi-o sărută.

— Mi-e teamă, inima mea, că am supărat-o pe zeiţa ta!

— Jonkenton, nu! Cum?

Ochii Sharanei erau plini de groază.

— Spunându-i adevărul, răspunse Kenton, şi-i destăinui Sharanei toată vedenia.

— Am uitat că-i femeie, termină el de povestit, întristat.

— Dar, iubitule, ea întruchipează *toate* femeile la un loc! strigă Sharane.

— Asta face ca lucrurile să fie şi mai rele, râse Kenton nepăsător.

Se ridică, îşi azvârli mantia pe umeri şi se duse să vorbească cu Gigi.

Sharane nu râse. Rămase gânditoare multă vreme după plecarea lui, cu ochii îngrijoraţi. În cele din urmă, se duse spre altarul gol, se aruncă în faţa lui, se prosternă şi se rugă.

33.
ELIBERAREA CORĂBIEI

— CEEA CE A ÎNCEPUT pe corabia asta trebuie să se termine tot pe corabia asta, zise Gigi, clătinând din capu-i chel, cu înţelepciune, după ce Kenton îi povestise vedenia cu cele două figuri. Cred că nu vom avea mult de aşteptat până ce vom vedea sfârşitul.

— Şi după aceea? întrebă Kenton.

— Cine ştie? dădu Gigi din umeri. Nu vom avea odihnă cât timp trăieşte Klaneth. Cred că ştiu ce înseamnă întunericul de umbre de pe puntea neagră. Prin umbrele acelea, Klaneth ne pândeşte. Ele îi arată unde suntem. Cel puţin aşa cred. Sunt firele prin care ne urmăreşte. Pielea mea e sensibilă, lupule, şi-mi spune că preotul în negru nu-i departe. Când va veni, îl vom învinge sau ne va învinge. Asta-i tot. Nu cred că poţi aştepta vreun ajutor de la Ishtar. Aminteşte-ţi că, în vedenia ta, a promis doar că lupta dintre Cea Răzbunătoare şi Cel Întunecat se va termina. Nu a promis nimic Sharanei, ţie sau nouă, celorlalţi.

— Atunci va fi bine, zise vesel Kenton. Câtă vreme vom avea şansa de a lupta cinstit, faţă în faţă, cu puiul ăla de scroafă din Iad sunt mulţumit.

— Ziceai că Zeiţa nu părea prea încântată de ceea ce i-ai spus, rânji şiret Gigi.

— N-are nici un motiv s-o pedepsească şi pe

Sharane, reveni Kenton la gândul lui dintâi.

— Şi atunci cum să te pedepsească pe tine? întrebă ironic Gigi, devenind brusc serios. Lupule, zise el, punându-şi laba pe umărul lui Kenton, avem şanse reduse. Iar dacă vedenia ta a fost adevărată şi flăcările erau reale, ce înseamnă asta? Oare, adăugă Gigi gânditor, când flăcările alea, care sunteţi tu şi Sharane, vor călători în spaţiu, şi va veni spre tine o altă flacără, care a fost cândva Gigi din Ninive, o vei lăsa să te însoţească în călătoria ta?

— Gigi! exclamă Kenton cu lacrimi în ochi. Oriunde vom merge, în lumea asta sau în oricare alta, orice s-ar întâmpla, vei fi cu noi cât vei dori!

— Bine, lupule! mormăi Gigi, îmbrăţişându-l.

Apoi îl auziră pe Sigurd strigând de la cârmă. Arăta spre prora corăbiei. Alergară la uşa Sharanei şi, împreună cu ea, prin cabina fetelor, spre prora încovoiată. Emisfera răsturnată de ceţuri argintii, care fusese cerul, se întinsese. Marea netedă, albastră, se pierdea spre zări îndepărtate. La orizont se vedea un şir de turnuri şi minarete, foişoare, turle, fleşe, zgârie-nori şi moschei, fortăreţe puternice. De acolo, din locul în care se aflau, contururile acelei bariere păreau prea regulate, prea drepte, ca să fie altceva decât opera omului.

Era un alt oraş? Refugiul pe care-l căutau? Un loc în care să poată rămâne, eliberaţi de Klaneth şi de haita lui, până când vor deveni suficient de puternici ca să-l înfrunte în condiţii de egalitate?

Dacă era un oraş, ce uriaşi îl construiseră?

Vâslele grăbiră ritmul. Nava îşi mări viteza. Bariera era tot mai aproape…

Nu era un oraş! Din adâncurile mării de turcoază se ridicau mii de stânci. Stânci albastre şi galbene, stânci

dungate de stacojiu şi malahită[27] verde. Stânci în ocru strălucitor şi stânci în nuanţele purpuriului apusului de toamnă. O Veneţie policromă, a unui popor de piatră, dispărut. Sculptată de titani. Aici, un minaret zvelt se înălţa la două sute de picioare, deşi nu avea mai mult de zece în diametru! Dincolo, mii de piramide, la fel de mari ca aceea a lui Kheops, cu laturile la fel de îngrijit lucrate. Cât cuprindeai cu ochii, stâncile răsăreau într-o fantezie de culmi şi conuri multicolore, vârfuri şi minarete, obeliscuri, clopotniţe şi turnuri.

Se ridicau din adâncuri, iar între ele marea se scurgea într-o mulţime de canale, unele largi, altele înguste. În unele se scurgea încet, în altele în vâltori iuţi, învârtejite, în torente repezi, iar în altele, marea era ca într-un bazin potolit.

Se auzi din nou strigătul vikingului, care-i chema repede, lovind şi cu sabia în scut. Se întoarseră spre el.

În urma corăbiei lor, la mai puţin de o milă, năvălea un şir lung de alte corăbii, cele mai multe cu un rând sau două de bănci, nave de război zburând, cu vâsle ce se cufundau şi se ridicau ca nişte lovituri de sabie. În fruntea lor, o biremă neagră, care înghiţea valurile ca un lup!

Klaneth, cu haita lui!

Ţâşnind din ceţuri, nevăzută de Sigurd, care privea, ca şi ceilalţi, spre uriaşa fantasmagorie de piatră, ce părea a fi capătul acelei lumi ciudate…

— Printre stânci! Repede! strigă Kenton.

— E o capcană, spuse Sigurd.

— E o capcană şi pentru noi, şi pentru ei, îi răspunse Kenton. În orice caz, n-or să poată să ne încercuiască!

— E singura noastră şansă! mârâi Gigi.

---

[27] Carbonat bazic de cupru, de culoare verde sticlos (*n.t.*).

Sclavii îşi plecară spinările. Corabia zbura printr-un canal larg, printre două minarete monolitice, colorate. În urma lor se auzi un urlet, ca un lătrat al câinilor flămânzi la vederea căprioarei. Se aflau în strâmtoare, vâslele trebuiau manevrate încet, iar lopata de cârmit a vikingului folosită continuu, fiindcă erau împinşi de curenţi spre stâncile ameninţătoare, râpoase. Răsucindu-se, învârtindu-se, înaintau mai departe, până când stâncile colorate le ascunseră imaginea mării. Acum, şi Klaneth cu haita lui intraseră în strâmtori. Auzeau scârţâitul vâslelor şi comenzile cârmacilor ce-i căutau.

Brusc, aşa cum apăruse, lumina dispăru, şi se aşternu întunericul! Ascundea canalul prin care înaintau, ascundea stâncile în formă de turnuri. De pe navele ce-i urmăreau se auzeau chemări de corn, ordine înspăimântate, vaiete.

Din întuneric apăru o vâlvătaie purpurie. La lumina ei, cei patru puteau vedea contururile corăbiei, figurile lor încordate.

— Nergal! şopti Sharane. Vine Nergal! Fugiţi de pe puntea neagră, dacă puteţi!

Îl apucă pe Kenton de mână şi goni pe treptele ce duceau de la cârmă la punte. Vikingul şi Gigi îi urmau îndeaproape. Înaintau încet, pentru că umbrele păreau să se agaţe de ei, să li se încolăcească de picioare, de glezne, să-i ţină pe loc! Reuşiră să treacă printre umbrele agăţătoare ca printr-un coşmar. Nu fuseseră suficient de puternice ca să-i oprească. Ieşiră de pe puntea neagră şi se opriră, obosiţi, în faţa cabinei Sharanei.

Tot spaţiul de deasupra punţii era întunecat, de parcă ar fi curs peste ea un nor de tuş.

Din fiecare colţ al orizontului se roteau stâlpi de

întuneric, cu baza în adâncul mării, cu vârfurile pierdute în albeaţa risipită în înalturi. Din ei ţâşnea o duhoare de putreziciune: răsuflarea morţii!

— Nergal în toată puterea lui! tremură vocea Sharanei.

— Dar Ishtar… Ishtar a promis că lupta va înceta! gemu Kenton.

— N-a spus însă cum va înceta! se văită Sharane. Şi Ishtar nu mai vine, iar toată puterea mea s-a dus, iubitule!

— Ishtar! Ishtar! strigă ea, luându-l pe Kenton în braţe. Mamă! Îţi ofer viaţa mea pentru cea a bărbatului acestuia! Sufletul meu pentru al lui! Mamă Ishtar!

Avangarda stâlpilor învârtejiţi era aproape, cercul lor apropiindu-se tot mai mult de corabie. Înainte de a apuca să se rostogolească peste navă şi să acopere strigătul Sharanei, o lumină orbitoare, de culoarea perlei albe şi a perlei trandafirii, năvăli peste Sharane şi cei trei bărbaţi şi peste cele trei fete războinice ce se ghemuiseră, albe la faţă, la picioarele Sharanei.

Deasupra lor, mult peste înălţimea catargului, atârna un glob mare de foc selenar, echilibrat, senin, strălucitor, mai strălucitor decât o mulţime de luni pline. Din marginea lui, înconjurând prora, ţâşneau raze, formând un cort de lumină. O iradiere care îi încercuia, în centrul căreia stăteau, prizonieri, într-un con gol, al cărui vârf era globul selenar.

Împrejurul cortului, stâlpii de întuneric spumegau, căutând o intrare de negăsit.

În depărtare se porni un ţipăt strident, la început slab, apoi tot mai puternic, scos parcă de hoardele grăbite ale unor demoni abia sloboziţi de Abbadon. Întunericul purpuriu se lumină, se transformă în violet palid, străpuns de nenumărate ace de foc stacojiu.

Miliarde de vârfuri înflăcărate erau şi pe corabie, lovind ca nişte şerpi mici de foc globul şi marginile cortului din raze, înfigându-se în ele ca nişte săgeţi aprinse, străpungându-le ca nişte suliţe mărunte cu lame de foc!

Apoi se auzi fâlfâitul a mii de aripi. În jurul globului şi al conului de lumină se roteau porumbeii lui Ishtar, mii de porumbei! Iar săgeţile de foc loveau şi doborau porumbeii ce se repezeau, ca nişte scuturi de argint strălucitor să le oprească cu piepturile lor!

De unde apăruseră? Curgeau de deasupra sferei selenare, nor după nor, şi pentru fiecare porumbel ce se transforma în cenuşă, năvălea o mulţime să facă faţă focului ce lovea, iar aerul tremura de zbaterea aripilor. Iar când un porumbel cădea, înnegrit şi ars, focul ce-l ucisese murea şi el!

Ţipătul diavolesc deveni mai strident. Norul de tuş care acoperise puntea neagră se ridică, precum un turn uriaş, spre cer. Nenumărate vârfuri de foc se strânseră împreună, unindu-se, transformându-se într-un iatagan stacojiu de foc ce izbea mereu în sfera strălucitoare şi în corabie!

Înainte însă ca prima lovitură să cadă, falanga de porumbei zburase, se strânsese într-un scut puternic, care părea ţinut şi dirijat chiar de braţul Zeiţei Ishtar.

Şi când iataganul de foc atinse globul de raze şi corabia, scutul de porumbei îi ieşi în cale. Vârful arzând şi tăişul arzând izbiră şi înnegriră argintiul viu, dar nu reuşiră să-l străbată. Iar rana arsă a acestui scut viu licări albă ca luna, când piepturi uşoare, argintii, neatinse se vârâră în ea, astupând-o!

Iataganul se întunecă. Focul lui nu mai strălucea stacojiu!

Sfera selenară palpită, razele ei sclipiră larg,

zăpăcitor, orbitor, izgonind întunericul.

Iute, aşa cum apăruse, acesta dispăru! O dată cu el, dispărură şi porumbeii.

Kenton văzu iataganul uriaş oprindu-se, şovăind, de parcă mâna îngrozitoare care-l ţinea ar fi ezitat subit, apoi lovi încă o dată.

Îl întâmpină o altă sabie. O sabie de lumină strălucitoare, lumină ale cărei flăcări le zărise în vedenia sa şi care era viaţa acelei străluciri ce făcea să rodească roiul de lumi.

Lumina ei era făurită din acele flăcări. Era o spadă de flăcări.

Întâlni iataganul, iar lama Stăpânului Morţii se sfărâmă!

Kenton auzi o voce, vocea lui Ishtar:

— Te-am învins, o, Nergal! Focul tău nu poate învinge flăcările mele!

— E o înşelăciune, Ishtar! Nu cu tine, ci cu Sora Geamănă din tine era războiul meu! mârâi Nergal.

— Nu-i nici o înşelăciune, Nergal! N-am spus niciodată că nu voi lupta cu tine. Lupta s-a sfârşit! Dar vreau să-ţi spun că, deşi ai pierdut, nu voi lua corabia. Corabia e liberă! vorbi din nou Ishtar.

Atunci, Nergal bombăni supărat:

— Lupta s-a sfârşit! Corabia e liberă!

O clipă, Kenton avu impresia că vede o figură vagă privind în jos, spre corabie, o figură în care era toată tandreţea mamelor şi a tuturor femeilor ce-au iubit sub soare… Ochii umbroşi se opriră încet asupra Sharanei, apoi, enigmatic, asupra lui…

Şi figura dispăru.

Întunericul căzuse brusc, ca un abajur pus pe-o lampă. La fel de brusc, de parcă abajurul ar fi fost ridicat, întunericul dispăru, iar lumina îi luă locul.

Corabia se afla într-un canal larg. În jurul ei, fantasmagoria oraşului ţâşnit din mare. Alături, un desiş de obeliscuri de un verde mat şi purpuriu lucitor îşi ridica vârfurile spre înălţimi. La trei aruncături de săgeată de tribord, se ridica un monolit colorat, în formă de piramidă, cu vârful la o înălţime de sute de picioare.

Iar la marginea lui, birema neagră a lui Klaneth!

34.
ULTIMA BĂTĂLIE A CORĂBIEI

IMAGINEA acelei corăbii ce se repezea spre ei ca un câine flămând a avut asupra lui Kenton efectul unui vin tare.

Deasupra lor plana încă îngrozitoarea înfruntare ce abia se încheiase. În care fuseseră nişte pitici, dansând neajutoraţi în strălucirea fierbinte a spiritului vieţii, sau rămânând la fel de neajutoraţi în întunericul negării vieţii. Duhoarea de mortăciune îi rămăsese încă în nări lui Kenton, fiorul mormântului zăbovea încă în sufletul lui, atingerea viermilor pe ochii iui.

Dar acolo, pe corabia preotului în negru, erau lucruri pe care le cunoştea! Tăişuri de săbii, vârfuri muşcătoare de săgeţi. Poate moartea, dar o moarte în care pulsa viaţa, ca zgomotul tobelor de război. O moarte fierbinte, ce pătrundea în timp ce izvorul roşu al vieţii se scurgea. Lucruri pe care le înţelegea. Realităţi.

Se dezlănţuiră cu toţii. Auzi sunetul vocii Sharanei trâmbiţând o provocare aurie; urletul lui Gigi; strigătul lui Sigurd. Şi el striga, provocator, sfidându-l pe preotul în negru, insultându-l, ameninţându-l.

În tăcere, nava îngustă se apropia de ei.

— Sigurd, la cârmă! Du-ne într-un canal strâmt! Unul în care să putem pătrunde, dar care să-i facă să-şi rupă

rândul superior de vâsle! Cel puţin, aşa vom avea aceeaşi viteză!

Vikingul alergă spre lopată. Biciul supraveghetorului şuieră în calea sclavilor. Nava ţâşni înainte. Ocoli obeliscul. Birema era doar la două bătăi de săgeată în urma lor. Intrară într-un lac cu apa albastră, mărginit de sute de domuri de fucsină[28], aşezate pe cuburi mari, de un roşu-deschis. Şuvoiul de turcoază curgea printre laturile cuburilor, despărţite cu o precizie matematică, prin sute de canale, fiecare suficient de larg pentru ca vâslele corăbiei să se scufunde fără a atinge piatra.

— Într-acolo! Pe oricare canal! strigă Kenton.

Corabia coti, îndreptându-se spre cea mai apropiată deschizătură. Un zbor de săgeată până la biremă. Doar cinci lungimi de corabie!

Blocuri uriaşe, cu vârfuri de moschee, mărgineau canalul strâmt prin care treceau. Cale de-o milă, drumul se întindea drept în faţa lor. După trei secunde, auziră vâslele biremei clipocind, o văzură ţâşnind, cu un singur rând de vâsle, la intrarea canalului. La comanda lui Kenton, vâslele grăbiră ritmul. Mai grea decât corabia, birema rămase în urmă.

În timp ce zburau prin apa albastră, Kenton şi Sharane se sfătuiră cu Gigi şi cu vikingul, lângă cârmă.

— Să se strângă corbii! cânta vikingul, cu ochii aprinşi de focul bătăliei ce se apropia. Fetele cu scuturi coboară din Walhalla! Le aud tropotul cailor!

— Se vor întoarce cu mâinile goale, spuse Kenton. Sigurd, avem o singură şansă. Numai preotul în negru ne-a adulmecat urma. Să-l lăsăm să ne ajungă şi să dăm bătălia doar împotriva lui!

— Noi suntem numai şapte, lupule, iar ei de mai

[28] Substanţă colorantă roşie (*n.t.*).

multe ori şapte pe biremă, zise Gigi cu îndoială, dar ochii mici îi străluceau.

— Nu vreau să mai fug de porcul ăsta negru! strigă Kenton înfuriat. Am obosit să mă tot feresc, să mă tot ascund, Gigi! Eu zic să ne jucăm şansa acum! Ce zici, Sharane? întrebă el.

— Gândurile mele sunt aceleaşi cu ale tale, răspunse ea liniştită. Cum vrei tu, aşa vreau şi eu, iubitule!

— Tu ce spui, norvegianule? întrebă Gigi. Hotărăşte-te repede!

— Sunt de partea lupului, spuse Sigurd. N-o să avem nicicând o ocazie mai bună. În zilele de demult, pe când eram un stăpân de dragoni, foloseam acest truc când mă urmărea un străin. Aţi văzut vreodată cum arată un câine când pisica se opreşte şi-l atacă? râse vikingul. Pisica fuge până ajunge într-un colţ. Şi aşteaptă acolo să treacă şi câinele. Atunci, pisica sare afară, înfigându-şi ghearele adânc în el, lovindu-l în ochi, sfâşiindu-i coastele. Ha! Ha! râse Sigurd. Vom zbura iute ca pisica, până ce vom găsi un loc în care să întoarcem şi să ne ascundem. Iar când ceilalţi dragoni vor trece pe lângă noi, vom sări asupra lor! Vor urla ca nişte câini, iar noi ne vom agăţa de ei şi-i vom sfâşia! Deci să găsim un colţ în care să ne ascundem şi când vor trece câinii preotului în negru, vom lovi. Daţi-mi două fete să mă păzească la cârmă. Voi trei, cu cealaltă fată, staţi lângă arbalete. Când le voi rupe vâslele, aruncaţi câlţii aprinşi asupra lor!

— Şi în timpul ăsta ce vom face în faţa săgeţilor lor? întrebă Gigi, încruntându-se.

— Să ne bizuim pe noroc, zise Kenton. Gigi, sunt de acord cu Sigurd, dacă nu ai cumva un plan mai bun.

— Nu, răspunse Gigi, nu am altul, lupule!

Se sculă, ridicând braţele lungi spre înalt:

— Pe Iadurile Goale şi pe Ischak, Paznicul lor, strigă Gigi, şi eu m-am săturat să fug! Am fugit de prinţesă din cauza cheliei. Şi ce folos? Pe Nazzur, Mâncătorul de Inimi, şi pe Zubran, care şi-a dat viaţa pentru noi, nu mai fug! Alegeţi locul voi, tu, lupule, şi tu, norvegianule, şi să luptăm!

Se aplecă, privind înainte.

— Capătul canalului e aproape, spuse el. Sharane, tu şi fetele tale nu vă puteţi apăra sub nici o formă de săgeţile duşmanului. Puneţi-vă cămăşi de zale, ca şi noi, coifuri, jambiere şi ghete. Mă duc să îmbrac o scurtă din zale şi să-mi iau măciuca.

Coborî pe scări. Kenton făcu un semn din cap, iar femeile se buluciră după Gigi, să-şi scoată rochiile şi să se echipeze de luptă.

— Ce se va întâmpla după ce le vei rupe vâslele, dacă vei reuşi s-o faci? îl întrebă Kenton pe viking.

— Atunci ne vom întoarce şi-i vom izbi ca un berbece, zise Sigurd. Aşa făceam pe timpuri. Corabia e mai uşoară decât galera preotului în negru, se poate întoarce mai iute. Când vom izbi, să fiţi cu toţii la proră, gata să loviţi pe oricine încearcă să urce pe bord. După ce galera va avea vâslele rupte şi va fi izbită, o vom sfâşia în voie, ca pisica.

Se apropiau de capătul canalului. Birema se ţinea după corabie, la o jumătate de milă în urmă. Din cabină ieşise Sharane, împreună cu cele trei fete. Patru războinice în cămăşi de zale, cu părul strâns sub bonetele din zale, cu ghete groase din piele şi cu jambiere. Îngrămădiră săgeţi la cârmă şi la proră. Gigi verifică dacă arbaletele, câlţii, uleiul şi cremenea erau pregătite.

Corabia ieşi din canal, alunecând cu vâslele ridicate, în timp ce vikingul şi Kenton priviră în jur. La dreapta şi

la stânga, în două arcuri mari, se întindeau ziduri înalte de rocă stacojie, dintr-o bucată. Netede şi prăpăstioase. Dacă le-ar fi înconjurat, ar fi făcut un cerc cu un diametru mai mare de o milă. Dar ce era în continuarea lor nu se putea vedea. Din apa pe care o înconjurau zidurile circulare, dacă erau cu adevărat circulare, din mijlocul ei, se ridica un turn înalt, ascuţit ca un ac, de trei ori mai înalt decât zidurile, ascunzând vederii ce era mai departe. Baza turnului o forma un bloc uriaş, octoedric, în formă de stea. Din el ieşeau vârfurile stelei, lungi şi înguste, ca nişte pene uriaşe, cu capetele înalte de cincizeci de picioare, cu muchii ascuţite, ca nişte cuţite.

— Să mergem spre stânga, zise Sigurd. Şi să-l lăsăm pe câinele negru să observe în ce parte am luat-o!

Kenton se urcă pe acoperişul cabinei, fluturându-şi batjocoritor braţele. Auzi urlete.

— Bine, mormăi norvegianul. Acum să-i aşteptăm să iasă. Fiindcă aici vom lupta, lupule. Priveşte! arătă el, în timp ce corabia trecea pe lângă primul vârf al stelei. Între vârfurile de piatră şi perete e loc abia cât să treacă, una lângă alta, corabia şi galera. Zidul e înalt, ne va ascunde. Da, ăsta e locul! Dar nu trebuie să ne ascundem după primul colţ al stelei. Klaneth poate să se aştepte la asta şi să navigheze încet, atent. Nici după al doilea, pentru că tot încet va merge. Dar, negăsindu-ne nici aici, va crede că n-am avut decât un gând: să fugim! Aşa că va trece pe lângă al treilea vârf cu toată viteza. Iar atunci va fi momentul să-l izbim!

— Bine! zise Kenton şi sări pe punte.

Rămase alături de Sharane şi de Gigi şi le expuse planul lui Sigurd. Gigi mormăi aprobator şi se duse să mai încerce arbaletele. Iar Sharane îşi încolăci braţele înzăuate în jurul gâtului lui Kenton, îşi lipi faţa de a lui

şi-l sorbi din ochii plini de dor, care păreau că nu se mai satură să-l soarbă.

— Ăsta-i sfârşitul, iubitule? şopti ea.

— Pentru noi nu există sfârşit, inima mea! îi răspunse el.

Rămaseră aşa, tăcuţi, gândindu-se la multe lucruri, în timp ce trecură pe lângă al doilea vârf al stelei. Al treilea se profila în faţa lor, iar Sigurd strigă să fie ridicate vâslele. Când corabia ajunse la o sută de yarzi, cârmi brusc. Îl chemă pe supraveghetor la el şi-i explică planul.

— Vom lovi şirul stâng de vâsle al biremei, spuse el. Nu vreau să risc să sfărâm corabia de muchia stâncii. Când voi striga, vâsliţi cu putere din stânga. După ce le vom rupe lopeţile şi vom trece de ei, biciuieşte sclavii, să avem viteză cât mai mare! După ce o să-i izbim ca un berbece, ridici vâslele şi le laşi libere. E limpede?

Ochii negrului străluceau. Îşi arătă dinţii albi şi fugi înapoi în cală.

Din spatele penei de piatră se auzea zgomot uşor de lopeţi. Două dintre fete se strecurară aproape de Sigurd, ghemuindu-se în spatele lui, cu arcurile pregătite lângă deschizăturile din scuturile înalte. Încordarea cuprinse corabia.

— O sărutare, Jonkenton, şopti Sharane, cu ochii înceţoşaţi.

Buzele li se uniră.

Zgomotul de vâsle era tot mai aproape, mai puternic, mai grăbit!

Un şuierat uşor din partea vikingului, şi vâslaşii corăbiei se plecară sub bici. Lopeţile traseră cu putere, iar corabia alunecă iute, ca un delfin, drept spre vârful stelei. Trecând de el, se opri, îşi schimbă brusc cursul când vikingul smuci puternic de cârmă spre tribord.

La zece lungimi de navă de ei se afla birema, alergând pe cele patru şiruri de picioare din vâsle, ca un păianjen imens de apă. Când corabia ţâşni, de pe punţile încărcate izbucni un urlet, un ţipăt confuz şi provocator, amestecat cu comenzi precipitate. Şi, peste tot zgomotul acela, uluire, uimire puternică. Vâslele biremei se opriră. Rămaseră în aer ţepene, abia atingând apa.

— Mai iute! strigă Sigurd şi, când biciul din cală trosni, conduse corabia, printr-o răsucire a cârmei, paralel cu drumul biremei.

Prora ca un iatagan a corăbiei lovi lopeţile biremei. Trecu prin ele ca o seceră prin nişte paie sfărâmicioase. Zdrobite, plesnite, lopeţile lungi căzură, oprind cursa navei. Iar pe galeră, cei care trăseseră de mânerele mari se prăvăliră pe spate cu pântecele sfâşiat sau cu spatele strivit, după cum îi loviseră fragmentele grele.

De pe corabie, în timp ce trecea, ţâşniră mingile de foc din arbalete, îndreptate spre rândurile de soldaţi ce priveau în jos spre ea, înlemniţi de surpriza acestui atac neaşteptat. Şuierând ca nişte şerpi de foc, întinzându-se în aer, mingile loviră soldaţii, împingându-i înapoi, arzându-i, izbucnind în flăcări de îndată ce cădeau pe punte, atingând cu degete de flăcări tot ce putea să ardă la bord.

Din nou, cei de pe galeră ţipară, de data asta cu voci pline de groază.

Corabia rămase neatinsă. Coborâră vâslele. Plutiră drept înainte, până când ajunseră în spaţiul liber dintre vârful stelei şi zidul circular. Iute, vikingul întoarse nava încă o dată, iar aceasta goni înapoi, după biremă.

Birema zăcea neajutorată, grotescă. Un păianjen uriaş căruia îi fuseseră tăiate picioarele dintr-o parte.

Aluneca, tot ca un păianjen, spre muchia de cuţit a vârfului stelei de piatră. Din cală şi de pe punte se ridicau mici coloane de fum.

Sigurd observă pericolul în care se afla galera. Văzu că era aproape de raza ascuţită de piatră şi că, dacă ar putea s-o împingă în raza aceea, lama de piatră ar muşca din ea, ar distruge-o.

— Păziţi prora! strigă el.

Trase de cârmă, o răsuci puternic, şi izbi galera nu în proră, aşa cum plănuise la început, ci la mijloc. Pintenul lovi şi pătrunse adânc, ca şi prora corăbiei. Kenton şi ceilalţi fură împinşi înainte şi se rostogoliră pe punte.

Sub izbitură, birema dădu înapoi, se legănă până când marea ajunse peste bordul ei aplecat. Vâslele de la tribord se cufundară adânc, încercând s-o ţină departe de piatra ameninţătoare. Lopeţile spumegau, dar, sub greutatea navei aplecată pe-o parte, prora ei se răsuci şi lovi colţul ca un cuţit al stâncii. Se auzi un trosnet, când stânca muşcă până în cală.

— Hai, scufundaţi-vă, şobolanilor! răcni vikingul.

Peste corabie se abătu un nor de săgeţi, se înfipseră în punte şi în cală. Până ce vâslaşii să tragă la vâsle înapoi, să elibereze corabia, săgeţile căzură peste vâsle, acoperindu-le cu ace, ca pe un arici.

La cârma corăbiei căzură o mulţime de cârlige de abordaj, trăgând-o lângă galera zdrobită. De pe galeră şuierară frânghii, iar pe ele alunecau spadasini.

— Înapoi! La mine! strigă Sigurd.

Birema se zgudui. Prora ei se sfârtecase de colţul de stâncă pe o lungime de câteva picioare. Apa năvălise pe puntea din faţă. În apă se legănau capete de soldaţi, care fuseseră măturaţi de pe punte, iar acum înotau spre corabie. Pe puntea galerei începu

înghesuiala celor ce se luptau să sară pe corabie.

— Înapoi! strigă Kenton.

O apucă pe Sharane de braţ. Alergară cu capetele plecate, în timp ce, de lângă cârmă, săgeţile vikingului şi ale fetelor ce-l apărau zburau în masa celor care se îmbulzeau spre cabina trandafirie.

Galera alunecă iar de-a lungul tăişului spintecător din piatră. Începu să se scufunde, cu prora pe jumătate sub apă, ţinută încă la suprafaţă de pintenul corăbiei. Dar ultima zdruncinătură muşcase adânc şi în prora înţepenită a corăbiei. Când puntea se cutremură, Kenton căzu, trăgând-o pe Sharane după el. Apucă să vadă o mulţime de oameni sărind peste bordul biremei, aruncându-se în mare şi înotând spre corabie.

Se ridică în picioare, dar soldaţii de la proră năvăleau spre el. Gigi îi sări în ajutor, răsucindu-şi măciuca grea. Kenton se repezi urmat de Sharane.

— Înapoi! Duceţi-vă la Sigurd! mârâi ninivitul, iar măciuca lui zdrobea soldaţii ce-i stăteau împotrivă, ca un îmblăciu spicele de grâu.

— Prea târziu! strigă Sharane.

Prea târziu! Pe lanţurile de la cârmă se înghesuiau oameni, căţărându-se din mare, dărâmând scuturile, revărsându-se pe puntea neagră.

De pe biremă se auzi un urlet frenetic, animalic. La auzul lui, până şi soldaţii se opriră. Apoi, pe puntea corăbiei sări preotul în negru!

Cu ochii spălăciţi, izvoare din focul Iadului, cu gura o ieşire prin care curgea urlând cea mai neagră ură, îşi făcu loc cu brutalitate printre spadasini, se strecură pe sub măciuca lungă a lui Gigi, abătându-se asupra lui Kenton.

Până să reuşească Gigi să se întoarcă spre a-l ajuta, se trezi cu spadasinii peste el, lovind, tăind, înaintând

sau retrăgându-se, după cum măciuca uriaşă se ridica sau cobora, muşcând din el aşa cum sfâşie lupii un elan încolţit.

Kenton era pregătit. Lama albastră fulgeră şi întâlni tăişul sabiei preotului. Dar, mai iute decât el, sabia aceea sări înapoi şi-l străpunse, cu o durere paralizantă, în rana veche din coaste.

Kenton se împletici, abia ţinând mânerul sabiei în mână.

Urlând triumfător, Klaneth izbi iar, o lovitură ucigătoare. Dar, înainte ca aceasta să-şi atingă ţinta, Sharane se aruncase între Kenton şi preot, parând-o cu sabia ei.

Preotul îşi repezi mâna stângă şi înfipse un pumnal în pieptul Sharanei.

Lumea întreagă era doar o flacără roşie în faţa lui Kenton. O flacără roşie în care nu vedea nimic altceva decât figura diabolică a lui Klaneth. Înainte ca preotul în negru să apuce să se mişte, Kenton lovise. Sabia albastră pătrunse adânc, spintecând pe jumătate figura preotului şi lăsându-i în loc o rană roşie! Tăie apoi în jos, în gâtul lui de taur şi în jumătate de umăr. Sabia preotului se prăbuşi cu zgomot pe punte. Rămase în picioare o clipă, cu singurul ochi sclipind, durerea şi teama izgonindu-i flacăra diabolică din el.

Sabia lui Kenton izbi din nou în gâtul preotului în negru.

Holbându-se hidos, cu unicul ochi, capul lui Klaneth zbură de pe umerii lui puternici, atinse puntea şi căzu în mare. O clipă, trupul rămase încă în picioare, cu sângele ţâşnindu-i din gât, apoi se prăbuşi.

Dar lui Kenton nu-i mai păsa de el sau de oamenii de pe biremă. Se duse la iubita lui, luând-o în braţe.

— Sharane! Sharane! striga el, sărutându-i buzele

albe şi ochii închişi. Iubito! Întoarce-te!

Ochii ei se deschiseră şi mâinile ei fine făcură un efort să se ridice, să-l mângâie.

— Urmează-mă, iubitule! şopti Sharane.

Apoi capul îi căzu în piept.

Kenton, cu iubita moartă în braţe, se uită în jur.

Cei care rămăseseră din echipajul galerei îl priveau cu ochi aprigi, dar tăcuţi, fără să facă vreo mişcare.

— Sigurd! strigă el, şi-l văzu pe viking.

Pe puntea de la cârmă era un morman de cadavre, iar sub ele vikingul!

— Gigi! şopti Kenton.

Nu mai exista nici Gigi! Acolo unde Gigi îşi răsucise îmblăciul lui uriaş, se vedea un strat gros de morţi, iar dedesubt, acoperit de ei, ca şi vikingul, zăcea Gigi…

— Sharane! Gigi! Sigurd! gemu Kenton. Morţi! Morţi cu toţii!

Corabia se clătină, se zgâlţâi. Făcu un pas înainte, strângând-o pe Sharane şi mai tare la piept. Un arc zbârnâi, o săgeată îl lovi.

Nu-i păsa. Nu aveau decât să-l ucidă. Sharane era moartă… Şi Gigi.

De ce nu mai simţea trupul iubit al Sharanei în braţe? Unde dispăruseră soldaţii ce-l priveau? Dar corabia?

Nu mai era nimic în jurul lui, doar întuneric. Întuneric şi o furtună ce urla, năvălind spre el din cel mai îndepărtat spaţiu…

Kenton se răsucea prin întunericul acela, în timp ce cădea, încercând s-o vadă pe Sharane, întinzând mâinile-i tremurătoare s-o atingă…

Şovăitor, gemând de slăbiciune, cu sufletul zdrobit, deschise ochii şi descoperi că se afla din nou în vechea sa cameră…

35.
JUCĂRIA SFĂRÂMATĂ

O VREME stătu uluit, revăzând nu atât camera, cât imaginile iuţi, fugare, ale ultimei bătălii. Privirea i se opri, în cele din urmă, asupra oglinzii mari. Rămase în faţa ei. Cercetă cu o slabă scânteie de curiozitate figura palidă, chinuită de durere, ce-l privea cu ochi mândri, plini de tristeţe. El era acela? Săgeata din piept... Ah, da, măcar adusese cu el ceva de pe corabie! Asta şi rana prin care i se scurgea viaţa...

Auzi un dangăt. Un clopot care bătea: o dată, de două ori, de trei ori... Ceasul! Sigur, aici era o lume a timpului! Nu ca în lumea corăbiei...

Corabia!

Se împletici spre locul în care se afla ambarcaţiunea strălucitoare, plină de mistere... Îi dăruise tot ce-i doriseră sufletul şi mintea, iar după aceea i le luase înapoi!

Sharane!

Zăcea pe platforma de lângă cala vâslaşilor, în apropierea punţii de fildeş. O figurină strălucitoare, mică, de trei degete, o păpuşă din bijuterii, cu un pumnal micuţ înfipt în pieptul ei alb! Sharane!

Sharane, care însemnase pentru el toată bucuria, toată dulceaţa vieţii, toate lucrurile încântătoare pe care şi le dorise, era doar o jucărie vrăjită! Îşi scutură

capul. Nu trebuia să se lase cuprins din nou de îndoială!

Dar omuleţul în negru, fără cap, de lângă ea? Klaneth!

Jucării? Îşi pipăi rana din piept, simţi săgeata şi râse. Jucăriile nu rănesc, nu trag cu arcul!

Unde erau însă soldaţii de pe biremă? Privi spre cârma corăbiei. Acolo zăcea altă figurină, una cu părul blond, cu o armură sfârtecată, ciobită, cu sabia încă în mână. Sigurd!

Iar cei doi războinici zvelţi de lângă el? Erau fetele Sharanei, care luptaseră alături de el!

Şi acolo, lângă trupul fără cap al preotului în negru, era Gigi! Gigi, cu braţele lungi întinse, cu picioarele de pitic strânse sub el! Gigi, cu căpşorul lui chel sclipind în lumina electrică!

Gigi!

Mâna lui Kenton o lăsă pe Sharane şi mângâie păpuşa grotescă.

Dar unde erau soldaţii? Unde era a treia servitoare a iubitei sale pierdute?

Se aplecă, nevenindu-i să creadă! Întreaga proră a corăbiei dispăruse! Dispăruse în vreme ce stătuse îngenuncheat acolo! Se topise, iar o dată cu ea cabina trandafirie a Sharanei şi a plăcerilor!

Sub ochii lui, nava tresări. Aşa cum dispăruse cabina, dispăru şi puntea de fildeş, până la cala vâslaşilor, şi, o dată cu ea, Gigi!

Până şi figurinele dispăreau! Îi va fi luată şi aceasta, înainte de a o urma pe Sharane în spaţiul plin de flăcări al vedeniei sale?

Dacă există un asemenea spaţiu…

Îl cuprinse dorul de ea, tânjea după sărutările ei, după atingerea mâinilor ei, după sunetul vocii ei… Îi

rămâneau doar singurătatea şi dezinteresul disperării absolute...

— Sharane! şopti Kenton, şi apucă figurina cu o mână tremurătoare. Sharane! Iubito! Aşteaptă-mă!

Nava se sfărâmă la un deget de locul în care se afla ea!

— Sharane! strigă Kenton, iar servitorii auziră strigătul acela îndurerat şi se îngrămădiră la uşa lui.

Îşi adună ultimele puteri în degetele ce apucară mica figurină şi o duseră la buze.

Din corabie nu mai rămăsese nimic, doar valurile de turcoază, cu coame înspumate! Galera preotului în negru se scufundase în adâncurile mării aceleia ciudate, târând după ea Corabia Zeiţei Ishtar! Kenton ştia lucrul acesta, ştia că soarta corăbiei reale trebuia să fie împărtăşită şi de jucăria care era simbolul ei.

Îşi aminti bătăile pendulei.

Ora trei!

Trecuseră nouă ore de când pusese prima dată piciorul pe puntea corăbiei, nouă ore în timpul lumii în care se născuse. Doar nouă ore!

Doar nouă ore, dar în aceste ore fusese şi sclav, şi stăpân al corăbiei, fusese biciuit şi iubit, sorbise din plin viaţa, o trăise aşa cum făcuseră doar câţiva oameni, în zeci de secole!

O avusese pe Sharane!

Sharane!

Duse figurina la buze. Fără puteri, aproape mort, dar pentru el figurina aceasta era Sharane!

Auzi un ciocănit în uşă, bocănituri, strigăte. Nu răspunse.

— Sharane! strigă din nou, de data asta cu vocea plină de bucurie.

Se prăbuşi, cu figurina la buze, ţinută strâns în mâna

ţeapănă.

— Spargeţi uşa! strigă Jevins în hol.

Se auziră lovituri de umeri în lemnul gros.

Acolo unde fusese corabia, se mişcă ceva: o pasăre mare, de umbră, cu aripi şi piept de argint, cu picioare şi cioc stacojii. Se înălţă, se întinse peste Kenton…

Un porumbel al lui Ishtar!

Îl acoperi, iar din pieptul alb apărură două flăcări albe!

Pasărea de umbră dispăru!

Uşa se sfărâmă.

— Master John! gemu Jevins, alergând spre trupul ghemuit pe podea.

— Ăsta nu-i stăpânul, şopti o servitoare. Uită-te la cicatricele lui! La muşchii lui!

Kenton zăcea cu faţa în jos. Îl întoarseră cu grijă.

Faţa lui moartă zâmbea senină, cuprinsă de-o mare fericire. De împlinire!

— Master John! plângea bătrânul Jevins. Oh, master John!

— Ce ţine în mână? şopti o altă servitoare.

Mâna lui Kenton era la buze, strânsă ca o menghină. Reuşiră cu greu să-i desfacă degetele încăpăţânate.

Dar mâna lui Kenton era…

Goală!

SFÂRŞIT

MIC GLOSAR DE MITOLOGIE

Aesiri – nume generic al zeităţilor scandinave.

Hel (Hela) – zeu al lumii subpământene, unde erau pedepsiţi cei răi.

Ran (Rann) – stăpâna mării. În împărăţia ei îşi găseau locul cei care pieriseră înecaţi.

Odin – zeul cerului, al luptei, al victoriei, al focului şi luminii, Tatăl Tuturora, al zeilor şi al oamenilor. În palatul lui, Walhalla, în care petrecerile ţineau din zori până la asfinţit, erau primiţi toţi cei care mureau pe câmpul de bătălie.

Thor – zeul tunetului. Călătorea într-un car tras de capre înarmat cu un ciocan din os.

Freya – zeiţa frumuseţii şi fertilităţii (Mama Zeilor).

Baldr – zeul luminii şi frumuseţii. A fost ucis, prin viclenie, de Loki, Uriaşul, care era şi zeul şireteniei.

Cele trei ***Norne (Urdhr, Verdahardi şi Skuld)*** – rânduiau soarta oamenilor. Locuiau sub copacul veşnic verde, *Yggdrasil* (Copacul Vieţii), a cărei uscare va marca sfârşitul zeilor, *Ragnarök* (Noaptea Zeilor).

Walkirii – fecioare războinice, îmbrăcate în armuri, cu coifuri, care, călare pe cai înaripaţi, culegeau sufletele războinicilor morţi pe câmpurile de luptă şi le duceau în Walhalla.

Lupul Fenris – monstru care a înghiţit soarele şi luna în timpul luptei dintre zei şi uriaşii aliaţi cu Loki.

Saga – poem epic scandinav, fie cu caracter mitologic, fie în care se istorisesc fapte reale.

Rune – scriere utilizată de scandinavi şi germani.

Caracterele runice aveau şi un sens magic.

Religia perşilor, creată de Zarathustra (Zoroastru), se baza pe conflictul dintre Bine şi Rău, reprezentate de zeii Ahura Mazda (***Ormuzd***) şi Angra Mainyu (***Ahriman***). Perşii venerau focul, care era personificat de zeul ***Athar***, fiul principiului binelui, *Ormuzd*.

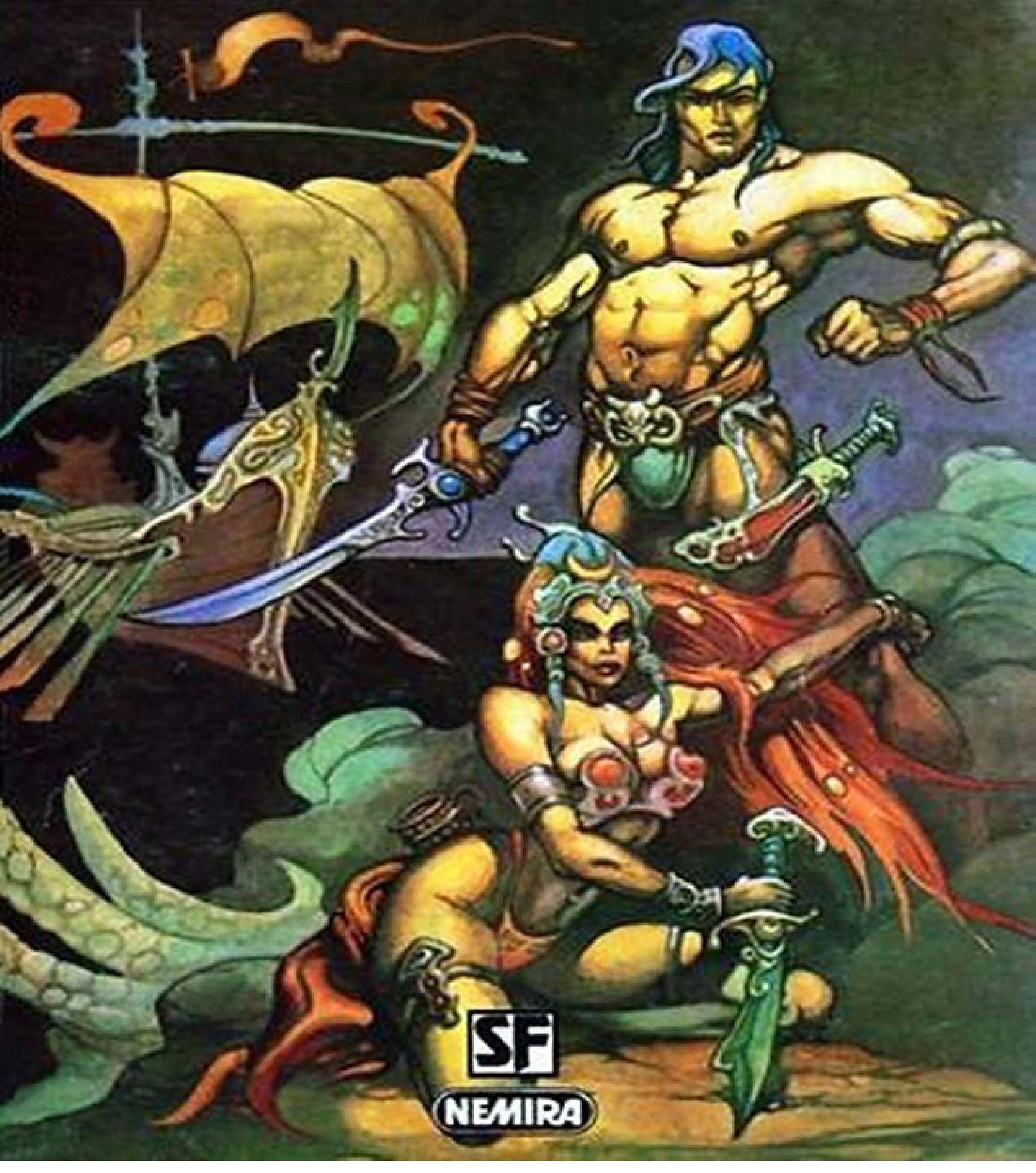
CUPRINS

Nemira - 1995
Ilustraţia copertei:
TUDOR POPA

Abraham Merritt

CORABIA ZEIȚEI ISHTAR

UN VIS MAI AIEVEA DECÂT VIAȚA

SF

NEMIRA